தமிழ் வெளியீட்டுக் கழக வரிசை—31

பிரிட்டன் வரலாறு-II

(கி. பி. 1815—இன்றுவரை)

POLITICAL AND CONSTITUTIONAL HISTORY OF ENGLAND—II

(A. D. 1815 to Present Day)

கி. ர. அநுமந்தன்
எம். ஏ., எம். எஸ். (விஸ்கான்ஸின்) U. S. A.
வரலாற்று விரிவுரையாளர்,
அரசினர் கலைக் கல்லூரி, கோவை.

தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்
தமிழ்நாடு - அரசாங்கம்

First Edition – February, 1964.
B. T. P. No. 31

Political & Constitutional
History of England–II

K. R. HANUMANTHAN

Price Rs. 9–75

Printed by:
Elangovan Printers,
23, Muthu Mudali St.,
Royapettah, Madras-14.

அணிந்துரை

(திரு. எம். பக்தவத்ஸலம், தமிழக முதலமைச்சர்)

தமிழ் நாடு அரசாங்கம், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்க் கல்லூரித் தமிழ்க் குழுவொன்றை நிறுவி அதன்மூலம் கல்லூரி மாணவர்கட்குத் தேவையான பல தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டு வந்தது. தமிழை ஆட்சி மொழியாக அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு, தமிழ் மொழிக்கு ஆக்கம் தேடுகின்ற முறையில், இன்னும் மகத்தான அளவில் தமிழில் நூல்கள் வெளிவர வேண்டும் என்ற கருத்தில் தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் 1962-ல் நிறுவப் பெற்றது.

உலகில் பிற பகுதிகளிலுள்ள மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்குக் குறையாமல் தமிழ் மக்களும் அறிவு வளர்ச்சி பெறவேண்டுமானல், பிற மொழியிலுள்ள நூல்களைப் படிக்க முடியாதவர்கள் தமிழின் மூலமே எல்லாவற்றையும் கற்கக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படவேண்டும். இந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையிலேயே தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம் கல்லூரி மாணவர்களுக்குரிய நூல்களை வெளியிடுவதுடன், பொதுமக்களுக்கும் பயன்படுகின்ற முறையில் வரலாறு, அரசியல், உளவியல், பொருளாதாரம், புவியியல், விஞ்ஞானக் கலைகள் ஆகிய பல துறைகளிலும் பல்வேறு நூல்களை வெளியிட முனைந்துள்ளது.

அத்தகைய முயற்சிகளுள் ஒன்ருக **பிரிட்டன் வரலாறு–II** என்ற இந்நூல் தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தில் 31–வது வெளியீடாக வருகிறது.

கல்லூரித் தமிழ்க் குழுவின் சார்பில் வெளியான 35 நூல்களையும் சேர்த்து, இதுவரை 66 நூல்கள் தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தால் வெளியிடப் பெற்றுள்ளன. இந் நூல்களை வாங்கிப் படிப்பதன்மூலம் தமிழ் மக்கள் மேலும் வளர்ச்சி பெறுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

எம். பக்தவத்ஸலம்.

முன்னுரை

பிரிட்டன் வரலாற்றின் இரண்டாம் பகுதியைக் கூறப்புகும் இந் நூலானது, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்டுள்ள பாடத் திட்டத்தையும், பாடநூல் பட்டியலையும் ஒட்டித் தமிழில் பி. ஏ. பட்டப் படிப்பைப் படித்துவரும் மாணவர்களுக்கென எழுதப் பெற்றுள்ள வழி நூலாகும். கல்லூரித் தமிழ்க் குழு வெளியிட்டுள்ள கலைச்சொல்-அகராதியில் காணப்பெறும் கலைச்சொற்களே பெரிதும் கையாளப் பட்டுள்ளன. இந் நூலின் ஆசிரியர் தமிழில் வரலாற்றைக் கற்பித்து வருவதால் ஏற்பட்டுள்ள அனுபவமானது இதனை ஆக்குவதில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வோர் அத்தியாயத்துக்கு முன்பும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறிப்புகள் மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன் தரக்கூடும். பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பை ஒட்டியே நமது அரசியல் நிறுவனங்களும் அமைந்துள்ளமையால் பிரிட்டிஷ் வரலாறு நம் அனைவர்க்கும் ஓர் வழிகாட்டும் ஒளி விளக்காய்த் திகழுமென்பதில் ஐயமில்லை. இந் நூல் நன்முறையில் ஆக்கப் பெறவும், செவ்விய முறையில் வெளியிடப்பெறவும் காரணமான தமிழ் நூல் வெளியீட்டுக் கழகத்தாருக்கும், இளங்கோவன் அச்சகத்தாருக்கும், எனது உளங் கனிந்த நன்றி உரித்தாகும். இதனை ஆக்குவதில் எனக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்த **வி. தியாகராஜன்**, B. A., அவர்களுக்கும், **ரா. அமிர்தலிங்கம்** அவர்களுக்கும், பிற்பகுதியின் படிகளைத் திருத்தி உதவிய திருமதி **புஷ்பா** M.A.,L.T., அவர்கட்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

படைப்பு : காலஞ்சென்ற என் அருமைப் பெற்றோர்கட்கு.

கி. ர. அநுமந்தன்.

பிரிட்டன் வரலாறு–II

(கி. பி. 1815 முதல்–இன்றுவரை)

தோற்றுவாய்

இங்கிலாந்தின் வரலாற்றில் ஒவ்வொரு நூற்ருண்டும் ஒரு சில சிறப்பியல்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. அச் சிறப்பியல்புகள் யாவும் திடீரெனக் கிளர்ந்தெழுவதில்லை. அதற்கு முன்னைய நூற்ருண்டிலே ஏற்பட்ட ஒரு சில மாறுதல்களின் விளைவாகவே அவை பெரும்பாலும் அமைந்திருக்கும். இங்ஙனம் சங்கிலித் தொடர்போல், ஒரு காலம் இன்னெரு காலத்தோடு பின்னிப் பிணைந்து கிடப்பதைத்தான் வரலாற்றுத் தொடர்பு (Historical continuity) என வரலாற்ருசிரியர்கள் கூருநிற்பர். இவ் வரலாற்றுத் தொடர்பு மிகச் சிறந்த முறையில் பிரிட்டன் வரலாற்றிலே அமைந்து கிடப்பதை நாம் காண்கின்ருேம்.

18ஆம் நூற்ருண்டின் சிறப்பியல்புகளை இந் நூலின் முதற் புத்தகத்தில் விரிவாகக் கண்டோம். அவற்றின் விளைவுகளும் எதிர் விளைவுகளுமே (Reactions) 19ஆம் நூற்ருண்டு இங்கிலாந்தின் வரலாற்றை உருவாக்கின என்பதை இந் நூலிலே காணப் போகின்ருேம். சான்ருகப் பாராளுமன்றத் துரைத்தனம் (Parliamentary Government) அல்லது கேபினட் ஆட்சிமுறை, 18ஆம் நூற்ருண்டில் எங்ஙனம் உருவாகி வளர்ந்ததென்பதைப் பார்த்தோம். ஆனல், அவ்வாட்சியானது எங்ஙனம் பணம் படைத்த நிலப் பிரபுக்களின் பிடியினின்றும் விடுபட்டு, நடுத்தர மக்கள், தொழிலாளர்கள் போன்ற சாதாரண மக்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது என்பதை இந் நூலில் ஆராயப்போகின்ருேம். ஆக்கத் தொழிற் புரட்சியும் (Industrial Revolution), விவசாயப் புரட்சியும் (Agrarian Revolution) 18ஆம் நூற்ருண்டிலேயே தோன்றிவிட்டன என்ருலும், அவற்றின் முழுப்பயனையும் இங்கிலாந்து நுகர முடிந்தது 19ஆம் நூற்ருண்டில்தான்

எனலாம். அவற்ருல் அரசியல், சமுகம், பொருளாதாரத் துறைகளில் ஏற்பட்ட பற்பல மாறுதல்களையும் இந் நூலில் விரிவாக ஆராயப் போகின்ருேம். இங்கிலாந்தின் நாவாய்ப் படை (Navy) எங்ஙனம் படிப்படியாக வளர்ச்சியுற்று, இறுதியில் நெப்போலியப் போர்களில் வியத்தகு வெற்றிகளைப் பெற்றது என்பதை ஏற்கெனவே கண்டோம். அந் நாவாய்ப் படையின் துணைகொண்டு இங்கிலாந்து எப்படி உலகனைத்தும் பரவியதோர் பெரும் பேரரசை (Empire) நிறுவியது என்பதை இந் நூலில் காண்போம். இங்ஙனம் இங்கிலாந்தில் அரசியல், சமுகம், பொருளியல், கலை ஆகிய நான்கு துறைகளிலும் 19, 20ஆம் நூற்ருண்டுகளில் ஏற்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க பல மாற்றங்களைச் சித்திரிப்பதே இந் நூலின் நோக்கம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இங்கிலாந்தின் சிறப்பியல்புகள்

(Characteristics of Nineteenth Century England)

அரசியல் துறை: ஜனநாயகத்தின் வளர்ச்சி, கட்சி களின் வளர்ச்சி, தல ஆட்சியிலும் குடியேற்ற நாடு களிலும் ஜனநாயகம் பரவல். **சமுதாயத் துறை:** சமத் துவக் கொள்கை, சமயப் பொறைக் கொள்கை, கூட்டுறவு உணர்வு. **பொருளாதாரத் துறை:** தொழிற் சங்க இயக்கம், கூட்டுறவு இயக்கம், சமதர்மக் கொள்கை. **அறிவுத் துறை:** விஞ்ஞான வளர்ச்சி. **பேரரசின் வளர்ச்சி.**

அரசியல் துறை

ஜனநாயகத்தின் வளர்ச்சி

அரசியல் துறையில் 19ஆம் நூற்றாண்டு இங்கிலாந்தின் சிறப்பியல்பு ஜனநாயகத்தின் (Democracy) வளர்ச்சியாகும். மக்களுக்காக, மக்களால் நடத்தப்பெறும் **மக்களாட்சி** மலர்ந்த காலம் 19ஆம் நூற்றாண்டுதான் எனலாம். அதற்கு முன்பெலாம் பாராளு மன்றம் செல்வமிக்க பெருநிலக்கிழார்களின் கைப்பாவையாகவே இயங்கியது. சாதாரணப் பொதுமக்களின் பிரதிநிதியாக அது விளங்கவில்லை. இந்நிலை 19ஆம் நூற்றாண்டில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாற ஆரம்பித்தது. பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் பல ஏற்பட்டன. அவற்றின் விளைவாக அதிகாரம் நிலப் பிரபுக்கள் கைகளி லிருந்து முதலில் நடுத்தர வகுப்பாருக்கும், பின்னர் ஏழைத் தொழிலாளர்கள் கைகளுக்கும் மாறியது. 1832ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் விளைவாக நடுத்தர வகுப்பினர் வாக்குரிமை (Franchise) பெற்றனர். பெருநிலக்கிழார்

களின் செல்வாக்கு மாய்ந்து, வணிகப் பெருமக்களின் கைகள் ஓங்கின. இதைக் கண்ட ஆலைத் தொழிலாளிகள் அரசியலில் தாங்களும் பங்குகொள்ள விரும்பிக் கிளர்ச்சி செய்தனர். 1867ஆம் ஆண்டில் டிஸ்ரேலி என்ற பெருமகனுரின் முயற்சியால் அத் தொழிலாளர் வர்க்கமும் வாக்குரிமை பெற்றது. 1884ஆம் ஆண்டில் விவசாயத் தொழிலாளர்களும் வாக்குரிமை பெற்றனர். பாராளு மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் பணம் படைத்தோரின் பிரதிநிதிகளாக மட்டும் இருந்த நிலை மாறிப் பாமர மக்களின் பிரதிநிதிகளாக மாறினர். பொதுமக்கட்சபை (House of Commons) உண்மையில் பொதுமக்களின் பிரதிநிதியாக மாறியது இக் காலத்தில்தானுகும்.

கட்சிகளின் வளர்ச்சி

பாராளுமன்றத் துரைத்தனம் நன்கு பயன்தர வேண்டுமானல், அதற்கு நாட்டில் நன்கு வேரூன்றிய, பலம் பொருந்திய இரு கட்சிகள் தேவை. இரு கட்சிகள் 18ஆம் நூற்ருண்டிலேயே இங்கிலாந்தில் தோன்றிவிட்டன வென்ருலும், பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டில்தான் அக் கட்சிகள் தமக்கேயுரிய திட்டவட்டமான கொள்கைகளுடன் உருவாயின. விக்கு, டோரி என்ற இரு கட்சிகளும் நாளடைவில் லிபரல், கன்சர்வேடிவ் கட்சிகளாக வடிவெடுத்தன. 18ஆம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியிலும், 19ஆம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியிலும் நாட்டில் டோரிக் கட்சியினரே ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். ஆனல் 1832ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் விக்குக் கட்சியினர் மீண்டும் தலையெடுத்தனர். அதன்பின் இரு கட்சிகளும் ஒத்துழைத்து, நாட்டின் சிக்கல்களையெல்லாம் சமாளித்துச் செல்லும் காட்சியை நாம் காண்கின்ருேம். ஆரம்பத்தில் கட்சிகள் மத வேறுபாட்டை அடிப் படையாய்க் கொண்டிலங்கின. ஆங்கிலிகத் திருச்சபையைச் சேர்ந் தோர் டோரிக் கட்சியிலும், திருச்சபைக்குப் புறம்பானேர் விக்குக் கட்சியிலும் இருந்தனர். நாளடைவில் தொழிலாளி வர்க்கத்தாரும் விக்குக் கட்சியில் சேர்ந்து தங்கள் உரிமைகளைப் பெறப் போராட லாயினர். இரு கட்சியினரும் மாறி மாறி ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்தன ரென்ருலும் ஒரு சாரார், இன்னெரு சாராரின் தயவையும் ஒத்துழைப்பையும் நாடுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

தல ஆட்சியிலும் குடியேற்ற நாடுகளிலும் ஜனநாயகம் பரவல்

மத்திய ஆட்சியில் மட்டுமன்றி, தல ஆட்சியிலும் (Local Government) ஜனநாயகக் கொள்கைகள் புகுந்தன. சாதாரண மக்கள் தல ஆட்சியில் பெரிதும் பங்கு பெற்றனர். 1835ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட ஒரு சட்டப்படி கார்ப்பொரேஷன்கள் சீர்திருத்தப்

பெற்றன. 1884ஆம் ஆண்டளவில் கவுன்டிகளில் (Counties) ஆட்சி செய்த சபைகளிலும், 1894ஆம் ஆண்டில் ஜில்லா, பாரிஷ் (Parish) போன்ற உள்ளூர் வட்டார ஆட்சி சபைகளிலும் பதவி வகித்த உறுப்பினர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும் என்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது. ஜனநாயகக் கொள்கைகள் இங்ஙனம் தல நிருவாகத்தில் புகுந்ததோடு நில்லாமல், பிரிட்டனுக்குச் சொந்தமான குடியேற்ற நாடுகளிலும் பரவியது. பொறுப்பாட்சி (Responsible Government) யானது கனடாவிலும் (1840), ஆஸ்திரேலியாவிலும் (1850-1890), தென் ஆப்பிரிக்கக் கேப் காலனியிலும் (1872) ஏற்பட்டது.

சமுதாயத் துறை

சமத்துவக் கொள்கை

ஆக்கத் தொழிற் புரட்சியின் விளைவாகவும், பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் காரணமாகவும் இங்கிலாந்தின் சமுதாயத்தில் பல புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தன. நிலப் பிரபுக்களுக்கு இணையாகப் பணம் படைத்த ஒரு முதலாளி வர்க்கம் (Capitalists) நாட்டில் தோன்றியது. உடனே, அவர்களுக்கு எதிராக ஒரு தொழிலாளர் வர்க்கமும் தோன்றிற்று. முதலாளிகள் தொழிலாளிகளைச் சுரண்ட ஆரம்பித்ததால் அரசாங்கம் பல வகைகளிலும் சமுதாயத்தின் காரியங்களில் தலையிட ஆரம்பித்தது. குழந்தைகள், பெண்டிர் ஆகியோரைத் தொழிற்கூடங்களில் வேலைக்கமர்த்துவதைத் தடுக்கவும், அங்குச் சுகாதார வசதிகளைப் பெருக்கவும் பல சட்டங்கள் தோன்றின. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் தாரக மந்திரங்களான சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் (Liberty, Equality, Fraternity) ஆகிய கொள்கைகள் நாடெங்கும் பரவின. சாதாரண மக்கள் செல்வாக்கு மிக்க உயர் வகுப்பாரோடு சமமாக வாழ விரும்பினர். அம் மக்களின் பிரதிநிதிகள் பொதுமக்கட்சபையுள் நுழைந்து, அவர்கள் கல்வியறிவு பெறுதற்கான வழி வகைகளைச் செய்தனர். 1833ஆம் ஆண்டு வரை மக்களிடையே கல்வியறிவு பரப்பும் திருப்பணியைத் திருச்சபைகள் (Churches) மட்டுமே செய்துவந்தன. அதன் பின்னர் கல்விச் சங்கங்களும் அரசாங்கமும் மக்களது கல்வியில் அக்கறை காட்ட ஆரம்பித்தன. 1839ஆம் ஆண்டில் கல்விச் சங்கங்களின் பணிகளை மேற்பார்வையிட ஒரு பிரிவி கவுன்சில் கமிட்டி ஏற்பட்டது. ஆக்ஸ்போர்டு, கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகங்களின் படிப்பு முறையையும் நிருவாகத்தையும் ஆராய, 1850ஆம் ஆண்டில் இரு

ராயல் கமிஷன்கள் நியமிக்கப்பட்டன. 1870ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட கல்விச் சட்டமானது எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் ஆரம்பக் கல்வியை இலவசமாக வழங்கியது.

சமயப் பொறைக் கொள்கை

சமூகத் துறையில் சமத்துவத்தை வலியுறுத்திய ஆங்கில மக்கள், சமயத் துறையிலும் சகோதரத்துவத்தை நாடினர். அதன் விளைவாக, சமயப் பொறை நாட்டில் நன்கு நிலைநாட்டப்பெற்றது. ஆங்கிலிகத் திருச்சபையைச் சேராதோர் தல ஆட்சியில் பங்கு பெறுவதைத் தடுத்துவந்த சோதனைச் சட்டம், கார்ப்பொரேஷன் சட்டங்கள் (Test and Corporation Acts) 1828ஆம் ஆண்டில் ரத்து செய்யப்பட்டன. கத்தோலிக்கர்கள் மீதிருந்த தடைகளை 1829ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட ஒரு சட்டம் நீக்கியது. பல்கலைக் கழகங்களில் ஆங்கிலிகர் அல்லாதார் சேர்வதைத் தடுத்த சோதனைகளை 1871ஆம் ஆண்டுச் சட்டமொன்று ரத்து செய்தது.

கூட்டுறவு உணர்வு

சமுதாயத்தில் எங்குப் பார்த்தாலும் ஒரு கூட்டுறவு உணர்ச்சி தோன்ற ஆரம்பித்தது. 18ஆம் நூற்றுண்டில் தனிப்பட்டோரின் முயற்சிகள் எங்ஙனம் தலைதூக்கி நின்றனவோ, அங்ஙனமே 19ஆம் நூற்றுண்டில் பலபேர் சேர்ந்த குழுக்களின் செயலும் செல்வாக்கும் பெருக ஆரம்பித்தன. எதையும் மக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து கூட்டு முயற்சியால் சாதிக்கக் கற்றுக்கொண்டனர். கல்வியைப் பரப்ப வென்றும், பிராணிகளுக்குத் தீங்கு செய்வதைத் தடுக்க வென்றும், தொழிலாளரின் நலன்களைப் பாதுகாக்க வென்றும், இன்ன பிற காரணங்களுக்காகவும் எண்ணற்ற கழகங்கள் நாடெங்கும் தோன்றின. இங்ஙனம் தோன்றிய சங்கங்களை அரசாங்கம் ஆதரித்து, அவை நன்கு வளர்வதற்கான வழிகளைச் செய்துகொடுத்தது. அரசாங்கமும் மக்களிடையே இயல்பாயெழுந்த சங்கங்களும் (Voluntary Associations) ஒத்துழைத்ததால்தான் பிரிட்டனில் பலப்பல சீர்திருத்தங்கள் எளிதில் ஏற்பட முடிந்தது. கல்வி, மருத்துவம், சுகாதாரம் போன்ற துறைகளில் ஏற்பட்ட வியத்தகு மாற்றங்களைச் சாதித்தவைகள் அத்தகு சங்கங்களேயாம். மக்கட்குழுக்கள் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைத்ததைப் போன்றே, தல நிருவாகங்களும் மத்திய நிருவாகத்தோடு எல்லா வகையிலும் ஒத்துழைத்தன.

பொருளாதாரத் துறை

தொழிற் சங்க இயக்கம்

ஆக்கத் தொழிற் புரட்சியின் விளைவாக இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி, முதலாளி என்ற இரு வர்க்கங்கள் தோன்றின என்று ஏற்கெனவே கூறினோம். இவ்விருவரில் தொழிலாளிகள், முதலாளிகளைவிட எல்லா வகையிலும் தாழ்ந்தவர்களாயிருந்தனர். வலிமை மிக்க முதலாளிகளிடமிருந்து, வலிமை குறைந்த தொழிலாளிகள் பாரபட்சமற்ற நியாயத்தைப் பெற முடியவில்லை. எனவே, அவர்கள் தங்கள் உரிமைகளை வற்புறுத்த வேண்டித் தொழிற் சங்கங்களைத் (Trade Unions) தங்களுக்குள் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். இத்தகைய சங்கங்கள் ஏற்படுவதை 1824ஆம் ஆண்டு வரை அரசாங்கம் தடுத்துவந்தது. அதன் பின் தொழிற் சங்கங்களின் மீது விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் சிறிது சிறிதாகத் தளர்த்தப்பட்டு, இறுதியில் 1871ஆம் ஆண்டில் அவைகள் சட்டபூர்வமான நிறுவனங்களாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன.

கூட்டுறவு இயக்கம்

பொருளாதாரத் துறையில் இக் காலத்தே மலர்ந்த இன்னொரு கருத்து, கூட்டுறவு இயக்கம் (Co-operative Movement) பற்றியதாகும். ராபர்ட் ஓவன் (Robert Owen) என்பவரது சிந்தனையில் உதித்த இக் கூட்டுறவுக் கருத்தானது நாளடைவில் நாடெங்கும் பரவியது. பொருள்களை வினியோகிப்பதில் கூட்டுறவு இயக்கம் பெரும் வெற்றி பெற்றது. நல்ல பண்டங்களை மலிவான விலையில் இம் முறையால் தொழிலாளர்கள் பெற்றனர். அதோடு ஜனநாயக முறையில் தொழில்களை அமைத்து நடத்துவதிலும் பல தொழிலாளர்கள் நல்ல பயிற்சி பெற்றனர். லாபங்களை அவர்களே தங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொண்டனர். எனினும், வினியோகத் துறையில் ஏற்பட்ட அளவு, உற்பத்தித் துறையில் கூட்டுறவு இயக்கத்திற்கு வெற்றி ஏற்படவில்லை. ஏனெனில், தொழில்களை நன்கு நடத்தவல்ல தனித்திறம் படைத்த ஒரு சில தொழில் மேதைகளைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும், அவர்தம் திறமைக்கேற்ற ஊதியம் அளிக்கவும் தொழிலாளர்கள் தவறிவிட்டனர்.

சமதர்மக் கொள்கை

நாட்டின் செல்வத்தை உற்பத்திச் சாதனங்களிடை வினியோகிப்பதிலும் கூட்டுறவு இயக்கம் சரியான வெற்றி பெறவில்லை. எனவே, சமதர்மம் அல்லது சோஷியலிசம் என்ற கொள்கையை ராபர்ட் ஓவன் போன்றோர் விதந்து ஓதினர். நாட்டின் உற்பத்திச் சாதனங்கள், போக்குவரவுச் சாதனங்கள் அனைத்தையும் தேசீய

உடைமையாக்கிவிட வேண்டுமென்பது அவர்கள் திட்டம். மக்கள் நலன்களை வளர்க்க, அரசாங்கம் எல்லாத் துறைகளிலும் தலையிடல் இன்றியமையாதது என்றும் அவர்கள் கருதினர். தனிப்பட்டோர், சமுதாயம் இவர்களது காரியங்களில் அரசாங்கம் தலையிடக் கூடாது என்ற கொள்கை (Laissez-Faire) மாய்ந்துவிட்டது.

அறிவுத் துறை

விஞ்ஞான வளர்ச்சி

19ஆம் நூற்றுண்டில் இங்கிலாந்தின் தொழில் வளம் வளர்ந்ததைப் போன்றே அறிவு வளமும் அதிகரித்தது. விஞ்ஞானம் எல்லாத் துறைகளிலும் புகுந்து பெரு மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியது. நீராவியின் உதவியால் ரெயில் வண்டிகளும் கப்பல்களும் இயங்க ஆரம்பித்ததால், நாட்டின் பல பகுதிகளும் இணைக்கப்பெற்றதோடு, பிரிட்டனும் அதன் குடியேற்ற நாடுகளும் நன்கு பிணைக்கப்பெற்றன. 1848ஆம் ஆண்டிலிருந்து தந்தி முறையும் நாட்டின் பல பகுதிகளை இணைத்தது. மின்சாரத்தின் உதவியால் நாட்டின் தொழில்கள் யாவும் விரைவாக வளர்ந்தன. டார்வின் (Darwin) என்பார் கண்டுபிடித்த பரிணமக் கொள்கையும் (Theory of Evolution), டால்ட்டன் (Dalton) என்பார் கண்டுபிடித்த அணுக்கொள்கையும் (Atomic Theory) அறிவியலில் பெரும் புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. உயிர் நூல் (Biology), புவி நூல் (Geology), வேதியல் (Chemistry) முதலிய துறைகளில் வியத்தகு முன்னேற்றங்கள் பல இந் நூற்றுண்டில் ஏற்பட்டன.

பேரரசின் வளர்ச்சி

பதினெட்டாம் நூற்றுண்டில் இங்கிலாந்து, அமெரிக்காவில் இருந்த ஒரு பேரரசை இழந்தது. எனினும், பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டில் அஃது இன்னெரு பெரும் பேரரசுக்குத் தலைமை தாங்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றது. 1815ஆம் ஆண்டிலிருந்து பிரிட்டன் ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் தலையிடும் பழக்கத்தைக் கைவிட்டது. 1914ஆம் ஆண்டுக்குள் அது கலந்துகொண்ட ஒரே ஐரோப்பியப் போர் கிரிமியப் போரேயாகும் (Crimean War). ஆனல் குடியேற்ற நாடுகளைப் பெருக்குவதற்காக இந்தியாவிலும், எகிப்திலும், ஆப்கானிஸ்தானத்திலும், ஆப்பிரிக்காவிலும், தென்னுப்பிரிக்காவிலும், கனடாவிலும் பிரிட்டிஷ் படைகள் போரிட்டவண்ணமிருந்தன. இந்தியாவில் கிளைவும் வாரன் ஹேஸ்டிங்சும் அமைத்துச் சென்ற அடிப்படையின்மேல் காரன்வாலிசும் (Cornwallis), வெல்லஸ்லியும்

(Wellesley) உறுதியான பேரரசு மாளிகையை எழுப்பினர். காஸில்ரே (Castlereagh) என்ற வெளிநாட்டு அமைச்சரின் கொள்கையினுலும், மன்ரூே (Munroe) என்ற அமெரிக்க ஜனுதிபதியின் ஒத்துழைப்பி னுலும் பிரிட்டன் தென்னமெரிக்க வியாபாரத்தில் பெரும் பங்கு பெற்றது. கனடாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் இடையே இருந்த எல்லையில் படைக்கலேப்பு (Disarmament) ஏற்பட்டு, இரு நாடுகளுக் கிடையே நேசம் நிலவியது. ஆஸ்திரேலியாவிலும் நியூஸிலாந்திலும் பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற நாடுகள் ஏற்பட்டன. சூயெஸ் கால்வாயில் பிரிட்டன் தன் ஆதிக்கத்தை நிலேநாட்டிக்கொள்ள டிஸ்ரேலி (Disraeli) என்னும் ஆங்கிலப் பிரதமர் வழிசெய்தார். அதன் பின் எகிப்திய நாட்டு விவகாரங்களிலும் பிரிட்டன் பெரிதும் ஊக்கம் காட்டியது. அங்கு ஏற்பட்ட ஓர் அரபிக் கலகத்தை அடக்கியதன் மூலம், பிரிட்டன் 1833ஆம் ஆண்டளவில் அங்கும் தனது செல்வாக்கை நிலேநாட்டியது. சூடானும் 1898ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டனுக்கு அடி பணிந்தது. செசில் ரோட்ஸ் (Cecil Rhodes) போன்றவர்களின் அயரா உழைப்பால் தென்னுப்பிரிக்காவிலும் ஆங்கிலேயர் குடியேற்ற நாடுகளே உண்டாக்கினர். ஹாங்காங் என்ற சீனத் துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றியதால் சீனுவுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் வியாபாரம் பெரு கியது. ஜிப்ரால்ட்டர், மால்டா போன்ற இடங்களேப் பெற்றதன் மூலம் மத்தியதரைக் கடலிலும், சிங்கப்பூர், கொழும்பு போன்ற துறைமுகங்களேப் பெற்றதால் இந்தியப் பெருங்கடலிலும் ஆங்கிலேயர் தனி ஆதிக்கம் செலுத்தினர். இங்ஙனம் 19ஆம் நூற்ருண்டில் பிரிட்டன் உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் குடியேற்ற நாடுகளே நிறுவுவதில் வெற்றி பெற்றது. அதோடு கனடா, ஆஸ்திரேலியா, தென்னுப்பிரிக்கா முதலிய குடியேற்ற நாடுகளுக்குத் தருணம் வந்த போது டொமினியன் அந்தஸ்தை(Dominion Status)வழங்கி, அவற்றைத் தனக்குச் சமமான கூட்டாளிகளாக ஆக்கிக் கொள்ளவும் பிரிட்டன் தயங்கவில்லே. ஸ்காட்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இருந்த பகைமை 18ஆம் நூற்ருண்டில் மாறி நட்பேற்பட்டதுபோல், 19ஆம் நூற்ருண்டில் அயர்லாந்தோடு நட்புரிமையினே வளர்க்கப் பிரிட்டன் பாடுபட்டது. டேவிட் ஓ கானல் (David O' Connell) என்பவரது தலேமையில் ஏற்பட்ட கலகங்கள் (1841-48) பிரிட்டனின் ஐரிஷ் கொள்கையைப் பெரிதும் மாற்றியமைத்தது. இறுதியில் கத்தோலிக் கர்கள் விடுதலே பெற்றதோடு அயர்லாந்தும் சுதந்திரம் பெற்றது.

இங்ஙனம் அரசியல் துறையில் ஜனநாயகக் கொள்கைகளின் மலர்ச்சிக்கும், பேரரசின் பெருக்கத்துக்கும், பொருளாதாரத் துறையில் வாணிபச் சிறப்புக்கும், தொழிற்சங்க வளர்ச்சிக்கும், சமுதாயத் துறையில் நவீன விஞ்ஞான வாழ்வின் மலர்ச்சிக்கும் பத்தொன்பது, இருபதாம் நூற்ருண்டு இங்கிலாந்தின் வரலாறு சிறப்புற்றுத் திகழ் கிறது எனலாம்.

வாட்டர்லூவுக்குப் பின் இங்கிலாந்தின் நிலைமை (1815-1822)

(England After Waterloo)

அரசியல் நிலைமை: மன்னர், மந்திரிகள், கட்சிகள், சீர்திருத்த வாதிகள். **சமூகப் பொருளாதார நிலைமைகள்:** வளமற்ற அமைதி, தானியச் சட்டமும் வருமானவரி ரத்தும், தொழிலாளிகளின் அவல நிலை– பொருள் தட்டுப்பாடு. **1817ஆம் ஆண்டுக் கலவரங்கள்:** ஸ்பா பீல்ட்ஸ் கூட்டம்–அரச துரோகமும் அடக்கு முறைகளும், மான்ச்செஸ்டர் ஊர்வலம், பீட்டர்லூ படுகொலை, ஆறு சட்டங்கள், கேட்டோ தெருச்சதி, இராணிபற்றிய சிக்கல்.

*1793*ஆம் ஆண்டு முதல் ஐரோப்பாவையும் இங்கிலாந்தையும் அலைக்கழித்துவந்த புரட்சிப் புயல் *1815* ல் ஒருவாறு ஓய்ந்தது. மன்னர்களும் மக்களும் ஏதோ ஒரு நீண்ட கெட்ட கனவினின்று விடுபட்டதுபோல் உணர்ந்தனர். இனியும் தங்களது சுதந்திரத்துக்கு ஆபத்து நேராது என்ற நினைவால் அவர்களது இதயங்கள் குளிர்ந்தன. இங்கிலாந்து மக்களோவெனில், தங்களுக்கு நல்ல காலம் தொடங்கிவிட்டதாகவும், சீருஞ் சிறப்புமிக்க இங்கிலாந்து உருவாகப் போவதாகவும் எண்ணி இறுமாந்தனர். 'மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லை' என்பது போல், போர்கள் ஓய்ந்தபோதும், அவற்றால் விளையும் தீய பலன்கள் சில ஆண்டுகளுக்காவது தொடரும் என்பதைப் பெரும்பான்மையான ஆங்கிலேயர் அப்போது உணராமற்போயினர். நாட்டில் அமைதி, வீட்டில் வளம் இவற்றை எதிர்பார்த்த அவர்கள் ஏமாந்தனர். பஞ்சமும், பிணியும், வேலையின்மையும், கொலையும், கொள்ளையும், கலகங்களும் நாடெங்கும் தோன்றலாயின.

அரசியல் நிலைமை

மன்னர்

வாட்டர்லூ போர்க்களத்தில் வெலிங்டன் பிரபு தமது வெற்றிக் கொடியை நாட்டியபோதெல்லாம், இங்கிலாந்தின் மன்னராயிருந்த மூன்றும் ஜார்ஜ், அவ் வெற்றியைப் பாராட்டி மகிழ்ச்சியடையக் கூடாத மனநிலையிலிருந்தார். 1810ஆம் ஆண்டி லிருந்தே அவர் தமது சுயநினைவை இழந்துவிட்டார். விண்ட்ஸர் (Windsor) மாளிகையில் அவர் இருந்தும் இல்லாத நிலையில் அடை பட்டுக் கிடந்தார். எனவே, ஆட்சிப் பொறுப்பெல்லாம் அவரது தனயனான நான்காம் ஜார்ஜின்மீது விழுந்தது. 1820–ல் மூன்றும் ஜார்ஜ் இறக்கும் வரை அவர் காப்பாளராகவும், அதன் பின்னர் 1830 வரை மன்னராகவும் ஆட்சிபுரிந்தார். அவர் திறமை மிக்கவர்; மனிதர்களை எடை போடுவதில் வல்லவர். 1814ஆம் ஆண்டில் இங்கிலாந்துக்கு வந்த பல ஐரோப்பிய மன்னர்கள் அவரது கௌரவ மான நடத்தையையும், விருந்துபசரிக்கும் தன்மையையும் வியந்து போற்றினர். வெளிநாடுகளில் அவருக்கு நல்ல புகழ் இருந்தது. ஆனால், உள்நாட்டில் அவர் பெருமை குன்றியது. ஏனெனில், அவர் ஓயாது குடித்தார், சூதாடினர், காமக் களியாட்டங்களில் ஈடுபட்டார். பணத்தைத் தண்ணீர்போல் செலவு செய்தார். பெற்ற தந்தையை அசட்டை செய்தார்; கட்டிய மனைவியைப் பழிவாங்கினர்; தன் ஒரே புதல்வனைக் கொடுமைப்படுத்தினர்; தொன்றுதொட்டு இங்கி லாந்தின் மன்னர்கள் காப்பாற்றிவந்த கண்ணியம், கௌரவம் முதலி யனவற்றைக் காற்றில் பறக்கவிட்டார்.

மந்திரிகள்

நெப்போலியப் போர்களை வெற்றியுடன் நடத்திய டோரிக் கட்சியினர் போர் முடிந்த பின்பும் தொடர்ந்து பதவியி லிருந்தனர். 1812–ல் பெர்சிவல் (Perceval) என்னும் பிரதமர் கொல்லப்பட்ட பின், லிவர்ப்பூல் பிரபு (Lord Liverpool) அப் பதவியில் அமர்ந்தார். அடுத்த 15 ஆண்டுகளுக்கு அவரது மந்திரி சபை நீடித்தது. குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பியல்புகள் ஏதுமற்றவர் எனினும், சகாக்களை ஒன்றுசேர்த்து வழிநடத்துவதில் வல்லவராயிருந்தார். யாரிடமும் இனிமையாகப் பழகும் இயல்பும், எதிரிகளை மடக்கி வாயடைக்கும் திறமையும் அவருக்கு அரசியல் வாழ்வில் வெற்றியைத் தேடித் தந்தன வெனலாம். அவரது அமைச்சரவையில் மாற்றம் விரும்பாத மிதவாதிகளே அதிகம் இருந்தனர். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் உள்நாட்டு அமைச்சராயிருந்த சிட்மவுத் பிரபுவும் (Lord Sidmouth),

வெளிநாட்டமைச்சராயிருந்த காஸில்ரே பிரபுவும் (Lord Castlereagh), கருவூல அமைச்சராயிருந்த எல்டன் பிரபுவும் (Lord Eldon) ஆவர். சிட்மவுத் பிரபு நிதானப் போக்கினர் எனினும் தைரியமிக்கவர். நெருக்கடியான நேரங்களில் அவர் காட்டிய உறுதியும் வீரமும் உண்மையில் மெச்சத்தக்கவை. காஸில்ரே பிரபு ஒழுக்கமும் சீலமும் கொண்ட உத்தமர். ஆனால், மக்களைக் கவரும் சக்தி ஒரு சிறிதும் அவரிடமில்லை. புன்னகை அவருக்குப் புரியாத ஒன்று; பேச்சுத் திறமை கிஞ்சித்தும் கிடையாது. எனவே, பாராளுமன்றத்தில் அவரது சொற்பொழிவுகளைக் கிண்டல் செய்து, எள்ளி நகையாடுவது அவரது எதிரிகளுக்கு எளிதாயிருந்தது. நெப்போலியப் போர்களின்போது, ஐரோப்பியக் கூட்டுறவைக் கட்டிக் காத்தும், சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெற்றபோது இங்கிலாந்தின் பிரதிநிதியாக வியன்னு மகாநாட்டில் கலந்துகொண்டும் அவர் அரும்பணியாற்றியவர். ஆனல், 1815-க்குப் பின் அவரது புகழ் மங்கியது. பிற்போக்குவாதி என்ற பெயர் எப்படியோ அவருக்கு ஏற்படலாயிற்று. 1822-ல் கானிங் பிரபு வெளிநாட்டமைச்சர் பதவியைக் கைப்பற்றிய பின்னர்தான் மந்திரி சபை வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் தாராளத் தன்மையுடையதாக மாறியது எனச் சிலர் கூறுவர். இக் கூற்று அவ்வளவு பொருத்தமானதன்று என்பதைப் பின் வரும் அத்தியாயங்களில் பார்ப்போம்.

கட்சிகள்

விக்குக் கட்சியினர் இக் காலத்தில் மிகப் பலவீனமான நிலையில் இருந்தனர். அதன் தூண் போன்று விளங்கிய க்ரென்வில் (Grenville) 1818-ல் டோரிக் கட்சியில் சேர்ந்துவிட்டார். விக்குக்களின் தலைவராயிருந்த க்ரே பிரபு உற்சாகமிழந்து அரசியலிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். புதிய தலைவராக வந்த லான்ஸ்டவுன் (Landsdowne) என்பாரும், பொதுமக்கள் கட்சித் தலைவராக இருந்த பொன்சன்பி (Ponsonby) என்பாரும் திறமையற்றவராயிருந்தனர். விட்பிராண்ட் (Whitbrand), ரோமில்லி (Romilly) போன்ற திறமைசாலிகள் மனமொடிந்து தற்கொலை செய்துகொண்டனர். ஹர்னர் (Horner) என்ற பொருளியல் நிபுணரும் இள வயதிலேயே அகால மரணமடைந்தார். இத்தகைய பல எதிர்பாராத துரதிர்ஷ்டங்களால் விக்குக் கட்சி, தக்க தலைவர்கள் இன்றித் தவித்தது. தீவிரச் சீர்திருத்தவாதிகளையும் அக் கட்சி புறக்கணித்தது. எனவே, பர்டெட் (Burdett), கார்ட்ரைட் (Cartwright), ஹன்ட் (Hunt), காப்பெட் (Cobbett) போன்ற அறிஞர்களின் ஆதரவையும் அது இழந்தது. எனவே, டோரிக் கட்சியினர் மேலும் சில காலம் செல்வாக்குடன் விளங்கினர். எனினும், அவர்களின் கொள்கைகளுக்கு நாட்டில் பலத்த எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது.

வாட்டர்லூவுக்குப் பின் இங்கிலாந்தில் ரேடிகல்ஸ் என்ற தீவிரச் சீர்திருத்தவாதிகள் தோன்றினர். அவர்களின் கட்சிக்குப் பாராளுமன்றத்தில் ஆதரவு ஏதும் கிடைக்கவில்லை யெனினும், பொதுமக்களிடம் நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது. மேஜர் கார்ட்ரைட் (MaJar Cartwright) அதன் முக்கியத் தலைவராக இருந்தார். ஹாம்ப்டன் கிளப்புகள் (Hampden Clubs) என்ற சீர்திருத்தச் சங்கங்களை அவர் ஆங்காங்கே தோற்றுவித்தார். திசில்வுட் (Thistlewood), ஹன்ட் (Hunt) என்பவர்கள் அதன் மற்றத் தலைவர்கள். ஹன்ட் ஒரு ஆவேசப் பேச்சாளர். தம் பேச்சுவன்மையால் பாமர மக்களை எளிதில் கவர்ந்தவர்.

சீர்திருத்தவாதிகள்

நெப்போலியப் போர்களினால் நின்றுபோயிருந்த சீர்திருத்த இயக்கம் 1815–க்குப் பின் மீண்டும் தோன்றலாயிற்று. வில்லியம் வில்பர்போர்ஸ் என்ற பெரியார், அடிமை முறை ஒழிக்கப்படுவதன் அவசியத்தை மீண்டும் வற்புறுத்தினர். சர் சாமுவேல் ராமில்லி (Sir Samuel Romilly), சர் ஜேம்ஸ் மாக்கின்டோஷ் (Sir James Mackintosh) போன்றவர்கள் கிரிமினல் சட்டங்களைச் சீர்திருத்த வேண்டுமெனக் கோரினர். ஃபிரான்ஸிஸ் ப்ளேஸ் (Francis Place) போன்ற தொழிலாளர் தலைவர்கள், ஒன்றுகூடல் தடைச் சட்டங்களை (Combination Laws) ஒழிக்குமாறு வேண்டினர். பாராளுமன்றத்தைச் சீர்திருத்தி யமைத்து, அதை உண்மைப் பிரதிநிதித்துவ முள்ளதாகச் செய்யவேண்டுமெனப் பலரும் கூறலாயினர். பாராளுமன்றம் சீர்திருந்திவிட்டால், மற்றவை தானகச் சீர்திருந்தி விடுமென்ற எண்ணத்தால் யாவரும் பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தங்களைப் பெரிதும் வற்புறுத்தலாயினர். பென்த்தாம் (Bentham) என்ற அறிஞர் பாராளுமன்றச் சிர்திருத்தம் பற்றி ஒரு நூலை எழுதி (Catechism of Parliamentary Reform) வெளியிட்டார். 'பெரும்பான்மையான மக்களின் பெருநலன்' ஒன்றையே உரைகல்லாகக் கொண்டு சட்டங்களை எடைபோட வேண்டுமெனவும், அக் கொள்கையை அடிப்படையாகக்கொண்டு நாட்டின் சட்டங்களனைத்தையும் சீர்திருத்தி யமைக்கவேண்டும் எனவும் அவர் கூறிவந்தார். அறிஞருலகில் பென்த்தாம் தனியாட்சி செலுத்தியதுபோலவே, வில்லியம் காபெட் (William Cobbett) என்ற பெரியார் பாமர மக்களின் இதயங்களில் தனியிடம் பெற்று விளங்கினர். அவர் தமது 'அரசியல் பதிவேடு' (Political Register) என்னும் செய்தித் தாளை இரண்டு பென்னிகளுக்கு விற்பனை செய்து, அதன் மூலம் தனது புரட்சிக் கருத்துக்களை நாட்டின் மூலை முடுக்குக்களில் எல்லாம் பரப்பலானர். அதில் காணப்பட்ட ஆங்கில நடை மக்களைக் கவர்ந்தது. படிக்கத்

2490

தெரிந்தோர் அதை வாங்கிப் படித்து மகிழ்ந்தனர். படிப்பறியாப் பாமரர்கள் அதைப் பிறர் படிக்கக் கேட்டுப் பயன் பெற்றனர். நிலச் சுவான்தார்களையும், மத குருமார்களையும் அவர் பெரிதும் சாடினர். தொழிற்சாலை அதிபர்களையும், பாழடைந்த பரோக்களின் உடைமையாளர்களையும் அவர் பெரிதும் கண்டித்தார். அக்கால நிலைமைகளைக் கண்டித்துச் சீர்திருத்தங்களை வேண்டியவர்களுள் ஷெல்லி (Shelly) என்ற ஆங்கிலக் கவிஞரும் ஒருவராவர். அவர் தமது உணர்ச்சி மிக்க கவிதைகளால் அரசாங்கத்தை எதிர்க்குமாறு மக்களைத் தூண்டிவந்தார்.

சமூகப் பொருளாதார நிலைமைகள்

வளமற்ற அமைதி (Peace without Plenty)

மேற்சொன்னபடி சீர்திருத்தம் வேண்டுமெனப் பலரும் கிளர்ச்சி செய்ததற்குக் காரணங்களில்லாமலில்லை. வாட்டர்லூவுக்குப் பின் இங்கிலாந்தில் அமைதி ஏற்பட்டதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால், அது வளமற்ற அமைதியாகவே இருந்தது. ஆக்கத் தொழில் களும் விவசாயமும் ஒருங்கே நசிக்க ஆரம்பித்தன. போர் நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது பொறிசெய் பொருள்களுக்கும் உணவுத் தானியங்களுக்கும் மிகுதியான தேவையிருந்தது. அதனால், புதிய தொழில்கள் பல பெருகின. தரிசாய்க் கிடந்த நிலங்களும் விளைநிலங்க ளாக்கப்பட்டன. முதலாளிகளும் நிலக்கிழார்களும் நல்ல இலாப மடைந்தனர். ஆனால், போர் முடிந்தவுடன் இந்த வளமெல்லாம் திடீரென மறைந்தது. போர்க்காலத்து ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் பொருள்களை விற்கும் தனியுரிமையையும், அவைகளைக் கப்பலில் ஏற்றி இடத்துக்கிடம் எடுத்துச்செல்லும் தனியுரிமையையும் அனுபவித்து வந்த இங்கிலாந்து, போர் நின்றவுடன் அவ்வுரிமைகளை இழந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகள் மும்முரமாகப் பொருள் உற்பத்தியிலும் தானிய உற்பத்தியிலும் ஈடுபட ஆரம்பித்தன. ஒவ்வொரு நாடும் தன்னிறைவு பெற முயன்றது. பிரிட்டிஷ் பொருள்கள் மீது அவை சுங்கவரி விதித்து, அதன் மூலம் தங்களின் சொந்தத் தொழில்களைக் காத்துக்கொள்ள முற்பட்டன. அதோடு ஐரோப்பிய நாடுகளில் உற்பத்தியான அபரிமிதமான தானியங்கள் இங்கிலாந்துக்குள் வந்து குவிய ஆரம்பித்தன. அதனால், தானிய விலை குறைந்தது. தானியத்தை வாங்கி உண்ணும் மக்களுக்கு அது இலாபமாக இருந்தது. ஆனால், பெரு நிலக்கிழார்கள் அன்னிய நாட்டு விவசாயிகளோடு போட்டியிட முடியாமல் திகைத்தனர். ஏராளமான நிலங்களை அவர்கள் தரிசாகப்

போட வேண்டியதாயிற்று. போதாக்குறைக்கு 1816–ல் நாட்டின் அறுவடை என்றுமில்லாத அளவு குறைந்தது. இதனால் பலர் நிலங்களை விற்றுவிட்டுத் திவாலாயினர்.

தானியச் சட்டமும் வருமான வரி ரத்தும்

திடீரெனப் பல இக்கட்டுக்களுக்காளான நிலப் பிரபுக்கள் பாராளுமன்றத்தில் நிறைய இடம் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் தானியங்களின் விலையை உயர்த்த முயலுமாறு அரசாங்கத்தைத் தூண்டினர். அதன் விளைவாக லிவர்ப்பூல் சர்க்கார் ஒரு தானியச் சட்டத்தை இயற்றியது (1815). அச் சட்டப்படி ஒரு குவார்ட்டர் தானியத்தின் விலை 80 ஷில்லிங்குக்கு உயரும் வரை இங்கிலாந்துக்குள் இறக்குமதியாகும் அன்னிய தானியங்களின்மீது சுங்க வரிகளை அரசாங்கத்தார் விதிக்கலாயினர். இம் முறையால் தானிய விலை சமநிலைக்கு வந்துவிடுமென அவர்கள் கருதினர். ஆனால், அதற்கு மாறாக தானிய விலையில் பலத்த ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்பட்டன. இரண்டு பவுண்டு ரொட்டியின் விலை ஒரு ஷில்லிங்காக உயர்ந்தது. ஒரு திறமை மிக்க தொழிலாளியின் வார வருமானமே அப்போது ஏழு ஷில்லிங்குகள்தாம். எனவே, பலர் பட்டினியால் வாடலாயினர்.

நிலப் பிரபுக்களால் தூண்டப்பட்டு அரசாங்கம் இன்னொரு பெருந் தவறையும் செய்தது. போர்க்காலத்தே மக்களின் மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த வருமான வரியை நீக்கிவிட வேண்டுமென அப் பிரபுக்கள் கோரியதற்கேற்ப, லிவர்ப்பூல் மந்திரி சபை அவ் வரியை ரத்து செய்தது. அதனால் நாட்டின் வருமானம் பெருமளவுக்குக் குறைந்துவிட்டது. அதை ஈடுகட்டவும், போர்க்காலத்து ஏற்பட்ட கடனின் வட்டியைக் கட்டவும் அரசாங்கம் மக்கள் மீது பல வரிகளைச் சுமத்தியது. வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத பொருள்கள் மீது வரிகள் போடப்பட்டிருந்ததால் சாதாரண மக்கள் பேரின்னலுற்றனர்.

தொழிலாளிகளின் அவல நிலை

தொழிலாளிகளின் நிலை நாளுக்கு நாள் கேவலமாகிக் கொண்டே வந்தது. தொழிற்சாலை முறையில் (Factory System) பல ஊழல்கள் ஏற்பட்டன. இலாபமொன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு, முதலாளிகள் கூலியாட்களிடம் நிறைய வேலை வாங்கிக் கொண்டு, குறைந்த கூலி கொடுத்தனர். குழந்தைகளையும் பெண்டிரையும் வேலைக்கமர்த்தி, அவர்கள் தங்கள் செலவைக் குறைத்துக் கொண்டதால் உடலுரம் வாய்ந்த ஆடவர் பலர் வேலையின்றி அவதியுற்றனர். வேலை கிடைத்தாலும், கூலி குறைவாகவே இருந்தது. காற்று வசதி இல்லாத, அழுக்கும் முடை நாற்றமும் நிறைந்த இடங்களில் அவர்கள் தொழில் புரியவேண்டியிருந்தது. அவர்களது

வீடுகளும் சுகாதார வசதி சிறிதுமில்லாத குடில்களாகவே இருந்தன. தூய்மை சிறிதுமற்ற, நெருக்க மிக்க அவர்களது குடியிருப்புக்கள் முடைச்சேரிகள் (Slums) என அழைக்கப்பட்டன. அவைகளை ஒழிக்க அரசாங்கம் எவ்வித முயற்சியும் மேற்கொள்ளவில்லை.

நாட்டுப்புறங்களில் வாழ்ந்த தொழிலாளிகள் பட்டணத் தொழிலாளிகளைவிட நல்ல சூழ்நிலையில்தானிருந்தனர். நிலங்களில் வேலை செய்த நேரம்போக, மீதி நேரங்களில் அவர்கள் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுப் பணம் சம்பாதித்து வந்தனர். ஆனால், தொழிற் புரட்சியின் விளைவாக, அவர்களுக்கு நெசவுத் தொழிலில் வருமானங் கிடைப்பது நின்றது. கூலிகள் வெகுவாகக் குறைந்தன. அக் கூலியைக்கொண்டு தங்களது பெண்டு பிள்ளைகளைக் காக்க வியலாத நிலையில் பலர் இருந்தனர். இங்ஙனம் வறுமையில் வாடிய ஏழைத் தொழிலாளிகளுக்கு ஸ்பீன்ஹாம்லாண்டு திட்டப்படி அவரவர் தேவைக்கேற்ப உதவிப் பணம் வழங்கப்பட்டது. குறைந்த கூலி பெற்றோர்க்கு அதிக உதவி வழங்கப்பட்டதால், நிலச் சொந்தக் காரர்கள் வேண்டுமென்றே கூலியைக் குறைத்துக் கொடுத்தனர். என்னதான் வேலை செய்தாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குமேல் தங்களுக்குக் கூலி கிடைக்காது என்பதை யறிந்த கூலியாட்களும் ஊக்கமின்றி வேலையில் ஈடுபட்டனர். தன்னம்பிக்கையையும் சுய மரியாதையையும் அவர்கள் அறவே இழந்தனர். முதலாளிகள் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைச் சாதாரண மக்கள், வறியோர் வரி (Poor rate) மூலம் செலுத்த வேண்டியதாயிற்று. வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் நாளுக்கு நாள் பெருகியது. போர் நின்றவுடன் ஏராளமான பேர் வேலையிழந்தனர். கடற்படையிலிருந்து மட்டும் ஒரே ஆண்டில் 230,000 பேர்கள் நீக்கப்பட்டனர்.

பொருள் தட்டுப்பாடு

போர்க் காலத்தில் ஏற்பட்ட செலவின் காரணமாக நாட்டுக் கடன் 240 மில்லியன் பவுன்களிலிருந்து 861 மில்லியன் பவுன்களாக உயர்ந்தது. அக் கடனுக்கான வட்டியே பட்ஜெட்டில் பாதியை விழுங்க ஆரம்பித்தது. இக் கடனைக் கட்டப் பெரிதும் உதவியா யிருந்த வருமான வரியையும் அரசாங்கத்தார் செல்வர்களின் நச்சரிப்புக்கு அஞ்சி நீக்கிவிட்டனர். இதனால், விலைவாசியும் வாடகையும் நாட்டில் இரட்டித்தன. இங்கிலாந்து பாங்கும் தாள் நாணயங்களுக்கு ரொக்கப் பணம் கொடுப்பதை மறுத்துவந்தது. இச் சமயம் பார்த்துத் தாள் நாணயங்களும் இரட்டிக்கப்பட்டன. அதனால் அவற்றின் நடைமுறை மதிப்புப் பெரிதும் குறையலாயிற்று.

இங்ஙனம் நாலா வகையிலும் மக்கள் நிலை நாளுக்கு நாள் அவலமாகிக்கொண்டே வந்தது. அவற்றைப் பொறுக்க முடியாமல் அவர்கள் ஆங்காங்கே அரசாங்கத்தை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர்.

1817ஆம் ஆண்டுக் கலவரங்கள்

மேலே விவரிக்கப்பட்ட அவல நிலைமையினால் மக்கள் பொறுமையின் எல்லையைக் கடந்தனர். பட்டினியால் வாடிய குடியானவர்கள் விவசாயக் கருவிகளை உடைத்தெறிந்தது மன்றி, ரொட்டி சுடுபவர்கள், இறைச்சி விற்போர் அனைவரையும் அடித்து விரட்டிவிட்டு உணவுப் பொருள்களைச் சூறையாடினர். ஏற்றுமதிக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த உருளைக்கிழங்கு, கோதுமை முதலியவைகளை அவர்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். வேலை வாய்ப்புகள் நிறைய ஏற்பட வேண்டும், கூலி உயரவேண்டும், உணவுப் பொருள்களின் விலை குறையவேண்டும். இவையே அவர்தம் கோரிக்கைகளாயிருந்தன.

ஸ்பா பீல்ட்ஸ் கூட்டம் (Meeting in Spa Fields)

மக்களிடம் பரவலாயிருந்த இந்த அதிருப்தியைத் தீவிர சீர்திருத்தவாதிகள் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். 1816–ல் ஸ்பா பீல்ட்ஸ் (Spa Fields) என்ற இடத்தில் அவர்கள் தொழிலாளர்களின் குறைகளை ஆராய ஒரு மாபெருங் கூட்டம் கூட்டினர். கூட்டம் கட்டுக்கடங்காத நிலையை அடைந்தது. வாட்ஸன் போன்றவர்களின் ஆவேசப் பேச்சைக் கேட்ட மக்கள் ஸ்நோ ஹில் (Snow Hill) என்னுமிடத்துக்கு நேரே புறப்பட்டுச் சென்று, அங்கிருந்த துப்பாக்கி உற்பத்திச்சாலை யொன்றைத் தாக்கினர். அங்குக் கிடைத்த துப்பாக்கிகளை எடுத்துக்கொண்டு, அரச நாணயமாற்று (Royal Exchange) நிலையத்தை முற்றுகையிட்டனர். நகரத் தந்தை மேத்யூ வுட் (Mathew Wood) என்பவர் அக் கலகக் கூட்டத்தினரை அடக்கி, ஒழுங்கையும் அமைதியையும் நிலைநாட்டினார்.

அரச துரோகமும் அடக்கு முறைகளும்

1817–ல் காப்பான இளவரசர் (Prince Regent) பவனி வந்து கொண்டிருந்த கோச்சு வண்டியின் ஜன்னல்களை ஒரு கலகக்காரன் குண்டு வீசி உடைத்துவிட்டான். இதையறிந்த அமைச்சர்கள் துணுக்குற்றனர். அரசரைக் கொன்று அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க ஏதோ சதி நடப்பதாக அஞ்சினர். அதற்கேற்ப, லண்டன் நகர மக்கள் நாட்டின் பொதுச்செலவைக் குறைக்கும்படியும், பாராளுமன்றத்தைச் சீர்திருத்துமாறும் வேண்டிப் பெரு மகஜர் ஒன்றை இளவரசரிடம் சமர்ப்பித்தனர்.

உடனே நாட்டின் நிலேயை நன்கு ஆராயுமாறு அரசாங்கம் பல இரகசியக் குழுக்களே ஏற்படுத்தியது. அக் குழுக்கள் வெளியிட்ட அறிக்கைகள் மூலம், தங்களுக்கு விரோதமாக ஒரு பெருஞ் சதித்திட்டம் உருவாகிக்கொண்டிருப்பதை அமைச்சர்கள் புரிந்துகொண்டனர். பிரான்சில் ஏற்பட்டது போன்ற நிலேமை இங்கிலாந்திலும் ஏற்பட்டு விடுமோ என அஞ்சிய அவர்கள், பல அடக்குமுறைகளேக் கையாள லாயினர். ஹெபியஸ் கார்பஸ் சட்டம் ஓராண்டுக்கு நிறுத்திவைக்கப் பட்டது. கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வோர், அரசாங்கம் உத்தர விடும் போது கலேந்து போகாமற்போனுல் மரணதண்டனே விதிக்கப் படுவர் என அறிவிக்கப்பட்டது. கலகங்களே ஒடுக்க முன்வந்த அரசாங்கம் அவற்றுக்கான காரணங்களேக் கண்டு களேய முன்வர வில்லே.

மாஞ்செஸ்டர் ஊர்வலம்

காப்பாளரான இளவரசரிடம் தங்கள் குறைகளேத் தெரிவிக்க மாஞ்செஸ்டர் நகரிலிருந்து ஒரு பெரிய தொழிலாளர் ஊர்வலம் புறப்பட்டது. இவ்வூர்வலத்தில் கலந்துகொண்ட ஒவ்வொருவனும் ஒரு குறைப்பத்திரத்தை (Petition) வைத்திருந்தான். அதோடு குளிரினின்றும் தன்னேக் காத்துக் கொள்ளக் கம்பளிப் போர்வை யொன்றும் வைத்திருந்தான். எனவே, அவர்கள் ‘கம்பளிக்காரர்கள்’ (Blanketeers) என அழைக்கப்பட்டனர். ஊர்வலத்தை இடையிலேயே வழிமறித்துத் துருப்புக்கள் கலேத்தன. கலேந்தவர்கள் அரசாங்கத்துக் கெதிராகப் புரட்சியிலிறங்கப் போவதாக அச்சுறுத்தினர். ஆனல், அவ்விதப் பயங்கரப் புரட்சி யெதுவும் ஏற்படவில்லே.

பீட்டர்லூ படுகொலே (Massacre of Peterloo)

அரசாங்கத்தின் குறைகளேக் கண்டிக்க மாஞ்செஸ்டர் நகரின் மத்தியில் ஒரு மாபெருங் கூட்டம் கூடியது. ஏறக்குறைய 80,000 மக்கள் நாற்புறத்திலிருந்தும் அங்கு வந்து கூடினர். தானியச்சட் டங்களே ஒழிக்கவேண்டுமெனவும், வயது வந்தோருக்கு வாக்குரிமை வழங்கவேண்டு மென்றும், இரகசிய வாக்களிப்பு முறை வரவேண்டு மெனவும் கூட்டத்தில் பலர் பேசினர். ஆவேசமான அப் பேச்சுக்களேக் கேட்ட நகர நிருவாகிகள் பெரிய புரட்சி ஏற்படுமோவென அஞ்சினர். எனவே, ஹன்ட் என்ற பெரும் பேச்சாளரைக் கைதுசெய்யும்படி, ஒரு சிறு குதிரைப் படையை நகர மாஜிஸ்திரேட்டுகள் அனுப்பினர். ஹன்ட் மேடை மீது ஏறிப் பேச ஆரம்பித்ததும் குதிரை வீரர்கள் அவரைக் கைதுசெய்யக் கூட்டத்தில் புகுந்தனர். கூட்டம் மிக நெருக்கமாக இருந்ததால், அவர்கள் கூட்டத்தில் புக முடியாமல் தவித்தனர். இதைக் கண்ட நகர அமைதித் தலேவர்கள் மீண்டும் ஒரு

குதிரைப் படையை அங்கு அனுப்பினர். அப் படைவீரர்கள் கூட்டத்தினுள் பாய்ந்து, அதை நாற்புறமும் சிதறடித்தனர். கொல்லப்பட்டவர்கள் 11 பேர்; காயமடைந்தவர் பலர். ஹன்ட் இறுதியில் கைதுசெய்யப்பட்டார். நகர அதிகாரிகளின் இச் செய்கையை அரசாங்கம் மிக நன்று எனப் பாராட்டியது. இதைக் கண்ட மக்கள் அரசாங்கத்தின் மீது மேலும் வெறுப்புக்கொண்டனர். வாட்டர்லூ போர்க்களத்தில் நெப்போலியனை முறியடித்த அதே பிரிட்டிஷ் வீரர்கள் மாஞ்செஸ்டரில் உள்ள செனட் பீட்டர் பீல்டு (St. Peter's Field) என்னுமிடத்தில் கேவலம் சாதாரண மக்களைக் கொல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டதால், மக்கள் இந் நிகழ்ச்சியைப் 'பீட்டர் லூ படுகொலை' எனப் பெயரிட்டுக் கேலிசெய்தனர்.

ஆறு சட்டங்கள் (Six Acts)

இதையெல்லாம் கண்ட அரசாங்கம் 1819–ல் ஆறு சட்டங்கள் என்ற அடக்குமுறைச் சட்டங்களை இயற்றியது. அதன்படி நாட்டுக்கெதிரான நடவடிக்கைகளில் கலந்துகொள்வோர் தாமதமின்றி உடனே விசாரிக்கப்படவேண்டும். போர்க்கருவிகளை யாரும் கையாளக் கூடாது ; போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடக் கூடாது. அரச துரோகமான பேச்சுக்களையும் பிரசுரங்களையும் தடுத்து நிறுத்தவும், கலகம் நடக்கும் இடங்களில் ராணுவத் தளவாடங்களை கைப்பற்றவும், வட்டார அமைதிகாண் நீதிபதிகள் அதிகாரம் பெற்றனர். கருத்து வெளியீட்டு உரிமை, கூட்டம் கூடும் உரிமை, பேச்சுரிமை முதலியன கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. இச் சட்டங்களின் கடுமையை அனைவரும் கண்டித்தனர். ஆனல், அமைதியை ஏற்படுத்த அப்போது வேறு வழியில்லை.

கேட்டோ தெருச் சதி (Cato Street Conspiracy)

இந் நிலையில் 1820–ல் மூன்றும் ஜார்ஜ் மன்னர் இறந்தார். வேல்ஸ் இளவரசர், நான்காம் ஜார்ஜ் என முடி சூட்டிக்கொண்டார். பழைய மந்திரிகளே பதவியில் தொடர்ந்து இருந்து பணியாற்றினர். அவர்களையும் மன்னரையும் கொல்ல மறைமுகமான சதிகள் பல உருவாயின. அவற்றில் 'கேட்டோ தெருச் சதி' மிக முக்கியமானதாகும். அத் தெருவில் திசில்வுட் (Thistlewood) என்பவரும், அவரைச் சார்ந்த 30 நபர்களும் அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்கச் சூழ்ச்சி செய்தனர். ஆனல், அரசாங்கப் போலீசார் அதை எவ்வாறே கண்டுபிடித்து விட்டனர். சதி செய்தவர்களில் நால்வர் தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

இராணி பற்றிய சிக்கல் (The Queen's Affair)

மந்திரி சபையின் செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் குறைந்தது. மன்னர் தமது இராணியை நடத்திய விதத்தை அச்சபை ஓரளவு ஆதரித்ததானது அதன் செல்வாக்கை மேலும் குறைத்தது. கேரோலின்

என்ற இராணி தன் கணவரைப் பிரிந்து பல்லாண்டுகள் ஐரோப்பாவில் வசித்துவந்தாள். அப்போது அவள் ஒழுக்கம் சரியில்லை எனப் பலரும் கூறினர். 1820-ல் அவள் இங்கிலாந்து திரும்பினாள். மக்கள் தங்கள் இராணியை மகிழ்வோடு வரவேற்றனர். அவள் ஒழுக்கமற்றவள் என மக்கள் அறிவர் எனினும், ஜார்ஜ் மன்னர் அவளை விட எவ்வகையிலும் உயர்ந்தவர் அல்லர் என்பதை உணர்ந்திருந்ததாலேயே, அவர்கள் இராணிக்குப் பெரும் வரவேற்பு நல்கினர். ஆனால், அமைச்சர்கள் அரசரைப் புறக்கணிக்கத் துணியவில்லை. அரசரால் தூண்டப்பட்ட அமைச்சரவை, கேரோலின் இராணி சமூக வாழ்வில் ஓர் அரசிக்குரிய மரியாதைகளைப் பெறக்கூடாதெனக் கூறும் சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்தது. அச் சட்டத்திற்குப் பாராளு மன்றத்தில் பலத்த எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ப்ரோஹாம் (Brougham) பிரபு போன்றவர்கள் இராணி குற்றமற்றவள் என வாதாடினர். அவர்கள் எழுப்பிய கூக்குரலுக்குப் பணிந்து லிவர்ப்பூல் பிரபு அச் சட்டத்தை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டார். இராணிக்கு உதவித் தொகையளிக்க ஒப்புதல் அளித்தார். இராணியும் அதை ஏற்றுக் கொண்டதால் மக்களுக்கு அவள் மேலிருந்த மதிப்புக் குறைந்தது. 1821-ல் அவள் இறந்ததால் அப் பிரச்சினை தீர்ந்தது.

1822-ல் காஸில்ரே பிரபு தற்கொலை செய்துகொண்டார். உடனே லிவர்ப்பூல் பிரபு, கானிங் பிரபுவை வெளிநாட்டமைச்சராக நியமித்தார். பீல் என்பவரை உள்நாட்டு அமைச்சராக்கினர். மந்திரி சபை தாராளக் கொள்கையுடையதாக மாறிற்று. மக்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப கானிங்கும் பீலும் எங்ஙனம் நடந்துகொண்டனர் என்பதை இனி வரும் அத்தியாயங்களில் காண்போம்.

1815-க்குப் பின் டோரிகளின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை

வியன்ன காங்கிரசும் காஸில்ரேயும் : புனிதக் கூட்டுறவும் நால்வர் கூட்டுறவும், அடிமை வியாபார ஒழிப்பு, ஆச்சன் காங்கிரஸ், ட்ரோப்பா காங்கிரஸ், லெய்பாக் காங்கிரஸ். **காஸில்ரேயும் கானிங்கும். கானிங்கின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை :** கானிங்கும் ஸ்பெயின் புரட்சியும், கானிங்கும் தென் அமெரிக்கப் புரட்சிகளும், கானிங்கும் கிரேக்க சுதந்திரப் போரும். **வெலிங்டன் பிரபுவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை :** கிரேக்க நாடும் வெலிங்டனும், வெலிங்டனும் பிரான்சும், வெலிங்டனும் போர்ச்சுகலும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்தில இங்கிலாந்தின் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளே வகுத்து வழிநடத்தியவர்கள் டோரிக் கட்சியினரேயாவர். மூன்ரும் ஜார்ஜ் மன்னரது ஆட்சிக் காலத்தின் ஆரம்பத்திலேயே அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றிய டோரிக் கட்சியினர் 1830ஆம் ஆண்டு வரை தொடர்ந்து பதவியிலிருந்து பணியாற்றினர். நெப்போலியப் போர்களே வெற்றியுடன் நடத்திய பெருமை அவர்களுடையதே. புகழ் பெற்ற வாட்டர்லூ வெற்றிக்குப் பின் நாட்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை நிருணயிக்கும் பொறுப்பையும் அவர்களே மேற்கொண்டனர். 1812ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1827 வரை டோரிகளின் தலைவராகவும், நாட்டின் பிரதமராகவும் இருந்தவர் லிவர்ப்பூல் பிரபு. அவரது மந்திரிசபையில் ஆரம்ப காலத்தில் வெளிநாட்டு அமைச்சராக இருந்து அரும்பணியாற்றியவர் காஸில்ரே பிரபு (Lord Castlereagh) ஆவர். 1822-ல் அவர் இறந்த பின் அவரது பணியைத் தொடர்ந்து ஆற்றியவர் ஜார்ஜ் கானிங் (George Canning) பிரபுவாவர். 1827-ல் அவர் இறந்தார். லிவர்ப்பூல் மந்திரி சபையும்

அவ்வாண்டில் கலந்தது. லிவர்ப்பூல் பிரபுவுக்குப் பின்னும் 1830 வரை கானிங், காடரிச் (Goderich), வெலிங்டன் (Wellington) என்ற டோரித் தலைவர்கள் இங்கிலாந்தின் பிரதமர்களாக இருந்தனர்.

வியன்னு காங்கிரசும் காஸில்ரேயும்

வாட்டர்லூவுக்குப் பின் ஐரோப்பாவைப் புதிய முறையில் உருவாக்கும் பொறுப்பை வியன்னு காங்கிரஸ் மேற்கொண்டது. அக் காங்கிரசின் தலைவராக இருந்தவர் முற்போக்குக் கொள்கைகளின் முழு எதிரியான மெட்டர்னிக் (Metternich) என்னும் ஆஸ்திரிய அமைச்சராவார். பிரிட்டனின் பிரதிநிதியாக அதில் பங்கெடுத்துக்கொண்டவர்கள் காஸில்ரே பிரபுவும், வெலிங்டன் பிரபுவுமாவர். பிரான்ஸ் மீண்டும் பலம்பெற்று, ஐரோப்பிய அமைதிக்குப் பங்கம் விளைக்காத வண்ணம் அதை ஒடுக்கக் காங்கிரஸ் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளைக் காஸில்ரே ஓரளவு ஒப்புக்கொண்டார். ஆனல், சில சமயங்களில் ஆஸ்திரியாவோடும் பிரான்ஸோடும் சேர்ந்துகொண்டு, அவர் பிரஷ்யாவையும் ரஷ்யாவையும் எதிர்த்தார். இவ்வெதிர்ப்பின் காரணமாக ரஷ்யா, போலந்தின் ஒரு பகுதியை விட்டுக்கொடுக்க நேர்ந்தது. பிரஷ்யாவும் சாக்ஸனியின் ஒரு பகுதியை விட்டுக் கொடுத்தது. மற்றப்படி நெப்போலியப் போர்களில் நெப்போலியனை ஆதரித்த நாடுகளைத் தண்டித்து, எதிர்த்த நாடுகளுக்கு வெகுமதி யளிக்கும் கொள்கையையும், பழைய முடியரசுகளை மீண்டும் நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற கொள்கையையும் காஸில்ரே எதிர்க்கவில்லை. போலந்தின் பெரும் பகுதியை ரஷ்யா எடுத்துக்கொண்டதை எதிர்த்து, அதன் சுதந்திரத்தைக் காக்க அவர் முன்வரவில்லை. ஜெனேவா, பியட்மாண்டுடன் சேர்க்கப்பட்டதையும், வெனிஸ் ஆஸ்திரியாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதையும் எதிர்த்து, அச் சிறு நாடுகளின் சுதந்திரத்தைக் காக்க அவர் பாடுபடவில்லை. ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் பிரிக்கப்படாத ஐக்கிய நாடுகளாக விளங்க வேண்டுமென்ற கொள்கையையும் அவர் ஆதரிக்கவில்லை. இதனல்தான் காஸில்ரே பிரபு தாராளக் கொள்கையுடைவரல்லர் என்றும், பிற்போக்குக் கொள்கையினரென்றும் ஒருசிலர் கருதுகின்றனர். ஆனல், அவர்கள் கருத்து முற்றிலும் சரியன்று.

புனிதக் கூட்டுறவும் நால்வர் கூட்டுறவும்

வியன்னு காங்கிரஸ் ஐரோப்பிய அமைதியைக் காக்க எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகள் சிலவற்றைக் காஸில்ரே ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மக்கட் புரட்சிகளே ஐரோப்பிய அமைதியின்மைக்குக் காரணமென நம்பிய மெட்டர்னிக்கும், ரஷ்ய அரசர் அலெக்சாந்தரும் புரட்சிகள் எங்குத் தோன்றினும், அவற்றை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்துவிடவேண்டு மெனவும், முடியாட்சியைப் பல நாடுகளிலும் பலப்

படுத்த வேண்டுமெனவும் கருதினர். இக் கருத்து, காஸில்ரேக்கு அவ்வளவு பிடித்தமாயில்லை. ஸார் அலெக்சாந்தர் ஒரு நல்ல கிறிஸ்தவர். அவர் கிறிஸ்தவ மதக் கொள்கைகட்கு ஏற்ப, ஐரோப்பிய விவகாரங்களைத் தீர்க்கவேண்டு மென்றும், அதற்காக எல்லாக் கிறிஸ்தவ நாடுகளையும் உட்கொண்ட புனிதக் கூட்டுறவு (Holy alliance) ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும் எனவும் எடுத்துக் கூறினர். அவரது கருத்தைக் கிறிஸ்தவ நாடுகளான ஐரோப்பிய நாடுகள் எவற்றாலும் மறுக்க இயலவில்லை. எனினும், கிறிஸ்தவக் கொள்கையென்றால் என்ன என்பதைப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் காங்கிரசில் காணப் பட்டன. மன்னர்கள் தெய்வத்தின் பிரதிநிதிகள் எனக் கூறும் தெய்வீக உரிமைக்கொள்கை கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு ஏற்றதொரு கொள்கையாக இருந்தமையின், மெட்டர்னிக் என்பார் மன்னர்களைக் காப்பதும், அவர்களுக் கெதிராகக் கிளம்பும் புரட்சிகளை ஒடுக்குவதுமே தூய கூட்டுறவின் குறிக்கோள்களாயிருக்க வேண்டும் எனப் புகன்றார். மக்களது இயக்கங்களை நசுக்கும் கொள்கையைக் காஸில்ரேயால் ஒப்புக்கொள்ள இயலவில்லை. அதே சமயம் பிரிட்டன் ஒரு கிறிஸ்தவ நாடாதலால், கிறிஸ்தவக் கொள்கைகளை அடிப் படையாகக் கொண்டிருந்த புனிதக் கூட்டுறவைக் கண்டிக்கவும் அவரால் முடியவில்லை. இந்த இக்கட்டான நிலையினின்றும் தப்ப, அவர் ஒரு தந்திரமான வழி கண்டுபிடித்தார். பிரிட்டனின் மன்னராக அப்போது விளங்கிய மூன்றாம் ஜார்ஜ் சித்தப்பிரமை பிடித்தவரா யிருந்தார். ஆட்சிப் பொறுப்பெல்லாம் அப்போது இளவரசர் கையிலேயே ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே, நாட்டை எந்தக் கூட்டுறவிலும் புகுத்த சட்டப்படி அவ்விளவரசருக்கு அதிகாரமில்லை என்று காஸில்ரே கூறிவிட்டார். ஆனால், அப்போது எழும் ஐரோப் பியப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காகக் கூட்டப்பெறும் காங்கிரசு களுக்கு இங்கிலாந்து தன் பிரதிநிதிகளை அனுப்பும் என்று அவர் கூறினர். இங்ஙனம், முக்கியச் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கான கூட்டு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள, நால்வர் உடன்பாடு (Quadruple alliance) ஒன்று ஏற்பட்டது. ரஷ்யா, பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா, கிரேட் பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகள் அதன் உறுப்பினர்கள். புனிதக் கூட்டுறவில் சேர மறுத்த பிரிட்டன், நால்வர் கூட்டுறவில் சேர்ந்தது. ஏனெனில், முன் கூட்டியே எந்தக் கொள்கைக்கும் கட்டுப்பட வேண்டிய கட்டாயம் பின்னைய கூட்டுறவில் இல்லை. ஆனால், புனிதக் கூட்டுறவில் பிரிட்டன் ஒருசில கொள்கைகளைக் கட்டாயமாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டி யிருந்தது. நால்வர் கூட்டுறவு கூட்டும் காங்கிரசுகளில் பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதிகள் கலந்துகொண்டு, தங்கள் கட்சியை எடுத்து வாதிடலாம்; மற்றப் பிரதிநிதிகளின் கருத்துக்களை மறுக்கலாம். விரும்பினல் மற்றவர்களின் கருத்துக்கு மாருகவும் நடக்கப் பிரிட்டனுக்கு உரிமை யிருந்தது. எனவேதான் காஸில்ரே நால்வர் கூட்டுறவில் பிரிட்டனைச் சேர்த்தார்.

அடிமை வியாபார ஒழிப்பு

வியன்ன காங்கிரசில் காஸில்ரே பிரபு சாதித்தவைகளில் மிக முக்கியமானது அடிமை வியாபார ஒழிப்புக்கு பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல், ஹாலந்து நாடுகளின் சம்மதத்தைப் பெற்றதாகும். பிரிட்டனில் 1807ஆம் ஆண்டிலேயே அடிமை வியாபார ஒழிப்புச் சட்டம் நிறைவேறிவிட்டது. வியன்ன காங்கிரசில்தான் மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளும், பிரிட்டன் கடைப்பிடித்த கொள்கையை ஒப்புக் கொண்டன. ஆனல், எம் முறையில் அஃது ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்பதை, அந்தந்த நாடுகளின் விருப்பத்துக்கே காங்கிரஸ் விட்டு விட்டது. மத்தியதரைக் கடலிலும், மேற்கு ஐரோப்பிய கடற்கரை களிலும் கொள்ளையடித்துவந்த பார்பரி கார்சார்கள் (Barbary Corsairs) என்னும் கடற்கொள்ளைக் கூட்டத்தினரை ஒடுக்கவும் காங்கிரஸ் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டது. அதன் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப, எக்ஸ்மௌத் பிரபுவின் (Lord Exmouth) தலைமையில் ஒரு பிரிட்டிஷ் கடற்படை புறப்பட்டுச் சென்று, அல்ஜியர்ஸ் துறைமுகத்தைத் தாக்கிக் கொள்ளைக்காரர்களை வேரறுத்துப் பல்லாயிரம் கிறிஸ்தவ அடிமைகளை விடுவித்தது.

ஆச்சன் காங்கிரஸ்

நால்வர் கூட்டுறவின் விளைவாக ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட முதல் காங்கிரஸ் ஆச்சன் (Aachen) என்னுமிடத்தில் 1818–ல் கூடியது. காஸில்ரே பிரபு அதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். காங்கிரசின் கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் காஸில்ரேயால் ஒப்புக்கொள்ள முடிய வில்லை. எனினும், அவர் வெளிப்படையாக யாரையும் பகைத்துக் கொள்ளவில்லை. புனிதக் கூட்டுறவு நாடுகளுக்கும் பிரிட்டனுக்கும் பிளவு ஏதும் ஏற்படவில்லை. இக் காங்கிரசின் தீர்மானப்படி பிரான்ஸி லிருந்து தத்தம் துருப்புக்களைத் திருப்பி அழைத்துக்கொள்ள எல்லா நாடுகளும் ஒப்புக்கொண்டன. நால்வர் கூட்டுறவில் சேர பிரான்சும் அனுமதிக்கப்பட்டது. எனவே, நால்வர் கூட்டுறவு ஐவர் கூட்டுறவாக (Quintuple alliance) மாறியது.

ட்ரோப்பா காங்கிரஸ்

1820ஆம் ஆண்டில் ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல், நேப்பில்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் மன்னர்களது யதேச்சாதிகாரத்தை எதிர்த்து மக்கள் புரட்சி செய்தனர். அவைகளைப்பற்றி ஆராய ட்ரோப்பா (Troppau) என்னுமிடத்தில் ஒரு காங்கிரஸ் கூடியது. புரட்சிகளை அடக்க எந்த நாட்டிலும் ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் தலையிடலாம் என்ற கொள்கையை இக் காங்கிரஸ் ஒப்புக்கொண்டது. இவ்வாறு ஒரு நாடு இன்னொரு நாட்டின் விவகாரங்களில் பலவந்தமாகத் தலையிடும் கொள்கைக்குக் காஸில்ரே தமது மறுப்பைத் தெரிவித்தார். இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின் பிரிட்டன் மற்ற நாடுகளோடு முழுமனத்துடன் ஒத்துழைக்க முடியவில்லை.

லெய்பாக் காங்கிரஸ்—வெரோனு காங்கிரஸ்

நேப்பில்ஸில் தோன்றிய மக்கட் புரட்சியை ஒடுக்க வழிவகை காண, லெய்பாக் (Laibach) என்னுமிடத்தில் 1821-ல் ஒரு காங்கிரஸ் கூடிற்று. நேப்பில்ஸ் புரட்சியை அடக்கும் பொறுப்பை ஆஸ்திரிய நாட்டுக்கு அக்காங்கிரஸ் கொடுத்தது. ஆஸ்திரியத் துருப்புக்கள் நேப்பில்சுக்கு விரைந்தன. புரட்சியும் ஒழிக்கப்பட்டது. காஸில்ரே ஆஸ்திரியாவின் இச் செய்கையைப் பலமாகக் கண்டித்தார். 1822-ல் வெரோனு (Verona) என்னுமிடத்தில் ஓர் ஐரோப்பிய காங்கிரஸ் கூடி' ஸ்பெயின் நாட்டில் கிளர்ந்தெழுந்த மக்கட் புரட்சிகளை ஒடுக்கும் வழி வகைகளை ஆராய்ந்தது. புனிதக் கூட்டுறவு நாடுகள் ஸ்பெயினில் தலையிடுவது தகாது எனக் காஸில்ரே கூறியதோடு, அங்ஙனம் தாம் கூறுவதற்கான காரணங்களையும் விளக்கி ஒரு மறுப்புரை வெளியிட்டார். வெரோனு காங்கிரஸ் கூடுவதற்கு முன்பே காஸில்ரே தமது பொதுவாழ்க்கையில் கசப்புற்றுத் தற்கொலை புரிந்துகொண்டார்.

வியன்னு காங்கிரசில் பங்கெடுத்துக்கொண்டு, ஐரோப்பிய அமைதியை நிலைநாட்டக் காஸில்ரே அரும்பாடு பட்டதைப் பிரிட்டிஷ் மக்கள் போற்றினர். பொதுமக்கட் சபையின் முழு நம்பிக்கையையும் அவர் பெற்றிருந்தார். எனினும், இங்கிலாந்தில் மக்களது அபிமானத்தைப் பெற்றிருந்த கரோலின் (Caroline) என்ற அரசியை அவர் எதிர்த்ததாலும், அடக்குமுறைக் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவு காட்டியதாலும் மக்கள் அவரைப் பிற்போக்குவாதி எனக் கண்டித்தனர். ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் நிலைபெறுவதை அவர் விரும்புவதாகப் பலர் தப்பாக நினைத்துவிட்டனர். எனவேதான் அவரது மரணத்தைப் பிரிட்டிஷ் மக்கள் வரவேற்றனர். லண்டன் நகர மக்கள் அவரது சடலம் ஊர்வலமாக எடுத்துச்செல்லப்பட்டபோது கைகொட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

காஸில்ரேயும் கானிங்கும்

உண்மையில் காஸில்ரே பிரபு அவ்வளவு வெறுக்கத்தக்க பிற்போக்குவாதியல்லர். ஐரோப்பியச் சிறு நாடுகளின் உரிமைகளைக் காக்க அவர் போராடியவர்; இங்கிலாந்தில் கத்தோலிக்கர்களின் மத உரிமைகளுக்கு ஆதரவு காண்பித்தார். புனிதக் கூட்டுறவின் அடக்குமுறைக் கொள்கைகளைக் காஸில்ரே ஆதரித்ததாகவும், அவருக்குப் பின்வந்த கானிங் பிரபு முற்றிலும் வேறான கொள்கையைக் கடைப்பிடித்ததாகவும் பலர் கருதியது தவறு என்பதை இக்கால வரலாற்று ஆராய்ச்சி வெளிப்படுத்துகின்றது. கானிங் பிரபு உண்மையில் காஸில்ரேயின் கொள்கையையே தொடர்ந்து கடைப்

பிடித்தார். காஸில்ரே விட்டுச்சென்ற மறுப்புரையின் அடிப் படையிலேயே அவர் தமது கொள்கையை அமைத்துக்கொண்டார். அக் கொள்கையை அமல் நடத்திய விதத்தில்தான் இருவரும் வேறு பட்டனர். ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் சிறு நாடுகளின் சுதந்திரத் தையும், மக்களின் புரட்சிகளையும் ஒடுக்க முயன்ற போதெல்லாம் காஸில்ரே தமது பலமான கண்டனத்தைத் தெரிவித்திருந் தார். ஆனல், கானிங் பிரபு ஒருபடி மேலே சென்று, வல்லரசு களுக்கு எதிராகவும், குடிமக்களுக்குச் சாதகமாகவும் ராணுவ உதவி செய்ய முன்வந்தார். இந்த வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் சூழ்நிலையே யாகும். காஸில்ரே பதவி வகித்தபோது இங்கிலாந்தின் படை பலம் மிகவும் குறைந்திருந்தது. நெப்போலியப் போர்களில் ஈடுபட்ட போர் வீரர்கள் பலர் மாண்டனர். எஞ்சியிருந்த சிலரும் போர் என்றுலே சலிப்புற்றனர். ஐரோப்பாவில் சிறு நாடுகளின் சுதந்திரத்துக்காகப் போரிடுகின்ற நிலையில் பிரிட்டிஷ் ராணுவம் அப்போதைக்கில்லை. அதனல்தான். காஸில்ரே வெறுங் கண்டனத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டார். ஆனல், கானிங் பிரபுவின் பதவிக்காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ராணுவம் மீண்டும் எண்ணிக்கையிலும் வலிமையிலும் பன்மடங்கு பெருகி விட்டது. பிற நாடுகளில் சென்று, ஜனநாயகத்துக்காகப் போரிடக் கூடிய நிலையில் அஃது இருந்ததால், கானிங் பிரபு தயக்கமின்றித் தம் கொள்கையை நடைமுறையில் நடத்திக்காட்டினர். எனவே, கொள்கைகளைப் பொறுத்தவரையில் காஸில்ரே, கானிங் இருவருக்கும் ஒருவித வேறுபாடும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதைக் கடைப் பிடித்த வகையில்தான் இருவரும் வேறுபட்டனர். இருவரது வெளி நாட்டுக் கொள்கைகளின் உயிர் ஒன்றே; உடல்தான் வேறு.

கானிங்கின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை

கானிங் ஓர் உயர்ந்த தேசபக்தர்; பிரிட்டிஷ் நலன்களில் பெரிதும் அக்கறை கொண்டவர். ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் பிரிட்டன் வீணுகத் தலையிட்டு நஷ்டம் அடைவதை அவர் சிறிதும் விரும்பவில்லை. எந்தவொரு நாடும் மற்றெரு நாட்டின் சொந்த விவகாரங்களில் தலையிடுதல் தவறு என்ற காஸில்ரேயின் கொள்கையை அவர் நன்கு வலியுறுத்தினர்.

கானிங்கும் ஸ்பெயின் புரட்சியும்

வெரோனு காங்கிரசில் பங்கெடுத்துக் கொண்ட பேரரசர்களான முதலாம் அலெக்சாந்தர், இரண்டாம் பிரான்சிஸ், மூன்ரும் பிரடெரிக் வில்லியம் என்பவர்கள், மக்கள் மன்னரை எதிர்த்து நடத்தும் உரிமைப் போராட்டங்களைத் தகர்த்தெறிய, எல்லா ஐரோப்பிய

நாடுகளும் ஒத்துழைக்கவேண்டு மெனக் கூறியபோது, கானிங் அதைப் பலமாக எதிர்த்தார். தமது தலையிடாக் கொள்கையை வற்புறுத்தினு ரெனினும், ஸ்பெயினில் நடைபெற்ற உரிமைக் கிளர்ச்சியை, வெரோனு காங்கிரசின் ஏவலுக்கு ஏற்ப, பிரான்ஸ் தனது துருப்புக்களை அனுப்பி அடக்கியபோது கானிங்கால் அதைத் தடுக்க இயலவில்லை. அவரது கண்டனம் காரணமாகப் போர் ஓர் ஐரோப்பியப் போராக மாருமல், பிரான்சுக்கும் ஸ்பெயினுக்கும் மட்டுமே நடைபெற்ற ஒரு போராக மாறிவிட்டது; ஸ்பெயினில் வல்லரசு மீண்டது. 1823ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் முதல் நாளில் ஏழாம் பெர்டினண்டு மீண்டும் ஸ்பெயின் மன்னரானுர்.

கானிங்கும் தென் அமெரிக்கப் புரட்சிகளும்

ஸ்பெயினில் வல்லரசை எதிர்த்து நடைபெற்ற கிளர்ச்சியின் போது, தென் அமெரிக்காவில் அதற்குச் சொந்தமாயிருந்த குடியேற்ற நாடுகள் தங்களது சுதந்திரத்தை அறிவித்தன. பெர்டினண்டு ஸ்பெயினின் மன்னராக 1823ஆம் ஆண்டு அறிவிக்கப்பட்டபோது, தென் அமெரிக்க நாடுகள் அவரைத் தங்களது மன்னராக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது எனவும், இனித் தாம் சுயேச்சை பெற்ற நாடுக ளாகவே இருக்கப்போவதாயும் தெரிவித்துவிட்டன. இதைக் கேட்ட பெர்டினண்டு அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாடுகளை அடக்கப் புனிதக் கூட்டுறவு நாடுகளின் ஆதரவை நாடினுர். இச் சமயத்தில் கானிங் பிரபு தென் அமெரிக்க நாடுகளின் சுதந்திரத்தை இங்கிலாந்து அங்கீகரிப்பதாகத் துணிவுடன் அறிவித்தார். கானிங்கின் கொள் கையை உறுதி செய்வதேபோல் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் செய்கையும் அமைந்தது. அப்போது அமெரிக்காவின் ஜனுதிபதியாக இருந்த மன்ரோ என்பார் தமது புகழ் பெற்ற மன்ரோ கொள்கையை (Munroe Doctrine) 1823ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 2-ல் வெளியிட்டார். ஐரோப்பிய நாடுகள் அமெரிக்காவில் குடியேற்றங்கள் ஏற்படுத்துவதை நிறுத்தவேண்டு மெனவும், அமெரிக்காவின் விவகாரங்களில் சிறிதும் அவை தலையிடக் கூடாதெனவும், இங்ஙனம் தலையிடுவதைப் பல வந்தமாகத் தடுக்க அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக்கு உரிமையுண்டு எனவும் மன்ரோ கொள்கை திட்டவட்டமாகக் கூறியது. இவ்வறிக் கைக்கு எதிராக நடக்க எந்த ஐரோப்பிய நாட்டிற்கும் துணிவில்லை. ஸ்பெயினுக்கு எந்த நாட்டின் உதவியும் கிட்டவில்லை. எனவே, அதற்குச் சொந்தமாயிருந்த தென் அமெரிக்க நாடுகள் முழுச் சுதந்திரம் பெற்றன. கானிங் பிரபுவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்கு இஃது ஒரு பெருத்த வெற்றியாக அமைந்தது. பிரான்சும் ஸ்பெயினும் ஒன்றுசேர்ந்ததால், பழைய உலகமான ஐரோப்பாவில் குலைந்து போன சமநிலையைச் சரி செய்யவே, தாம் அக்கரை நாடுளில் ஒரு புதிய உலகத்தைத் தோற்றுவித்ததாகச் கானிங் பிரபு பெருமையடித்துக்

கொண்டார். உண்மையில் இங்கிலாந்தின் வியாபார நலன்களை வளர்க்கவே, கானிங் புதிய உலகக் குடியேற்ற நாடுகளின் சுதந்திரத்தை ஆதரித்தார். தென் அமெரிக்க நாடுகளோடு வியாபாரம் செய்வதை ஸ்பெயின் தனது தனியுரிமையாகக் கொண்டு விளங்கியதைப் பிரிட்டனால் பொறுக்க முடியவில்லை. அந் நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்று விட்டால், இங்கிலாந்து அவைகளோடு தாராளமாக வியாபாரம் செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தாலேயே கானிங் அவைகளின் சுதந்திரத்தை வரவேற்றார். மற்றப்படி, கானிங் தென் அமெரிக்க நாடுகளில் குடியரசு ஏற்படுவதை விரும்பவில்லை. ஜனநாயகம் என்றாலே அவருக்கு அதிகம் பிடிக்காது.

கானிங்கும் கிரேக்க சுதந்திரப் போரும்

*1821*ஆம் ஆண்டில் கிரேக்கர்கள் தங்களை ஆண்டுவந்த துருக்கியர்களுக்கு விரோதமாகத் தங்களது சுதந்திரப் போரைத் துவக்கினர். மொரியா (Morea) என்ற மாகாணத்தில் அவர்கள் கலகம் உச்சநிலையடைந்தது. கிரேக்கக் கிறிஸ்தவர்களின் இச் சுதந்திரப் போரை ரஷ்யா முழுமனத்துடன் ஆதரித்தது. ஐரோப்பிய நாடுகள், கிறிஸ்தவ நாடுகள் என்ற முறையில் கிரேக்கர்களை ஆதரிக்க வேண்டியிருந்தது. அதே சமயம் மன்னர்களுக்கு எதிராக நடைபெறும் மக்கட் புரட்சிகளை அடக்க வேண்டும் என்ற வியன்னா காங்கிரசின் கொள்கைப்படி, புனிதக் கூட்டுறவு நாடுகள் கிரேக்கர்களை வெளிப்படையாக ஆதரிக்கவும் தயங்கின. ஐரோப்பிய வல்லரசர்களில் ஒருவராகக் கருதித் துருக்கிய மன்னரை ஆதரிக்கவும் அந் நாடுகளுக்குப் பிரியமில்லை. ஏனெனில், அவர் கிறிஸ்தவர்களின் எதிரி என்பது யாவருக்கும் தெரியும். இந்த இக்கட்டான நிலையில் கானிங் பிரபு தமது தலையிடாக் கொள்கையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தார். கிரேக்கர்களின் சுதந்திர விருப்பத்தை அவர் உள்ளூரப் போற்றினாரெனினும், துருக்கியப் பேரரசு பலவீனமடைவதையும் அவர் விரும்பவில்லை. துருக்கி தளர்ந்தால் ரஷ்யாவின் ஆதிக்கம் அங்குப் பரவிவிடும் என்ற பயம் அவருக்கு இருந்துகொண்டே யிருந்தது. கிரேக்கர்களின் சுதந்திரத்தை ஆதரிப்பதின் மூலம் ரஷ்யா தனது செல்வாக்கைப் பால்கன் தீபகற்பத்தில் நிலை நாட்டிக்கொள்ளு மென்றும், அதன்பின் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மத்தியதரைக் கடலுக்குள் புக, அஃது ஒரு துறை முகத்தைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்யுமென்றும் கானிங் பயந்தார். ஆஸ்திரியாவுக்கும் ஏறக்குறைய அதே பயம் இருந்தது. எனவே, ஆஸ்திரியாவும் இங்கிலாந்தும் கிரேக்க விடுதலைப் போரை ஆதரிக்க ஆரம்பத்தில் முன்வரவில்லை. ஆனால், விரைவிலேயே சூழ்நிலை முற்றிலும் மாறியது. *1825*ஆம் ஆண்டில் துருக்கிய சுல்தானுக்கு உதவி செய்ய எகிப்திய சுல்தானாகிய இப்ராஹிம் பாஷா (Ibrahim Pasha) முன்வந்தார். கிரேக்கக் கலகத்தை ஒடுக்க, ஒரு கப்பற் படை

யையும் தரைப்படையையும் அவர் துருக்கிக்கு அனுப்பினர். மொரியா வில் எகிப்தியப் படையானது பல அட்டூழியங்களைப் புரிந்தது; அண்டையிலிருந்த ரஷ்யர்களால் அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு வாளா இருக்க முடியவில்லை. மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகள் என்ன நினைத்த போதிலும், கிரேக்கர்களைத் தான் ஆதரித்தே தீருவது எனவும், அவர் களுக்குப் படையுதவி செய்வது எனவும் ரஷ்யா தீர்மானித்தது. துருக்கர்கள் கிரேக்கர்களுக்கு இழைத்த இன்னல்களைக் கண்ணுற்ற கானிங்கும் தம் கருத்தை மாற்றிக்கொண்டார். கிரேக்கர்களுக்குச் சாதகமாக இங்கிலாந்து தலையிடுவது தவிர்க்க முடியாதது என்பதை அவர் உணர்ந்தார். எனவே, அவர் வெலிங்டன் பிரபுவை செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க்குக்கு அனுப்பிக் கிரேக்க விவகாரத்தில் ரஷ்யாவும் இங்கிலாந்தும் ஒருங்கு சேர்ந்து தலையிடுவது பற்றி ஆராய்ந்து வரு மாறு ஏவினர். வெலிங்டன் ரஷ்யாவை அடைந்தபோது முதலாம் அலெக்சாந்தர் என்னும் ரஷ்யமன்னர் இறந்துவிட்டார். அவரது வழித்தோன்றலாக வந்த முதலாம் நிக்கோலஸ் (Nicholas I) வெலிங் டன் கூறிய யோசனைகளை ஏற்ருர். கிரீசுக்கும் துருக்கிக்கும் சமரசம் ஏற்படுத்த ரஷ்யாவும் இங்கிலாந்தும் நடுவர்களாக இருந்து பணியாற்று வதற்குத் தயாராயிருப்பதாக இரு நாடுகளும் அறிவித்தன. துருக்கிய சுல்தானே, அந்த அறிவிப்பை ஏற்கத் தயாராயில்லை. எனவே, இங்கிலாந்தும் ரஷ்யாவும் கிரேக்கரின் சுதந்திரத்தை ஒப்புக் கொள்ளப்போவதாக பயமுறுத்தின. பிரெஞ்சு அரசாங்கமும் அக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது. 1827-ல் இந்த மூன்று நாடுகளும் சேர்ந்து தம்முள் ஓர் உடன்பாட்டைச் செய்துகொண்டன. லண்டன் உடன்படிக்கை (Treaty of London) என்ற அவ்வொப்பந்தத்தின்படி துருக்கியை ஐரோப்பிய நாடுகளின் மத்தியஸ்தத்திற்கு உடன்படும் படி வற்புறுத்துவது என மூவரும் தீர்மானித்தனர். அதன்பின் மேற் சொன்ன மூன்று நாடுகளும் சேர்ந்து ஒரு கப்பற்படையைக் கருங் கடலுக்கு அனுப்பின. 'நவாரினே குடா'வில் அக் கப்பற்படை தங்கி யிருந்தபோது, துருக்கிய கப்பற்படையைச் சார்ந்த கப்பல் ஒன்று தற்செயலாக அதை நோக்கிச் சுட்டுவிட்டது. அதையே சாக்காகக் கொண்டு, ஐரோப்பியக் கப்பற்படை துருக்கிய கப்பற்படையைத் தாக்க ஆரம்பித்தது. தற்செயலாக விளைந்த இப் பெரும் போரில் இப்ராஹிம் பாட்சாவின் கப்பற்படை முற்றிலும் அழிந்தது. கிரேக் கர்கள் சுதந்திரம் பெறுவது ஏறக்குறைய நிச்சயமானது. இச் சமயத்தில் (1828) வெலிங்டன் பிரபு இங்கிலாந்தின் பிரதமரானர். அவர் கானிங் கின் கொள்கையை அறவே மாற்றிவிட்டார். பால்கன் நாடுகளில் தலையிடுதல் தகாது எனக் கருதிய அவர், இங்கிலாந்தின் படைகளை அங்கிருந்து திருப்பி அழைத்துக்கொண்டார். ரஷ்யர்கள் தனித்து நின்று துருக்கியர்களை எதிர்த்தனர். துருக்கியர்கள் வீராவேசத்தோடு போரிட்டனர். எனினும், முடிவில் படுதோல்வியுற்றனர். ரஷ்யப்

படைகள் அட்ரியநோபில் (Adrianople) நகருக்கு அருகில் சென்றுவிட்டன. கான்ஸ்டான்டிநோபில் நகரையும் விரைவில் அவர்கள் கைப்பற்றிவிடுவார்கள் போல் தோன்றியது. துருக்கிய சுல்தான் இதைக் கண்டு பயந்து, ரஷ்யர்களோடு அட்ரியநோபில் உடன் படிக்கையைச் செய்து கொண்டார். அதன்படி ரஷ்யா, டான்யூப் நதிக்கரையில் சில மாகாணங்களைப் பெற்றது. கருங்கடலிலும் டான்யூப் நதியிலும் நடுநிலை நாடுகளின் கப்பல்கள் செல்லலாமெனச் சுல்தான் ஒப்புக்கொண்டார். மால்டேவியா (Moldavia), வாலாச்சியா (Wallachia) என்ற இரு மாகாணங்களுக்கும் ரஷ்யாவின் மேற்பார்வைக் குட்பட்ட சுயாட்சி வழங்கப்பட்டது. கிரேக்க நாட்டைப் பொறுத்த வரை லண்டன் உடன்படிக்கையைத் துருக்கி ஒப்புக்கொண்டு, அந் நாட்டுக்குச் சுதந்திரத்தை வழங்கியது.

வெலிங்டன் பிரபுவின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை

கிரேக்க நாடும் வெலிங்டனும்

எது நடைபெறக் கூடாதென்று கானிங் நினைத்தாரோ, அது நடந்துவிட்டது. ரஷ்யா தனிப்பட்ட முறையில் துருக்கியோடு போரிட்டுத் தன் செல்வாக்கைப் பால்கன் தீபகற்பத்தில் நிலை நாட்டிக்கொள்ளக் கூடாது என்பதே கானிங்கின் விருப்பமாகும். ஆனால், வெலிங்டனின் செய்கையால் அவரது விருப்பம் ஈடேருமற் போயிற்று. வெலிங்டன் ஒரு பிற்போக்குவாதி. தாராளக் கொள்கைகளை அறவே வெறுத்தவர். அதனால்தான் அவர் துருக்கிய வல்லரசை ஆதரித்து, கிரேக்கரின் சுயேச்சைப் போரைக் கைவிட்டார். ஆனால், அவர் எண்ணியபடி துருக்கி தனது வல்லரசைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாமற்போகவே, வெலிங்டன் தமது கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டார்; கிரேக்கர்களின் சுயேச்சையை ஒப்புக்கொள்ள முன்வந்தார். லண்டனில் கூடிய வல்லரசுகளின் மகாநாடு ஒன்று கிரேக்க நாட்டுப் பிரச்சினையை ஆராய்ந்தது. பாமர்ஸ்டன் என்ற ஆங்கிலப் பிரபுவின் முயற்சியால் 1831-ல் அப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு காணப்பட்டது. கிரீஸ் ஒரு முடியரசு நாடாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1832-ல் ஆட்டோ என்ற பவேரிய இளவரசர் அதன் மன்னராக யாவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். ஆனால், கிரீஸின் சுதந்திரம் அங்கீகரிக்கப்படு முன்னரே வெலிங்டன் மந்திரி சபை வீழ்ச்சியுற்றது.

வெலிங்டனும் பிரான்சும்

வெலிங்டன் பிரபு பிரான்ஸில் ஏற்பட்ட மக்களின் உரிமைப் போராட்டங்களையும் கண்டித்தார். 1830-ல் பிரெஞ்சு மன்னர் பத்தாம் சார்லஸ் என்பார் மக்களின் பிரசுர உரிமை, பேச்சுரிமை

முதலியவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு, அடக்குமுறை ஆட்சியிலிறங்கிய போது, வெலிங்டன் அவரை ஆதரித்தார். சார்லசுக்கு எதிராகப் புரட்சியொன்று 1830-ல் தோன்றியது. சார்லஸ் லண்டனுக்கு ஓடிவந்தார். லூயி பிலிப் என்பவரை மக்கள் மன்னனுக ஏற்றுக் கொண்டனர். பிலிப் தாராளக் கொள்கையினர். எனவே, வெலிங்டன் அவரை ஆதரிக்கவில்லை.

வெலிங்டனும் போர்ச்சுகலும்

போர்ச்சுகல் நாட்டில் ஏற்பட்ட ஒரு வாரிசுரிமைச் சச்சரவில் கானிங் பிரபுவும் வெலிங்டனும் வெவ்வேறு வகைகளில் ஈடுபட்டனர். 1826-ல் போர்ச்சுகல் மன்னர் ஆறும் ஜான் இறந்தார். உடனே மேரியா டி லா குளோரியா (Maria de la Gloria) என்னும் அவரது மகளை மக்கள் அரசியாக ஆக்கினர். ஆனால், அரசியை எதிர்த்து, அவளது சிற்றப்பனை டாம் மிகுவெல் (Dom Migual) என்பவர் ஒரு கலகத்தைத் தோற்றுவித்தார். அவரைப் பிரான்சும் ஸ்பெயினும் ஆதரித்தன. இதைக் கண்ட கானிங் பிரபு அரசியை ஆதரித்து ஒரு கப்பற்படையைப் போர்ச்சுகல் நாட்டுக்கு அனுப்பினர். போர்ச்சுகலின் கூட்டுறவால் ஸ்பெயின், பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளின் வலிமை பெருகிவிடக்கூடா தென்பதே கானிங்கின் நோக்கம். அவரது நோக்கம் வெற்றி பெற்றது. மிகுவெல் பின்வாங்கினர். குளோரியா போர்ச்சுகல் அரசியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாள். இங்ஙனம் போர்ச்சுகலை ஆதரித்த கானிங், அதே சமயம் போர்ச்சுகலை எதிர்த்துக் கலகம் செய்த அதன் குடியேற்ற நாடான பிரேஜிலையும் ஆதரித்தார். அதன் சுதந்திரத்தை அவர் அங்கீகரித்தார். ஐரோப்பிய சக்திச் சமநிலையைக் காக்கவே, அவர் தென்அமெரிக்க நாடுகளின் சுதந்திரத்தை ஆதரித்தார். பிரிட்டனின் நலன் ஒன்றையே கருத்தில் கொண்டு, அதற்கேற்பத் தம் கொள்கைகளை வகுத்துக்கொண்டார் கானிங். அவை வெளித் தோற்றத்துக்கு மிகத் தாராளக் கொள்கைகள் போல் தோற்ற மளித்தன. ஆனால், வெலிங்டனது கொள்கைகள் நாட்டின் நலத்துக்கு அவ்வளவு உகந்ததாக இல்லை. போர்ச்சுகல் சிக்கலில் கூட அவர் டாம் மிகுவெல்லையே ஆதரித்தார். 1828-ல் அவர் பலவந்தமாகப் போர்ச்சுகல் அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றியபோது, வெலிங்டன் அதைக் கண்டிக்கவில்லை. இங்ஙனம் கானிங்கும் வெலிங்டனும் மாறுபட்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்துவந்தனர்.

டோரிக் கட்சியினர் ஆட்சியின் அந்திய காலம் (1822-1830) அவர்களின் உள்நாட்டுக் கொள்கை

லிவர்ப்பூல் மந்திரி சபையில் மாற்றம்; மந்திரி சபையின் முன்நின்ற பிரச்சினைகள்; மந்திரி சபை செய்த சீர்திருத்தங்கள்: *கிரிமினல் சட்டத் தொகுதி சீர்திருத்தம், போலீஸ் படை உருவாதல், நிதித்துறை சீர்திருத்தங்கள், வியாபாரத் துறையில் சீர்திருத் தங்கள், தடையிலா வாணிபக் கொள்கை, தொழி லாளர் முதலாளிகள் உறவு பற்றிய சீர்திருத்தாங்கள்.* லிவர்ப்பூல் மந்திரி சபையின் வீழ்ச்சி; கானிங் பிரபு வின் வாழ்வும் சாதனைகளும் (1770-1827); வெலிங் டன் பிரபுவின் அமைச்சரவை (1829-30): *உள் நாட்டுக் கொள்கை, சோதனைச் சட்டங்கள், மா நகராட்சிச் சட்டங்களின் நீக்கம், தானியச் சட்டங்கள், கத்தோலிக்கர் விடுதலை, டேனியல் ஓ கானல்.* டோரிக் கட்சி ஆட்சியின் முடிவு: *நான்காம் ஜார்ஜ் இறத்தல்*

டோரிக் கட்சியினரின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை, நெப்போலி யனது வீழ்ச்சிக்குப்பின் எவ்வாறு அமைந்ததென்பதைச் சென்ற இயலில் ஆராய்ந்தோம். அவர்தம் உள்நாட்டுக் கொள்கைகளையும், அவைகளின்வழி அவர்களியற்றிய சீர்திருத்தங்களையும் ஈண்டுக் கவனிப்போம். லிவர்ப்பூல் மந்திரிசபையில் காஸில்ரே பிரபு இறந்து, கானிங்பிரபு வெளிநாட்டு அமைச்சரானபின், வெளிநாட்டுக் கொள்கை யில் பெரியதொரு மாறுதல் ஏற்படவில்லை என்பது உண்மையே யாயினும், உள்நாட்டுக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் கானிங்கின் வருகைக்குப்பின் புதியதொரு திருப்பம் ஏற்பட்டதென்பதை எவரும் மறுக்க இயலாது. பீல் (Peel), ஹஸ்கிஸன் (Huskisson), ராபின்ஸன்

(Robinson) போன்ற அறிவு சான்ற அமைச்சர்களின் துணைகொண்டு கானிங் பிரபு இயற்றிய சட்டங்கள் உண்மையில் நாட்டில் சீர்திருத்த சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்தனவென்றே கூறலாம். 1830ஆம் ஆண்டில் விக்குக் கட்சியினர் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற பின்னரே சீர்திருத்த சகாப்தம் (Reform Era) இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்டதெனப் பொதுவாகக் கூறப்படினும், 1822ஆம் ஆண்டிலிருந்தே அத்தகு சகாப்தம் தோன்றிவிட்டதென்பதே சாலப் பொருத்தமுடையதாகும்.

லிவர்ப்பூல் மந்திரி சபையில் மாற்றம்

1822ஆம் ஆண்டில் லிவர்ப்பூல் மந்திரிசபை, நாம் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டபடி, முற்றிலும் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. காஸில்ரேக்குப் பதிலாகக் கானிங் பிரபு வெளிநாட்டு அமைச்சர் ஆனர். சிட்மவுத் பிரபுவுக்குப் பதிலாகப் பீல் என்னும் பொருளியல் அறிஞர் உள்நாட்டு அமைச்சரானர். தாராளக் கொள்கையினரான வில்லியம் ஹஸ்கிஸன் வாணிபக் குழுவின் (Board of Trade) தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். வேன்சிட்டார்ட் (Vansitart) என்பவருக்குப் பதிலாக ராபின்ஸன் கருவூலத் தலைவரானர். வெல்லெஸ்லி பிரபு அயர்லாந்தின் ஆட்சிப் பொறுப்பாளராயும், பிளங்கெட் (Plunkett) என்பார் அட்டர்னி ஜெனரலாகவும் (Attorney General) நியமிக்கப்பட்டதைக் கத்தோலிக்கர்கள் வரவேற்றனர். இங்ஙனம் பழமையில் ஆழ்ந்த பற்றுக்கொண்டு இருந்தவர்கள் வகித்துவந்த பதவிகள் எல்லாம் புதுமையில் பற்றுக்கொண்ட தாராளக்கொள்கையினர் கைக்கு மாறியதால், கொள்கையில் ஒரு புதிய ஊக்கம் ஏற்பட்டது. புதிய இரத்தம் பாய்ச்சப்பெற்ற நோயாளி போன்று, டோரி மந்திரி சபை சீர்திருத்தப் பாதையில் சீரடி எடுத்துவைக்க ஆரம்பித்தது. சூழ்நிலையும் அதற்குச் சாதகமாய் அமைந்தது. நெப்போலியனேடு போர் புரிந்துவந்த 20 ஆண்டுகளில் இங்கிலாந்து மக்களுக்குச் சீர்திருத்தம்பற்றி எண்ணவே நேரமில்லை. போர்கள் ஓய்ந்து 5 ஆண்டுகள் வரை, மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லை, என்பதுபோல், நாட்டில் பல பிரச்சினைகள் எழுந்தன. 1820ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்தான் சீர்திருத்தங்கள்பற்றி ஆர அமர எண்ணிப் பார்க்கவும் செயலாற்றவும் ஆங்கிலேயருக்கு அவகாசம் கிடைத்தது. அச் சமயம் பார்த்துப் பீல், ஹஸ்கிஸன், ராபின்ஸன், கானிங் போன்ற பொருளியல் நிபுணர்களும், சீர்திருத்த மனப்பான்மையுள்ளவர்களும் அமைச்சரவையில் இடம் பெற்றது இங்கிலாந்தின் நற்காலம் என்றே சொல்லவேண்டும்.

மந்திரி சபையின் முன்னின்ற பிரச்சினைகள்

இத்தகைய சீர்திருத்த மனப்பான்மையுள்ள அமைச்சர்களை எதிர்நோக்கி நின்ற பிரச்சினைகள் பல. நாட்டில் நிலவிய தேர்தல் முறையில் பல குறைபாடுகளிருந்தன. மாறுபட்ட சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப அதை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என ஜான் ரஸ்ஸல் பிரபு (Lord John Russel) போன்ரேர் பெரிதும் விரும்பினர். ஆங்கிலக் கத்தோலிக்கர் நிலை மிகக் கேவலமாயிருந்தது. அவர்களுக்கு விடுதலையளித்து நல்வாழ்வு வழங்க வேண்டுமெனக் கானிங், பிளங்கெட் போன்றவர்கள் கருதினர்கள். ஹஸ்கிஸன் நாட்டின் பொருளாதாரத் துறையைச் சீர்திருத்தியமைக்கவேண்டும் எனக் கூறிவந்தார். கிரிமினல் சட்டத்தொகுதியின் கடுமை மிகக் காட்டுமிராண்டித்தனமாக இருந்தது. நாகரிகமுற்ற ஒரு சமுதாயத்திற்கு ஏற்ற முறையில், அதை முற்றிலும் மாற்றி யமைக்க வேண்டுமென மாக்கின்டோஷ் (Mackintosh) என்ற அறிஞர் பாராளுமன்றத்தில் ஓயாது பறைசாற்றி வந்தார். பவல் பக்ஸ்டன் (Bowell Buxton) போன்றவர்கள் அடிமை முறை யொழிப்பின் அவசியத்தை எடுத்தோதினர். கைத்தொழில் துறையில் தொழிலாளர் தம் உரிமைகள்பற்றியும், முதலாளி–தொழிலாளி உறவுபற்றியும் பற்பல சீர்திருத்தங்கள் தேவைப்பட்டன.

மந்திரி சபை செய்த சீர்திருத்தங்கள்

கிரிமினல் சட்டத் தொகுதி சீர்திருத்தம்

சர் ராபர்ட் பீல் உள்நாட்டு அமைச்சராக இருந்தபோது சாதித்தவைகளுள் மிகச் சிறப்பானது அவரது கிரிமினல் சட்டத் தொகுதியின் சீர்திருத்தமேயாகும். அவருக்கு முன்பே சர் சாமுவேல் ரோமில்லி (Sir Samuel Romilly) அச் சட்டங்களின் ஊழல்களைப்பற்றி எடுத்துரைத்துள்ளார். கிரிமினில் சட்டச் சீர்திருத்தம்பற்றியும், சிறைச்சாலை சீர்திருத்தம்பற்றியும் பொதுமக்களின் சிந்தனையைக் கிளறி விட்டவர் ரோமில்லியே யாவார். எனினும், அவர் கோரிய எந்தச் சீர்திருத்தமும் நிறைவேறும் முன்பே அவர் இறந்துபோனர் (*1818*). அவரது தொண்டினைத் தொடர்ந்து ஆற்றியவர் மாக்கின்டோஷ் ஆவார். இவ்விருவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றியும், பென்த்தாம் (Bentham) என்ற அறிஞரின் ஆலோசனைகளுக்கு ஏற்பவுமே, பீல் தமது சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார் எனலாம். பல நூற்றுண்டுகளாகப் பாராளுமன்றம் கிரிமினல் குற்றங்களுக்குக் கொலைத் தண்டனை யளிக்கும் முறையொன்றையே கடைப்பிடித்து வந்தது. எனவே, கொலைத் தண்டனைகளின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் பெருகிக்

கொண்டே வந்தது. பீல் பதவியேற்ற காலத்தில் சுமார் 200 குற்றங்களுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. சாதாரணமான குற்றங்களுக்குக்கூடக் குற்றவாளிகள் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டனர். சான்ருக, ஒருவன், மற்றவன் குளத்திலிருந்து மீனைக் களவாடி விட்டாலோ, அல்லது அரசருக்குச் சொந்தமான காடுகளில் வேட்டையாடிக் குருவிகளையோ, பிராணிகளையோ சுட்டுவிட்டாலோ, அல்லது வெஸ்ட்மினிஸ்டர் பாலத்தின்மீது கீறி அதைப் பங்கப்படுத்திஞலோ அன்னருக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிப்பது வழக்கமாகயிருந்தது. சட்டங்களின் கடுமை காரணமாக ஜூரிகள் பல குற்றவாளிகளை நிரபராதிகள் எனக் கூறிவிடலாயினர். தண்டனை விதிக்கப்பெற்றபோதும், அவை பல சமயங்களில் நிறைவேற்றப்படாமலேயே விடப்பட்டன. 1805 முதல் 1807 வரை 655 பேர் கடைகளில் திருடியதற்காகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர். அவர்களில் 113 பேர்களுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஆனல், உண்மையில் ஒருவராவது தூக்கில் இடப்படவில்லை. அதே சமயத்தில் கள்ளக் கையெழுத்து இட்டதற்காக நூறு பேர்கள் 1811 முதல் 1818-க்குள் தூக்கில் இடப்பட்டனர். இவ்வாறு, பல குறைபாடுகளைக் கொண்டிருந்த கிரிமினல் சட்டங்களைத் திருத்தப் பொதுமக்கள்சபை பல முறை முயன்றது. ஆனல், பிரபுக்கள்சபை விடாப்பிடியாக அம்முயற்சிகளைத் தகர்த்துக்கொண்டே வந்தது. இறுதியாகப் பீல் தமது சீர்திருத்த மசோதாக்களை 1823-ல் கொண்டுவந்தபோதுதான் பிரபுக்கள் சபை அவற்றை ஒப்புக்கொண்டது. சுமார் 100 குற்றங்களுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதிப்பது அதனல் நின்றது. தண்டனை கடுமையாக இருப்பதைவிட, விதிக்கப்பட்ட தண்டனையை நிச்சயமாக நிறைவேற்றுவதொன்றே அதிகப் பலனைக் கொடுக்கும் என்பது பீலின் கொள்கையாகும். எனவே, அவர் முன்பு கொலைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட பல குற்றங்களுக்குச் சிறை வாசத்தையோ, நாடு கடத்தலையோ விதித்தார்; கொலை, கொள்ளை, ராஜத்துரோகக் குற்றம், அரசரின் கப்பல் கட்டும் தளத்துக்கு நெருப்பு வைத்தல் என்ற நான்கு குற்றங்களுக்கு மட்டுமே கொலைத் தண்டனை என விதித்தார். அதே சமயத்தில் கிரிமினல் குற்றங்கள் செய்த குருமார்கள் தண்டனைகளினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ளும் வழக்கத்தையும் அவர் நிறுத்தினர். திருமணச் சட்டங்களில் காணப்பட்ட பல ஊழல்களை அவர் களைந்தார். சிறைச்சாலைகளின் நிலையை அவர் பல வழிகளில் உயர்த்த முயன்ருர். ஜூரி முறைபற்றிய பல சட்டங்களும் திருத்தப்பட்டன.

போலீஸ் படை உருவாதல்

அமைச்சர் பீல் செய்த மற்றெரு முக்கியச் சீர்திருத்தம் லண்டன் மாநகரில் அவர் 1829-ல் தோற்றுவித்த போலீஸ் படையாகும். அப் படையினர் மற்ற நாடுகளின் போலீஸ்காரர்களைப்போன்று போர்

வீரர்களாக இருக்கவில்லை; சாதாரண மக்கள்போன்றே அவர்கள் உடையணிந்தனர்; அவர்கள் கையில் இருந்த குறுந்தடி ஒன்றே அவர்களை மற்றவர்களினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டியது. லண்டன் போலீஸ் படையைப் பார்த்து ஏனைய நகரங்களும் போலீஸ் படைகளை அமைத்துக்கொள்ளலாயின. விரைவில் நாடு முழுதும் அவை பரவின. இன்றைக்கும் லண்டன் நகரப் போலீசார் முதன் முதலில் போலீஸ் படையைத் தோற்றுவித்த ராபர்ட் பீலின் சுருங்கிய பெயரான 'பாப்' என்னும் பெயரை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'பாபீஸ்' (Bobbies) என்ற பெயராலேயே அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்களது புகழ் உலகெங்கும் பரவியுள்ளது. வெளிநாடுகளிலிருந்து லண்டனுக்குச் செல்லும் பிரயாணிகளுக்குப் பொறுமையாக வழிகாட்டித் தேவையான உதவிகளைச் செய்பவர்கள் அவர்களே. தங்கள் போலீஸ் படையினைப்பற்றி பிரிட்டிஷ் மக்கள் உண்மையிலேயே பெருமிதம் கொள்கின்றனர். அதற்குக் காரணம் அப் படையினரின் திறமை மிக்க அரும்பெரும் சாதனைகளேயாகும்.

நிதித் துறைச் சீர்திருத்தங்கள் (Financial and fiscal reforms)

பீல் சீர்திருத்த முயற்சிகளில் காட்டிய ஊக்கம் விரைவில் மற்ற அமைச்சர்களிடையும் பரவியது. உள்நாட்டுத் துறையில் அவர் நல்ல பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தது போலவே, ராபின்ஸன் (Robinson) என்பவரும், ஹஸ்கிஸன் (Huskisson) என்பவரும் வியாபார, பொருளியல் துறைகளில் பல நல்ல மாற்றங்களைச் செய்தனர். ராபின்ஸன் தமது தளரா முயற்சியால் நாட்டின் வரவு செலவுக் கணக்குகளை ஒழுங்குபடுத்தினர்; கடன் கழிவு நிதி (Sinking Fund) யின்கண் காணப்பட்ட ஊழல்கள் பலவற்றைக் களைந்தார்; வரிகளில் பல்வற்றை நீக்கினர்; வரி வசூல் செய்வதில் ஏற்பட்ட பல செலவுகளைக் குறைத்தார்; இச் சீர்திருத்தங்களால் நாட்டுக் கடனை (National Debt) ஆண்டுக்கு ஆறு மில்லியன் பவுன்கள் வீதம் அடைக்க வழி செய்தார்.

வியாபாரத் துறையில் சீர்திருத்தங்கள்: தடையிலா வாணிபக் கொள்கை (Free Trade Policy)

ராபின்ஸனது சீர்திருத்தச் செயல்களுக்குப் பெரிதும் ஊக்கமளித்து வந்தவர், அவரது உற்ற நண்பர் ஹஸ்கிஸன் என்பவர். அவர் அப்போது வாணிபக் குழுவின் தலைவராகப் (President of the Board of Trade) பணியாற்றி வந்தார். அவர் ஆடம் ஸ்மித் (Adam Smith) என்ற பேரறிஞர் எழுதிய 'நாடுகளின் செல்வம்' (Wealth of Nations) என்ற நூலில் விவரிக்கப்பட்டிருந்த தடையிலா வாணிபக் கொள்கையில் பெரிதும் நம்பிக்கையுள்ளவர். வாணிபத்தின்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த அவசியமற்ற கட்டுப்பாடுகளை எல்லாம் நீக்கவேண்டும் என்பதும்,

நாட்டின் உற்பத்தியைப் பெருக்கி, அதன் மூலம் வியாபாரத்தையும் பொருளாதார வளத்தையும் மேம்படுத்த வேண்டும் என்பதும் அவரது குறிக்கோள்களாகும். இக் குறிக்கோள்களைச் செயலாக்கும் முயற்சியில் அவர் சிறிது சிறிதாக இறங்கினர்.

ஹஸ்கிஸன் காலத்துக்கு முன்பு இங்கிலாந்தின் வியாபாரக் கொள்கை மெர்கன்டலிசம் (Mercantalism) என்ற கொள்கையின் அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்தது. அதன்படி வெளிநாட்டுப் பண்டங்கள் உள்நாட்டில் இறக்குமதியாவதை அரசாங்கம் கூடியவரை தடைசெய்யக் காப்பு வரிகளைப்போட்டு, அஃது உள்நாட்டுத் தொழில்களைக் காத்து வந்தது. கச்சாப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்து அளிக்கும் சாதனங்களாகவே தனது குடியேற்ற நாடுகளைப் பிரிட்டன் மதித்ததேயன்றி, அவற்றின் தொழில், வியாபார வளர்ச்சிபற்றி அது சிறிதும் கவலைப்படவேயில்லை. பிரிட்டிஷாரின் கப்பலோட்டும் தொழிலையும் வியாபாரத்தையும் பெருக்கப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் 1651, 1660, 1672ஆம் ஆண்டுகளில் நாவாய்ச் சட்டங்களை இயற்றியது. வெளிநாட்டுப் பண்டங்கள் எவையாயினும், அவை பிரிட்டிஷ் கப்பல்களின் மூலமே பிரிட்டனில் இறக்குமதியாக வேண்டுமெனவும், இல்லாவிடில் அப் பண்டங்கள் எந்த நாட்டிலிருந்து வருகின்றனவோ, அந்த நாட்டைச் சேர்ந்த கப்பல்களின் மூலம் இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டுமெனவும் இச் சட்டங்கள் கூறின. பல நாட்டின் பண்டங்களையும் ஏற்றி வந்து இங்கிலாந்தில் இறக்குமதி செய்து பெரும் பொருளீட்டி வந்த டச்சுக்காரர்களின் வியாபாரத்தில் மண்ணைப்போடவே நாவாய்ச் சட்டங்கள் எழுந்தன. பிரிட்டிஷ் வியாபாரத்தைப் பெருக்கி, டச்சுக்காரர்களின் வியாபாரத்தைக் குறைக்க அச் சட்டங்கள் பெரிதும் துணை செய்தன. ஆனால், அயர்லாந்தும் அமெரிக்காவும் அச் சட்டங்களால் பெரிதும் துன்புற்றன. கள்ளக் கடத்தல் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகி, அதைப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கட்டுப்படுத்த முயன்றதாலேயே அமெரிக்கர்கள் தங்கள் சுதந்திரப் போரைத் துவக்கினர்கள். அமெரிக்கா சுதந்திரம் பெற்றது, நாவாய்ச் சட்டங்களினல் ஏற்பட்ட தீமைகளுக்கு ஒரு சான்ருக அமைந்தது. சுதந்திரம் பெற்ற அமெரிக்கா, நாவாய்ச் சட்டங்களுக்கு எதிராகப் பல சட்டங்களை இயற்றியது. பிரிட்டிஷ் பண்டங்கள் அமெரிக்காவில் இறக்குமதியாகும்போது, கடுமையான காப்பு வரிகள் அவற்றின்மீது விதிக்கப்பட்டன. இதைக் கண்ட பிரிட்டன் அமெரிக்காவுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, 1814-ல் ஓர் உடன்பாட்டைச் செய்துகொண்டது. அதற்கு கென்ட் (Ghent) உடன்பாடு என்று பெயர். அதன்படி அமெரிக்கப் பொருள்களுக்குப் பிரிட்டனிலும், பிரிட்டிஷ் பொருள்களுக்கு அமெரிக்காவிலும் விதிக்கப் பெற்ற காப்பு வரிகள் நீக்கப்பட்டன. அமெரிக்காவைப் போலவே போர்ச்சுகல், பிரஷ்யா, நெதர்லாந்து போன்ற நாடுகளும் தங்கள்

நாட்டுக்குள் இறக்குமதியாகும் பிரிட்டிஷ் பொருள்கள்மீது காப்பு வரிகளை விதிக்க ஆரம்பித்தன. அமெரிக்காவிலிருந்த பிரேஜில் நாடும், தென்னமெரிக்கக் குடியேற்ற நாடுகளும் சுயேச்சை பெற்றன. இங்கிலாந்து தன் பழைய வியாபாரக் கொள்கையையே கடைப் பிடித்து வந்தால், அமெரிக்காவின் வியாபாரம் ஏனைய தென்னமெரிக்க நாடுகளின் வியாபாரத்தைவிடப் பெரிதும் குறைந்துபோகும் என்றும், அது பிரிட்டிஷ் வியாபாரத்தைப் பெரிதும் பாதிக்குமென்பதையும் ஹஸ்கிஸன் உணர்ந்து, அதைப் பாராளுமன்றத்துக்கு எடுத்து விளக் கினர். 1822-ல் பாராளுமன்றம் சட்டமியற்றிக் குடியேற்ற நாடுகளுக்கு ஓரளவு வியாபாரச் சுதந்திரம் அளித்தது. 1825-ல் ஹஸ்கிஸன் விரிவாக மற்ருெரு சட்டம் கொண்டுவந்து அதை நிறைவேற்றினர். பரஸ்பர வரி விலக்குச் சட்டம் (Reciprocity Act) எனப்பட்ட அச் சட்டத் தின்படி பிரிட்டிஷ் பொருள்கள்மீது இறக்குமதி வரியை விதிக்காத நாடு எதுவாயினும், அந் நாட்டிலிருந்துவரும் பொருள்களுக்குக் காப்பு வரி விதிப்பதில்லை எனப் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டது. எனவே, அமெரிக்காவுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சலுகையானது இச் சட்டத்தால் ஏனைய நாடுகளுக்கும் கிடைத்தது. இந்த நிபந்தனைக்குட் படாத நாடுகளைப் பொறுத்தவரை பிரிட்டன் தொடர்ந்து பழைய கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையையே கடைப்பிடித்தது. பல ஐரோப்பிய நாடுகள் பிரிட்டனேடு பரஸ்பர வரி விலக்கு உடன்படிக்கைகளைச் (Reciprocity Treaties) செய்து கொண்டன. நாவாய்ச் சட்டங்களின் கடுமை இவ்வாறு ஓரளவு குறைக்கப்படினும், அவைகள் முற்றிலும் நீக்கப்பெறவில்லை.

சட்டங்களின் பிடியைத் தளர்த்திய ஹஸ்கிஸன், தடையிலா வாணிபத்தை வளர்க்க வேறுபல வழிகளையும் மேற்கொண்டார். பட்டுத் துணி நெய்யும் தொழிலை வளர்ப்பதற்காக அவர் ஸ்பிடா ஃபீல்ட்ஸ் (Spita Fields) என்னுமிடத்தில் வேலை செய்து வந்த நெசவாளி களின் குறைகளைப் போக்கினர். அவர்கள் ஊதியத்தை, மாஜிஸ்ட் ரேட்டுகளே தங்கள் விருப்பம்போல் நிர்ணயிக்கும் வழக்கத்தை அவர் 1823-ல் ஒரு சட்டத்தின் மூலம் ஒழித்தார். அதனல் அவர்களின் ஊதியம் உயர்ந்தது. 1824-ல் அவர் பட்டின்மீது விதிக்கப்பெற்ற வரிகளைக் குறைத்தார். இங்கிலாந்துக்குள் இறக்குமதியான இந்தியக் கச்சாப் பட்டின்மீது விதிக்கப் பெற்றிருந்த வரியை பவுண்டுக்கு 4 ஷில்லிங்கிலிருந்து 3 பென்ஸாகக் குறைத்தார். மற்ற நாடுகளினின்றும் இறக்குமதியான பட்டின்மீது விதிக்கப்பட்ட வரியைப் பவுண்டுக்கு 5 ஷில்லிங் $7\frac{1}{2}$ பென்ஸிலிருந்து 4 பென்ஸாகக் குறைத்தார். 1823-ல் இங்கிலாந்துக்குள் இறக்குமதியான கச்சாக் கம்பளியின்மீது விதிக்கப் பட்ட வரியையும், இங்கிலாந்தில் இருந்து ஏற்றுமதியான ஆங்கிலக் கம்பளியின்மீது விதிக்கப்பட்ட வரியையும் குறைக்க அவர் முயன்ருர்.

இறக்குமதி வரியைக் குடியானவர்களும், ஏற்றுமதி வரியை ஆக்கத் தொழிலதிபர்களும் எதிர்த்ததால் அவரது முயற்சி தோல்வியுற்றது. ஆனல், 1824–ல் அவர் தமது நோக்கத்தில் வெற்றி பெற்ருர். கச்சாக் கம்பளியின்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த இறக்குமதி வரியைப் பவுண்டுக்கு 6 பென்ஸிலிருந்து ஒரு பென்ஸாகக் குறைத்தார். ஆங்கிலக் கம்பளி மீது விதிக்கப்பட்ட ஏற்றுமதி வரியையும் அதே முறையில் அவர் குறைத்தார். நாளடைவில் இரும்பு, துத்தநாகம், தகரம், ஈயம், மண்பாண்டங்கள், கண்ணுடி, காகிதம், நூல்கள் போன்ற பல பொருள் களின்மீது விதிக்கப்பெற்ற இறக்குமதி வரிகளே அவர் குறைத்தார். நாட்டில் வளர்ந்து வந்த கள்ளக் கடத்தலேக் குறைக்கவே ஹஸ்கிஸன் மேற்சொன்ன சீர்திருத்தங்களேச் செய்தார். குடியேற்ற நாடுகளுக்கு அவர் தனிச் சலுகை வழங்கினர். அவர் இங்கிலாந்தில் இறக்குமதி செய்த பொருள்களுக்குப் பெருமளவு சுங்க வரியைக் குறைத்தார் இவ்வித முறைகளால், நாட்டின் தொழில்கள் சில வேற்று நாடுகளின் போட்டிக்கு உள்ளாக நேர்ந்தன. இருப்பினும், கச்சாப் பொருள் களுக்குக் குறைந்த வரி விதித்ததின்மூலம் அந்நியப் போட்டியால் அத் தொழில்களுக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை ஈடு செய்தார். ஏற்றுமதிக் காகக் கொடுக்கப்பட்ட உதவித் தொகைகளேச் (Bounties) சிறுகச் சிறுக ஒழித்தார். கைத்தொழில் நுணுக்க வல்லுநர்கள் வேற்று நாடு கட்குச் செல்லக்கூடாது என்று கட்டுப்படுத்திய சட்டங்களேயும் ஒழித்தார். இத்தகு ஏற்பாடுகளால் கட்டுப்பாடற்ற வாணிபத்தை வளர்க்க அவர் பெரிதும் முயன்ருர்.

தொழிலாளர்—முதலாளிகள் உறவுபற்றிய சீர்திருத்தங்கள்

தொழிலாளர்கள் ஒன்று கூடிச் சங்கமமைத்துக் கொள்வதை ஆங்கிலேயர் வெகு நாட்களாகவே எதிர்த்து வந்தனர். அங்ஙனம் சங்கம் அமைப்பதைத் தடுக்க, ஏறக்குறைய 40 சட்டங்கள் 1823–ல் ஆங்கிலச் சட்ட நூல்களில் காணப்பட்டன. 'பிட்' என்பவர் ஏற்படுத்திய 'ஒன்று கூடல் தடைச் சட்டங்கள்' (Combination Laws) தொழிற்சங்க வளர்ச்சியைத் தடுக்கவில்லே. எனவே, அச் சட்டங்களே ரத்து செய்வதே மேல் என, ஜோசப் ஹ்யூம் (Joseph Hume) என்ற புரட்சியாளரும், ஃபிரான்சிஸ் பிளேஸ் (Francis Place) என்ற தையற் காரச் சீர்திருத்தவாதியும் ஓயாமல் பிரசாரம் செய்து வந்தனர். ஹ்யூம் என்பவர் 1824-ல் ஒன்று கூடற் தடைச் சட்டங்களே யொழிக்க வென ஒரு சட்டத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றினர் ஹஸ்கிஸனுக்கு அச் சட்டம் அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லே. அவர் நினேத்தபடியே அதனல் நாட்டில் தொழிற் சங்கங்கள் குறைவதற்குப் பதிலாகப் பெருக ஆரம்பித்தன. எங்கு நோக்கினும் வேலே நிறுத்தங் களும் கலகங்களும் காணப்பட்டன. ஆலேத் தொழில் முதலாளிகள், அரசாங்கத்திடம், தொழிலாளர்கள் சங்கம் அமைத்துக் கொள்வதைத்

தடை செய்யுமாறு முறையிட்டனர். நிலைமையை ஆராய ஒரு குழுவை அரசாங்கம் நியமித்தது. அதன் சிபார்சுகளுக்கு ஏற்ப, 1825ஆம் ஆண்டில் ஒரு சட்டம் நிறைவேறியது. அதன்படித் தொழிலாளர்கள் தங்கள் கூலி முதலியவற்றைத் தீர்மானித்துக் கொள்ளவெனச் சங்கங்கள் அமைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆனால், அச் சங்க உறுப்பினர்கள் முதலாளிகளையோ அல்லது உடன் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களையோ பயமுறுத்தவோ அடிக்கவோ, கூடாதென்றும், அத்தகைய பலாத்கார வழிகளில் ஈடுபட்டால் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுவர் எனவும் அச் சட்டம் கூறியது. அச் சட்டப்படித் தொழிற் சங்கங்களெல்லாம் சட்டத்துக்குப் புறம்பான சதிகாரக் கும்பல்கள்போல் நடத்தப்பட்டன. ஆனால், அதே சமயம் ஓரளவு உரிமைகளை அஃது தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கியது.

லிவர்ப்பூல் மந்திரி சபையின் வீழ்ச்சி

ராபின்ஸன், ஹஸ்கிஸன் ஆகிய இருவரது சீர்திருத்தங்களால் நாட்டில் எங்குப் பார்த்தாலும் வளமையும் மகிழ்ச்சியும் காணப்பட்டன. விவசாயமும் கைத்தொழிலும் ஒருங்கே வளர்ந்தன. மக்களிடையே பணப் புழக்கம் அதிகமாயிற்று. அதற்கேற்பத் தாள் நாணயங்களை அரசாங்கம் ஏராளமாக வெளியிட்டது. அதனால், சொத்துக்களின் விலை உயர்ந்தது. பணத்தின் மதிப்பு அதற்கு ஏற்பக் குறைந்தது. புதிய தொழிலில் ஈடுபட விரும்பினோருக்கு எளிதில் மூலதனம் கிடைத்தது. பாங்குகள் தாராளமாகக் கடன்கள் தர முன்வந்தன. இந்த நிலையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, பல பேராசைக்காரர்கள் கண்மூடித்தனமான ஊக வாணிப நடவடிக்கைகளில் (Wild Speculation) இறங்கினர். தென்னமெரிக்காவில் புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற குடியேற்ற நாடுகளோடு வியாபாரம் செய்யப் பல விசித்திரமான கம்பெனிகள் தோன்றின. சான்றாக, வெப்பமிகுந்த பூமத்தியரேகைப் பிரதேசங்களில், பனியில் வழுக்கி விளையாடும் கருவிகளை (Skates) விற்பதற்காக வென்று ஒரு கம்பெனியேற்பட்டது. அதற்கும் பணம் தர மக்கள் முன் வந்தனர். ஆனால், வெகு சீக்கிரத்திலேயே அப்படிப்பட்ட ஏமாற்றுக்காரர்களின் சாயம் வெளுத்துவிட்டது. போலிக் கம்பெனிகள்மீது மக்கள் வைத்திருந்த நம்பிக்கை தளர்ந்தது. அதனால், பல கம்பெனிகள் சீர்குலைந்தன. பல பாங்குகள் மூடப்பட்டன. ஏழே வாரங்களில் சுமார் எழுபது பாங்குகள் முறிந்தன. நாட்டில் கடன் கொடுப்பாரின் தொகை சுருங்கியது; பொருள்களின் விலை குறைந்தது; பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது. இந் நெருக்கடியைச் சமாளிக்க அரசாங்கம் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. லண்டன் பாங்கானது தன்னிடம் இருந்த தங்கக் கட்டிகளை யெல்லாம்

நாணயங்களாக மாற்றித் தாள் நாணயங்களுக்கு மாற்முக வழங்கியது. தனிப்பட்ட பாங்குகள் தாள் நாணயங்கள் அச்சிடுவது தடுக்கப்பட்டது. லண்டன் பாங்கு நாடெங்கும் தனது கிளைகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது. தனிப்பட்ட பாங்குகளில் 6 பேருக்குமேல் கூட்டாளிகள் இருத்தல் கூடாது என்னும் சட்டம் ஒழிக்கப்பட்டது. எனவே, பலபேர் சேர்ந்த ஜாயின்ட் ஸ்டாக் பாங்குகள் (Joint Stock Banks) ஆங்காங்கே தோன்ற வசதி ஏற்பட்டது. வியாபாரப் பண்டங்களை அடமானமாக வைத்துப் பணம் பெற லண்டன் பாங்கு அனுமதி தந்தது. அப்படிக் கடன் தருவதற்காக அப்பாங்கி 30,00,000 பவுன்களை ஒதுக்கியது. இத்தகைய செயல்களால் நெருக்கடி ஓரளவு சமாளிக்கப்பட்டது. எனினும், ஆங்காங்கே எதிர்ப்புகள் கிளம்பின. ப்ளாக்பர்ன் (Blackburn) என்னுமிடத்தில் ஒரே வாரத்தில் 100 விசைத் தறிகள் (Power looms) உடைத்தெறியப்பட்டன. லங்காஷயரிலும் இக் கலக மனப்பான்மை விரைவில் பரவியது. போதாக்குறைக்கு இயற்கையும் சேர்ந்துகொண்டு சதி செய்தது. நாட்டில் போதிய மழையின்மையால் அறுவடை சரிவரக் கிடைக்கவில்லை. தனது கிடங்குகளில் அடைபட்டிருந்த கோதுமையை வெளியிட்டதின் மூலமும், வெளிநாட்டிலிருந்து ஓட்ஸ் போன்ற சில தானியங்களை இறக்குமதி செய்ததன் மூலமும் அரசாங்கம் பஞ்சத்தின் கடுமையைச் சிறிது குறைத்தது. அதற்கான சட்டங்களைச் செய்த பின் பாராளுமன்றம் கலைந்தது. பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. தானியச் சட்டங்கள், கத்தோலிக்கர் விடுதலை என்ற இரு பிரச்சினைகளே தேர்தல் பிரச்சினைகளாக விளங்கின. 1827ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 5ஆம் தேதி புதிய பாராளுமன்றம் கூடியது. அது கூடிய ஒரு வாரத்துக்கெல்லாம் லிவர்ப்பூல் பிரபு வாதநோயால் பீடிக்கப்பட்டு, நடப்பதற்கும் சக்தி யற்றவர் ஆனர். அவரது நோய் டோரி காபினட்டைக் கலைத்ததுமன்றி, அக் கட்சியிலும் பெரும்பிளவை ஏற்படுத்தியது. அவருக்குப் பின் யார் பிரதமராக வருவது என்பதுபற்றிப் பலத்த விவாதங்கள் நடைபெற்றன. கட்சியினரை ஒன்றுபடுத்தித் தொழிற்படச் செய்யத்தக்க சாதுரியமும் அதிகாரமும் கொண்ட லிவர்ப்பூல் பிரபுவைப் போன்ற தலைவர் ஒருவரும் டோரிக் கட்சியில் அப்போது இல்லை. பல வாரங்கள் ஓயாமல் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளின் பின் கானிங் பிரபுவைப் பிரதமராக அரசர் நியமித்தார். அவரது தாராளக் கொள்கைகளை வெறுத்த பல பெரும் பிரபுகள் அவரைப் பிரதமராக நியமிக்கக்கூடாதென அரசரிடம் முறையிட்டனர். ஆனல், வேறு நல்ல தலைவர்கள் கிடைக்காமையால் கானிங்கையே அரசர் பிரதமராக்கினர். பழைய காபினெட்டில் அமைச்சர்களாக இருந்த பீல், எல்டன், பாத்ஹஸ்ட் பிரபு (Lord Bathhurst), மெல்வில் பிரபு (Lord Melville), வெஸ்ட்மோர்லாந்து பிரபு (Lord Westmoreland) ஆகியோர் கானிங்கின் கீழ் பணி புரிய மறுத்துவிட்டனர். எனவே, விக்குகளின் ஆதரவை

கானிங் நாடவேண்டி வந்தது. லான்ஸ்டவுன் பிரபு (Lord Lansdowne), டீர்னி பிரபு (Lord Tierney) என்ற இரு பெரும் விக் தலைவர்களை அவர் தமது காபினெட்டில் சேர்த்துக்கொண்டார். மற்றப்படி, டோரிகளே காபினெட்டில் பெரும்பான்மையராக இருந்தனர். ராபின்ஸன், பிரபுக்கள் சபையின் தலைவராகவும், குடியேற்ற நாட்டு அமைச்சராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். டட்லி பிரபு அயல்நாட்டு அமைச்சரானார். லான்ஸ்டவுன் பிரபு உள்நாட்டு அமைச்சராகவும், ஹஸ்கிஸன் வாணிபக் குழுவின் தலைவராகவும், பாமர்ஸ்டன் பிரபு போர் அமைச்சராகவும் அமைந்தனர். கானிங் பிரபு தமது வாழ்நாளின் குறிக்கோளைக் கடைசியாக எய்தினாரென்றாலும், அவர் நீண்டநாள் அந்தப் பெருமையை அனுபவிக்கவில்லை. அங்ஙனம் அவர் அனுபவிக்காமல் செய்ய, அவருடைய எதிரிகள் பார்லிமென்டின் இரு சபைகளிலும் காத்திருந்தனர். ஓயாது அவரைக் குறை கூறிக் கூறி அவரது உற்சாகத்தைக் குறைத்து, இறுதியில் அவரைச் சாகடித்துவிட்டனர். 1827ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் பிரதமராகப் பதவியேற்ற கானிங் பிரபு அதே ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் உயிர் நீத்தார்.

கானிங் பிரபுவின் வாழ்வும் சாதனைகளும் (1770-1827)

'கானிங் பிரபுவின் மந்திரி சபையானது ஆங்கில வரலாற்றிலும் ஐரோப்பிய வரலாற்றிலும் ஒரு புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்தது'[1] என்று மெட்டர்னிக் என்ற அரசியலறிஞர் ஒரு முறை கூறினார். அக் கூற்று, கானிங் பிரபு பிரதமராக இருந்த குறுகிய காலத்தில் சாதித்த அரும்பெரும் செயல்களின் காரணமாக எழுந்ததன்று. அக் காலத்தே அவர் சதா வற்புறுத்தி வந்ததும், அவருக்குப் பின் வந்தவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்ததுமான ஒரு கொள்கையின் காரணமாகவே அவரது ஆட்சி முக்கியத்துவம் உள்ளதாகின்றது. சீர்திருத்தங்களை விரும்பாத பழைமையாளர்களின் காலத்துக்கும், பல அடிப்படைச் சீர்திருத்தங்களை விரும்பிய புதுமையாளர்களின் காலத்துக்கும் இடையிலிருந்த ஒரு பாலத்தின்மீது கானிங் பிரபு உலவினர் எனலாம். பழைமைக் கொள்கைகள் சிலவற்றின்மீது பற்றுக்கொண்டவர்தாம் எனினும், காப்பு வரிச் சீர்திருத்தம், தானியச் சட்டங்களின் சீர்திருத்தம், கத்தோலிக்கர்தம் குறைகளைக் களைதல் போன்ற கொள்கைகள் அவரை வெல்லிங்டன் போன்ற பழைய டோரிகளினின்றும் நன்கு பிரித்துக் காட்டின. ஆனால், அரசியல் அமைப்பையும், வாக்குரிமையையும் சிறிதும் மாற்றக் கூடாது என்பதில் அவர் ஏனைய டோரிகளைப் போன்றே காட்சியளித்தார். எனினும்,

[1] See Hearnshaw's Prime Ministers of the 19th Century, Page-1.

விக்டோரியா மகாராணியார் காலத்தில் சிறப்புற்று விள்ங்கிய பாமர்ஸ்டன், கிளாட்ஸ்டன் என்ற இரு பெரு அமைச்சர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர் கானிங் பிரபுவே யாவார்.

கானிங் 1770ஆம் ஆண்டு, ஆகஸ்ட் 11-ந் தேதியன்று பிறந்தார். அவரது தந்தை ஓர் ஐரிஷ் நிலக்கிழாராவார். அவருடைய தாயார் ஒரு நடிகை. அதனுல்தான் பிற்காலத்தே அவருடைய எதிரிகள் அவரை ஒரு நடிகையின் புதல்வன் எனக் கூறி இகழ்ந்தனர். அவர் தமது இளவயதில் பர்க், ஃபாக்ஸ் (Fox) போன்ற விக்குகளோடு நெருங்கிப் பழகிவந்தார். அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற அமைச்சர் பிட் அவருக்கு 1796-ல் பாராளுமன்றத்தில் ஓர் இடம் அளித்தார். பிட்டின் போர்க் கொள்கைகளை ஆதரித்தும், ஃபிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு விரோதமாயும் அவர் பல கட்டுரைகளைத் தமது பத்திரிகை யொன்றில் ஓயாது எழுதிவந்தார். ஆடிங்டன் (Addington) என்ற அமைச்சரைப் பழித்துரைப்பதிலும் அவர் வல்லவராயிருந்தார். 1804-ல் பிட்டின் அமைச்சர் அவையில் கடற்படை நிதிக் காப்பாளராக (Treasurer of Navy) அவர் நியமிக்கப்பட்டார். 1807—1809-ல் போர்ட் லாந்து (Portland) மந்திரி சபையில் அவர் அயல்நாட்டு அமைச்சராகப் பணியாற்றினுர். அச் சமயம் நெப்போலியனை அவர் அறவே வெறுத்த தோடு, நெப்போலியனின் கண்ட திட்டத்தையும் கண்டித்து, அதற் கெதிராகக் கவுன்சில் உத்திரவுகளைப் பிறப்பிக்கவும் அவர் துணை புரிந்தார். ஸ்பெயின் தீபகற்பப் போரில் பிரிட்டன் அதிகக் கவனம் செலுத்துமாறு செய்தவர் அவரே. போர் அமைச்சராக இருந்த காஸில்ரேக்கும் அவருக்கும் சதா சச்சரவேற்பட்டுக்கொண்டே யிருந்தது. 1809-ல் அவர்கள் இருவரும் நேருக்கு நேர் சண்டை யிட்டுத் தங்களது பகைமையைத் தீர்த்துக்கொள்ள முயன்றனர். காஸில்ரேயின்மீது இருந்த வெறுப்பின் காரணமாகவும், தான் பிரதமராகவேண்டுமென்ற ஆசை நிறைவேருததாலும், 1809-16 வரை அவர் எப் பதவியையும் ஏற்காது தனித்திருந்தார். 1812ஆம் ஆண்டு முதல் அவரது வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய மாற்றம் தோன்றியது. தாராளக் கொள்கை என்னும் புதிய பாதையில் அவர் விரைந்து நடை போடலானுர். கத்தோலிக்கர் விடுதலைக்காக அவர் பாடுபட ஆரம்பித்தார். 1812-ல் அவர் கத்தோலிக்கரின் உரிமைகளைக் காக்கப் பொது மக்கள் சபையில் ஒரு சட்டம் கொணர்ந்தார். பொது மக்கள் சபையில் நிறைவேறிய அம். மசோதா பிரபுக்கள் சபையில் தோற்றது. அதே ஆண்டில் பெர்சிவல் (Percevel) என்னும் பிரதமர் கொலை செய்யப்பட்டார். வெல்லஸ்லி பிரபுவை மன்னர் அழைத்துக் கானிங்கின் ஒத்துழைப்புடன் மந்திரி சபையை அமைக்குமாறு இருமுறை வேண்டிக்கொண்டார். ஆனல், பிரதமர் பதவிமீது கண் வைத்திருந்த கானிங் வெல்லஸ்லியோடு ஒத்துழைக்க மறுத்துவிட்டார்.

அதன்பின் ஏற்பட்ட லிவர்ப்பூல் மந்திரி சபையில் அவருக்கு அளிக்கப் பட்ட அயல்நாட்டு அமைச்சர் பதவியையும் ஏற்க மறுத்துவிட்டார். ஏனெனில், காஸில்ரே பிரபு பொதுமக்கள் சபையின் தலைவராக இருப்பதை அவர் வெறுத்தார். அச் சபையின் தலைமையும் தமக்கே கிட்டவேண்டுமென அவர் விரும்பினர். எனவே, காஸில்ரே அயல் நாட்டு அமைச்சராகப் பணியாற்றினர். 1816 முதல் 1821 வரை அவர் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கட்டுப்பாட்டுக் குழுவின் (Board of Control) தலைவராக இருந்தார். அப்போது அவர் ஹேஸ்டிங்ஸ் பிரபுவின் பிண்டாரிக் கொள்கையையும், சிட்மவுத் பிரபுவின் அடக்கு முறைக் கொள்கையையும் ஆதரித்தார். 1820–ல் கரோலின் அரசிக்கு விரோதமாக நடைபெற்ற செயல்களை அவர் பெரிதும் கண்டித்தார். அரசியை விசாரணை செய்யப் பொதுமக்கள்சபை தீர்மானித்தபோது அவர் தன் பதவியை ராஜினமா செய்துவிட்டு ஐரோப்பாவுக்குப் போய் விட்டார். 1822–ல் அவர் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். ஆனல், திடீரென்று காஸில்ரே தற்கொலை செய்து கொண்டதால், கானிங் அயல்நாட்டு அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். 1822 முதல் 1827 வரை அயல்நாட்டு அமைச்சராக அரும்பணி யாற்றினர். 1827–ல்தான் அவர் வெகு நாட்களாக விரும்பிய பிரதமர் பதவி கிடைத்தது. கிடைத்தும், அதிக நாள் அப் பதவியை அனுபவிக்க முடியாமல் அகால மரணமடைந்தார். இறக்கும்போது அவர் 57 வயதே நிரம்பப் பெற்றிருந்தார். கானிங் பிரபுவின் பெருமை யெல்லாம் அவரது வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளையே பெரிதும் அடிப் படையாகக் கொண்டது. அவற்றை நாம் சென்ற இயலில் ஆராய்ந் தோம். பிரிட்டனின் நலமும் ஐரோப்பிய சமாதானமுமே அவரது கொள்கைகளின் அடிப்படையாய் அமைந்தன. ஐரோப்பிய ராஜ தந்திரிகள் முழு வல்லரசுக் கொள்கைகளைப் (Absolutist principles) பற்றிப் பறைசாற்றிவந்த காலத்தில் தாராளக் கொள்கைகளின் அவசியத்தைப்பற்றிப் பேசியவர் கானிங் ஒருவரே. தேசிய இனங்கள் (Nationalities) மற்றவர்களின் தலையீடின்றித் தனித்து வளர்ச்சியுற வேண்டுவதன் அவசியத்தை அவர் ஒருவரே வற்புறுத்திவந்தார். தேசியப் பண்பின் வளர்ச்சியை வற்புறுத்தியதில் அவர் பிற்காலத்தே தோன்றிய கவூர், பிஸ்மார்க் போன்ற பெரும் ராஜதந்திரிகளோடு இணையாக வைத்து மதிப்பிடத் தக்கவர். உள்நாட்டுக் கொள்கை களில் அவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றியே விக்குகள் பிற்காலத் தில் பெரிதும் மேம்பாடுற்றனர். அவரது மரணத்தால் மத சமத்துவம், அடிமை விடுதலை, தடையிலா வாணிபம், தொழிலாளர் விடுதலை போன்ற அரும்பெரும் கருத்துக்களை ஓயாது பறைசாற்றி வந்த ஒரு தனிப்பெருந் தலைவரை இங்கிலாந்து இழந்தது.

வெலிங்டன் பிரபுவின் அமைச்சரவை (1829-30)

கானிங் பிரபுவின் மரணத்திற்குப் பின் ராபின்ஸன் அல்லது காடரிச் பிரபு (Lord Goderich) அவரது பணியைத் தொடர்ந்து நடத்திவந்தார். ஆனால், அமைச்சர்களிடையே காணப்பட்ட போட்டியையும் பொருமையையும் கண்ட அவர் விரைவிலேயே தம் பதவியை (ஜனவரி 8, 1828) ராஜினமா செய்துவிட்டார். அதன்பின், வெலிங்டன் பிரபு தலைமையமைச்சர் பதவி ஏற்ருர். பழைய மந்திரி சபையில் அதிக மாற்றம் எதுவும் அவர் செய்யவில்லை. பீல், உள்நாட்டு அமைச்சராகவும், கோல்பர்ன் (Goulburn) நிதியமைச்சராகவும் பதவி ஏற்றனர். ஹஸ்கிஸன் தமது பதவியை ராஜினமா செய்தார். அவரைத் தொடர்ந்து டட்லி, பாமர்ஸ்டன், கிராண்ட், லாம்ப் (Lamp) ஆகியோரும் பதவியைத் துறந்தனர். அதனால், வெலிங்டன் மந்திரி சபை சிறிது பலவீனமடைந்தது. அதன் விளைவாக வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் த்வறுதல்கள் பல நேர்ந்தன. அவற்றை நாம் முந்திய இயலில் கண்டோம்.

உள்நாட்டுக் கொள்கை

வெல்லிங்டன் கடமையுணர்ச்சி நிரம்பப் பெற்றவர். மன்னருக்குச் சேவை செய்வதே தம் தலையாய கடமை என்றும், அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும் எதையும் நீக்குவதே முறை என்றும் நம்பினர். எனவே, மற்ற எந்தக் கொள்கையைப்பற்றியும் கவலைப்படாமல் தமது கொள்கையிலேயே உறுதியாக இருந்தார். அதனல், அவர் பல சமயங்களில் கொள்கையற்றவர் போலவும், கிறுக்குத்தனமாய் நடந்து கொள்பவர் போன்றும் தோன்றினர்.

சோதனைச் சட்டங்கள், மாநகராட்சிச் சட்டங்களின் நீக்கம்

வெல்லிங்டன் பிரபு பதவி வகித்த இரண்டு ஆண்டுகளில் மூன்று பெரிய சீர்திருத்தச் சட்டங்களை இயற்றிய பெருமைதனைப் பெற்ருர். முதலில் அவர் ஆங்கில மத ஏற்பாட்டுக்கு இணங்காதார் மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த கடுமையான கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தினர். முன்னிலை மீட்சியின்போது ஆங்கில மத ஏற்பாட்டை நாட்டில் நன்கு நிலைநாட்ட வேண்டி ஏற்பட்ட சோதனைச் சட்டங்கள், அந்த நிலைமை மாறிய பின்னும் அப்படியே சட்ட நூல்களில் இருந்துகொண்டு வந்தன. ஆங்கில மத ஏற்பாட்டுக் கிரியைகளின்படியே ஒவ்வொரு உத்தியோகஸ்தரும் புனிதத் திருவிருந்தை (Sacrament) ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென வற்புறுத்திய சோதனைச் சட்டமானது வெகு நாட்களாகவே உண்மையில் அமல் நடத்தப்படாமல் இருந்து வந்தது. அச் சட்டத்தை மீறி, இணங்காதவர்களை மன்னிக்கின்ற சட்டமொன்று

(Indemnity Bill) ஆண்டு தோறும் பாராளுமன்றத்தில் இயற்றப்பட்டு வந்தது. இருந்தும், இறந்துபோன ஒரு சட்டத்தை ஒழித்துவிடுவதே சாலச் சிறந்தது என்ற கருத்துடன் 1828ஆம் ஆண்டு, ஜான் ரஸ்ஸல் பிரபு ஒரு தீர்மானத்தைப் பொதுமக்கள் சபையில் கொணர்ந்தார். டோரிக் கட்சித் தலைவர்களும் அமைச்சர்களும் எதிர்த்தும், பொது மக்கள் சபையில் பெரும்பான்மையோரின் ஆதரவைப்பெற்று, அத் தீர்மானம் நிறைவேறியது. அதைக் கண்ட வெல்லிங்டனும் பீலும் மக்கள் குரலுக்கு மதிப்பளிக்க முன்வந்தனர். சோதனைச் சட்டம் சட்ட நூலினின்றும் அகற்றப்பட்டது. அதையொட்டித் தல ஆட்சித் துறையில் அம் மாதிரியே இணங்காதவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி வந்த மாநகராட்சிச் சட்டங்களும் நீக்கப்பட்டன.

தானியச் சட்டங்கள்

இணங்காதார்க்கு வாழ்வளித்த அதே பாராளுமன்றக் கூட்டத்தில் தானியச் சட்டம் ஒன்றும் நிறைவேறியது. அதன்படித் தானியங்களின் விலை குறைவாக இருக்கும்போது அதிகமான சுங்க வரியும், விலை உயரும்போது குறைந்த வரியும் விதிக்கப்பட்டது. தானியங்களின் விலை மாறுபாட்டைக் குறைக்கவே அம் முறை கையாளப் பட்டது. ஆனால், அஃது எதிர்பார்த்த வெற்றியளிக்கவில்லை. ஊக வாணிபத்திலீடுபட்டோர் (Speculators) அதனால் நல்ல இலாபம் பெற்றனர்.

கத்தோலிக்க விடுதலை

மேற்சொன்ன இரண்டு சீர்திருத்தங்களையும் விட மிகப் பெரிதும், கடினமானதுமான கத்தோலிக்கர் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைத்த பெருமையும் வெல்லிங்டனுக்கே உரித்தாகும், கத்தோலிக் கர்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த தண்டனைச் சட்டங்களை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்ற இயக்கம் வெகுநாட்களாகவே இங்கிலாந்தில் வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. 1774 முதல் 1792ஆம் ஆண்டு வரை அயர் லாந்துச் சட்ட சபை, தண்டனைச் சட்டங்களின் (Penal Code) பல பகுதிகளை ரத்துசெய்து வந்தது. 1793ஆம் ஆண்டில் கத்தோலிக் கர்கள் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமையைப் பெற்றார்கள். எனினும், அவர்கள் பல கட்டுப்பாடுகளில் சிக்கித் தவித்தனர். அயர்லாந்தில் பெரும்பான்மையினராக இருந்த கத்தோ லிக்கர்கள் எவ்வித அரசியலுரிமையும் இல்லாமல் வாடினர். சிறுபான்மையினரான பிராட்டெஸ்டென்டுகளே அயர்லாந்தின் பிரதி நிதிகளாக இங்கிலாந்தின் பாராளுமன்றத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். கத்தோலிக்கர்களுக்கு அங்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்தால் அவர்கள் பிராட்டெஸ்டென்டுகளை நசுக்கச் சட்டங்கள் செய்யக்கூடும் என்ற பயத்தாலேயே அவர்களுக்கு இடங்கொடுக்கப் பிரிட்டிஷ்

அரசாங்கம் மறுத்தது. ஆனால், இங்கிலாந்தும் அயர்லாந்தும் ஐக்கியமாகிவிட்டால், அயர்லாந்தின் பிரதிநிதிகளாகக் கத்தோலிக்கர்களிருந்தாலும் ஐக்கியப் பாராளுமன்றத்தில் அவர்கள் சிறுபான்மையராகவே இருப்பராதலால் பிராட்டெஸ்டென்டுகளுக்கு எதிராக எந்தச் சட்டத்தையும் கொணர இயலாது என்பதைப் 'பிட்' உணர்ந்தார். அவ்வெண்ணத்தோடுதான் அயர்-இங்கிலாந்து ஐக்கியச் சட்டத்தை அவர் கொணர்ந்தார். இரு நாடுகளும் ஐக்கியமுற்றன. ஆனால், கத்தோலிக்கர் விடுதலை பெறவும், பாராளுமன்றத்தில் இடம் பெறவும் அவர் வழி செய்ய இயலாதபடி, மன்னர் மூன்றும் ஜார்ஜ் முட்டுக்கட்டை போட்டார். அதனால் பீட் தமது பதவியை ராஜினமா செய்தார். கத்தோலிக்கர் பாராளுமன்றத்திலும், நீதித் துறை, சட்டத் துறை, சேனை ஆகிய துறைகளிலும் இடம் பெற இயலாது கிடந்தனர். மதத் துறையில் அவர்கள் அயர்லாந்து திருச்சபைக்குக் கட்டுப்பட்டு வரி செலுத்தினர். வியாபாரத் துறையில் தடையிலா வாணிபக் கொள்கையின்படி அவர்கள் ஆங்கிலேயரின் போட்டியினல் தவித்தனர். பிரிட்டிஷ் பொருள்கள் அயர்லாந்தில் குறைந்த விலைக்கு விற்கப்பட்டதால், அயர்லாந்தின் கைத்தொழில்கள் நசித்தன. அரசியல் துறையில் பெரும்பாலும் ஆங்கில அதிகாரிகளின் ஆட்சிக்கு அடங்கியே அவர்கள் வாழ்ந்தனர். விவசாயத் துறையிலும் ஆங்கில நிலப் பிரபுக்களின் ஆதிக்கமே மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. இத் தொல்லைகளை எல்லாம் நீக்கப் பலர் பல மையங்களில் முயன்றனர். 1807-ல் கிரென்வில் பிரபு பிரபுக்கள் சபையில் கத்தோலிக்கர்களுக்கு விடுதலையளிக்கும் மசோதா ஒன்றைக் கொணர்ந்தார். மன்னர் அதை எதிர்த்ததோடு மீண்டும் அம் மாதிரிப் பிரச்சினைகளைக் கிளறுவதில்லை என வாக்குறுதியளிக்கும்படி கிரென்வில் மந்திரி சபையை வற்புறுத்தியதனல், அச் சபை கலைந்தது. 1812-ல் கானிங் பிரபு கத்தோலிக்கர் பிரச்சினையை மீண்டும் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தைப் பொதுமக்கள் சபையில் நிறைவேற்றினர். அதன் மூலம் கத்தோலிக்கர் விடுதலைபற்றிப் பேசுவதே தவறு என்றிருந்த நிலைமை மாறியது. 1813, 1819ஆம் ஆண்டுகளில் கிராட்டன் (Grattan) என்பவர் பொதுமக்கள் சபையில் கத்தோலிக்கர் விடுதலைபற்றிப் பேருரைகள் நிகழ்த்தியதோடு தீர்மானங்களும் கொணர்ந்தார். ஆனல், அவைகள் வெற்றி பெறவில்லை. 1821-ல் கத்தோலிக்க நிவாரணச் சட்டம் (Catholic Relief Bill) ஒன்று பொதுமக்கள் சபையில் நிறைவேறியது. ஆனல், பிரபுக்கள் சபையில் அது தோற்றது. அதே போன்று கத்தோலிக்கர்களுக்கு ஓரளவு நிவாரணமளிக்கும் சட்டங்களை 1822, 1823ஆம் ஆண்டுகளிலும் பிரபுக்கள் சபை தோற்கடித்தது. 1825-ல் சர் ஃபிரான்ஸிஸ் பர்டட் (Francis Burdett) என்ற கத்தோலிக்கரின் நண்பர் நிவாரண மசோதா ஒன்றைச் சபையில்

கொணர்ந்தார். இச் சட்டம் நிறைவேறிவிட்டால், அடுத்து, பிராட்டெஸ்டென்டுகளை மகிழ்விப்பதற்காகக் கத்தோலிக்கர் வாக்குரிமையைக் குறைக்கும் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவருவதாக வாக்களித்தார். இருப்பினும் யார்க் கோமகனது எதிர்ப்பால் பிரபுக்கள் சபையில் அச் சட்டம் தோல்வியுற்றது.

டேனியல் ஓ' கானல் (Daniel O'Connell)

இவ்வாறு இங்கிலாந்தில் தீர்க்கப்படாமலிருந்த கத்தோலிக்கர் பிரச்சினை இறுதியில் அயர்லாந்தில் தீர்க்கப்பட்டது. அதற்கு மூல காரணமாயமைந்தவர் ஐரிஷ் தலைவர் டேனியல் ஓ' கானல் என்பவர். அயர்லாந்து தோற்றுவித்த வீரத் தலைவர்களில் முதன்மையாக எண்ணப்படத்தக்கவர் ஓ'கானல் ஆவர். நல்ல உடற்கட்டும், நுண்ணறிவும், கேட்பாரைப் பிணிக்கவல்ல நாவன்மையும் ஒருங்கே யமைந்தவர் அவர். எடுத்த செயலை எத்தகைய இடையூறு வரினும் விடாப்பிடியாக நடத்தி, வெற்றி பெறுகிற சீரிய பண்பு அவர்பால் மிகுந்திருந்தது. 1775-ல் பிறந்த அவர், 1810-ல் கத்தோலிக்கக் குழுவின் செயலாளரானர். 1823-ல் அவர் கத்தோலிக்கச் சங்கம் (Catholic Association) ஒன்றை நிறுவினர். பிற்போக்காளரான வெல்லஸ்ஸி பிரபு அப்போது அயர்லாந்து கவர்னராயிருந்தார். கத்தோலிக்கர் சங்கம் ஒரு தனிப்பட்ட அரசாங்கம் போன்று தொழில்புரிந்து வந்தது. 'கத்தோலிக்க வரி' (Catholic rent) என்ற வரியை அச் சங்கம் மக்களிடை வசூலித்தது. அங்ஙனம் செய்தல் சட்ட விரோதமானது எனக் கூறிப் பாராளுமன்றம் 1828-ல் ஒரு சட்டமியற்றியது. வெல்லஸ்லி கத்தோலிக்கர் விடுதலையை வெறுக்கிறர் என்பதையறிந்த அயர்லாந்து மக்கள் ஆங்காங்கே பல கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் கலகத்தில் தீவிரமாக இறங்காமல் கட்டிக்காத்து வந்தவர் ஓ'கானல் என்னும் அவர்களது தலைவரேயாவர். அவர் ஒரு சாத்வீகவாதி; கட்டுப்பாடான அமைதியோடு கூடிய முறைகளாலேயே தம் காரியத்தைச் சாதிக்கப் போவதாக அவர் கூறிவந்தார். சிறு கிளர்ச்சிகளில் இறங்கினல், ஆங்கிலேயர் தம் படை பலத்தால் அவற்றை எளிதில் அடக்கிவிடுவரென்பதை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். 1823ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தேர்தலில் அவர் கிளேர் என்ற கவுன்டியின் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவரை எதிர்த்த வெஸெ ஃபிட்செரால்டு (Vesey Fitzgerald) ஒரு செல்வாக்கு மிக்க நிலப்பிரபு. அவரது தோல்வியினைக் கேள்வியுற்ற பீல் திடுக்கிட்டார்; வெலிங்டன் பிரபு வெகுண்டார்; என்ன செய்வது என்றே அவருக்குப் புரியவில்லை. ஓ'கானல் கத்தோலிக்கரானதால் சோதனைச் சட்டப்படி ஆங்கிலப் பாராளும் மன்றத்தில் அமரத் தகுதியற்றவராக இருந்தார். ஆனல், அவரது செல்வாக்கைக் கண்ட யாவரும் அவருக்குப் பாராளுமன்றத்தில் இடம் தராமற்போனல், அவரிடம் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த

கத்தோலிக்கர் யாவரும் புரட்சியில் இறங்கக்கூடும் என அஞ்சினர். அச் சமயத்தில், அயர்லாந்தில் லெப்டினன்ட் பிரபுவாக இருந்த ஆங்கில்செ பிரபு (Lord Anglesey) அயர்லாந்தில் ஓர் உள்நாட்டுப் போர் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கவேண்டுமானுல், கத்தோலிக்கருக்கு விடுதலையளிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லையெனத் திட்டவட்டமாக அறிவித்தார். நன்கு ஆலோசித்த பின், பீலும், வெலிங்டனும் கத்தோலிக்கர்களுக்கு விடுதலையளிப்பதே சிறந்தது என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். கத்தோலிக்கர் விடுதலைச் சட்டமானது 1829ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியது. அதன்படி, கத்தோலிக்கர்களுக்குப் பல சிவில் உரிமைகள் கிடைத்தன. அயர்லாந்தின் பாதுகாப்பாளர் (Regent), லெப்டினன்ட் பிரபு, சான்ஸலர் பிரபு என்ற மூன்று பதவிகளைத் தவிர, மற்ற எல்லாப் பதவிகளுக்கும் கத்தோலிக்கர் அருகதையுள்ளவராயினர். ஆனுல், கத்தோலிக்கக் கழகத்தைக் கலைக்கும்படியும், ஓ'கானல் மீண்டும் கிளேர் தொகுதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால்தான் பாராளுமன்றத்தில் இடம் பெறலாம் எனவும் அது அறிவித்தது. மேலும், வாக்களிப்போருக்கு இருக்கவேண்டிய சொத்தின் மதிப்பை 40 ஷில்லிங்கிலிருந்து 10 பவுனுக உயர்த்தியது. அதற்கான சட்டமொன்று 1829-ல் ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியது. இங்ஙனம் வலக் கையால் தந்த உரிமைகளை ஆங்கில அரசு இடக் கையால் பிடுங்கிக்கொண்டது. ஓ'கானலும் அச் சட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டார். உண்மையில் அது அவரைத் தேர்ந்தெடுத்த வாக்காளர்களுக்கு இழைத்த நம்பிக்கைத் துரோகம் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை. எனினும், கத்தோலிக்கர்களுக்குக் கிடைத்த வேறு பல சலுகைகளை முன்னிட்டு ஓ'கானலும் அவரது சகாக்களும் மேற்சொன்ன வாக்குரிமைச் சட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். அதனுல், அயர்லாந்தின் வாக்காளர் தொகை இரண்டு இலட்சத்திலிருந்து 26,000 ஆகக் குறைந்தது. எனவே, அயர்லாந்து மக்களின் கோபம் குறையவில்லை. இங்கிலாந்திலிருந்து பிரிந்துவிடவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி நாளுக்கு நாள் வளர ஆரம்பித்தது.

டோரிக் கட்சி ஆட்சியின் முடிவு

நான்காம் ஜார்ஜ் இறத்தல்

1830ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 26ஆம் நாளன்று நான்காம் ஜார்ஜ் மன்னர் இறந்தார். அவர் ஒரு தீய அரசர் மட்டு மல்லர்; தீய மனிதரும் ஆவார். எனவே, அவர் மறைவு குறித்து பிரிட்டனில் வருந்துவார் யாருமில்லை. அவர் சகோதரர், நான்காம் வில்லியம் என்ற பட்டத்தோடு அரியணை ஏறினர்.

நான்காம் ஜார்ஜ் இறந்ததால் பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டது. பொதுத் தேர்தல் மீண்டும் நடைபெற்றபோது நாட்டு மக்களிடையே பெரும் பரபரப்பும் உற்சாகமும் காணப்பட்டன. அரசாங்கத்தின் ஆட்கள் பலவிடங்களில் தோல்வியுற்றனர். நவம்பர் மாதம் 2ஆம் நாள் புதிய பாராளுமன்றம் கூடிற்று. வெலிங்டன் பிரபு தமது தொடக்க உரையில் தனது கொள்கையை விளக்கமாகக் கூறினர். புனிதமான பிரிட்டிஷ் அரசியல் திட்டதை மாற்றவோ, அல்லது பாராளுமன்றத்தைச் சீர்திருத்தவோ செய்யப்படும் முயற்சிகள் யாவற்றையும் அடியோடு தாம் வெறுப்பதாயும், அத்தகு செயல்களை முழுமூச்சோடு எதிர்ப்பதையே தன் தலையாய கடமை எனக் கருதுவதாயும் திட்டவட்டமாக அறிவித்தார். இந்த உரை டோரிக் கட்சியின் செல்வாக்குக்குச் சாவுமணியாக அமைந்தது. வெலிங்டனையும், அவரது சகாக்களையும் பாராளுமன்றத்தின் இரு சபையினரும் சேர்ந்து கொண்டு கேள்விக் கணைகளால் தொளைக்க ஆரம்பித்தனர். அரசரின் செலவுத் தொகையை (Civil List) நிர்ணயிக்க அரசாங்கம் கொண்டு வந்த மசோதாவைப் பாராளுமன்றம் தோற்கடித்தது. அதைக் கண்ட வெலிங்டன் தனது மந்திரி சபையைக் கலைப்பதாக நவம்பர் 16ஆம் நாள் அறிவித்தார்.

கடந்த அறுபதாண்டுகளாக நாட்டைத் தொடர்ச்சியாக ஆண்டு வந்த டோரிகளின் ஆட்சி, இறுதியில் 1830ஆம் ஆண்டில் முடிவுற்றது. அமெரிக்கச் சுதந்திரப் போர், நெப்போலியப் போர்கள், அயர்லாந்து ஐக்கியம், கத்தோலிக்கர் விடுதலை போன்ற அரும்பெரும் நிகழ்ச்சிகளில் அவர்கள் பங்கெடுத்துக்கொண்டவர்கள். எனினும், அவர்களது செல்வாக்கு நாளடைவில் குறைந்தது. டோரிக் கட்சியிலேயே பிளவு ஏற்பட்டது. கத்தோலிக்கர் விடுதலை போன்ற தாராளக் கொள்கைகளை அவர்களில் ஒருசிலர் ஆதரித்ததே அப் பிளவுக்குக் காரணமாகும். அதோடு பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தத்தை மக்களிற் பெரும்பாலோர் வேண்டிநின்ற காலத்தில், டோரிக் கட்சியினர் அதைப் பிடிவாதமாக எதிர்த்தனர். பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தம் என்னும் பாறையில் மோதியதாலேயே, ஓர் அரை நூற்றாண்டாகப் பிரிட்டிஷ் மக்களை ஏற்றிச் சென்ற டோரிக் கப்பலானது சிதைந்தது. விக்குக் கட்சியினர் அரசைக் கைப்பற்றினர்.

நான்காம் வில்லியம் (1830-1837)
பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தம் (1832-1948)
(Parliamentary Reform)

பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தத்தின் அவசியம்: *பிரதிநிதித்துவ முறையில் குறைபாடுகள், வாக்குரிமையில் குறைபாடுகள், தேர்தல் முறையில் காணப்பட்ட ஊழல்கள், சீர்திருத்தத்துக்கான கிளர்ச்சிகள், சீர்திருத்த மனப்பான்மையுள்ள கிரே மந்திரி சபை.* **1832ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டம்:** *சட்டத்துக் கிட்டுச்சென்ற சூழ்நிலை, சட்டம் நிறைவேறல், 1832ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் முக்கிய அமிசங்கள், இச் சட்டத்தின் விளைவுகள், சட்டத்தின் குறைகள்.* **பாராளுமன்றச் சீர்திருத்த இயக்கம் (1832-1948:)** *சார்ட்டிஸ்ட் இயக்கம், இரண்டாவது பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டம் (1867), இரகசிய வாக்களிப்புச் சட்டம் (1872), மூன்றுவது பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டம் (1884), 1911ஆம் ஆண்டுப் பாராளுமன்றச் சட்டம், மக்களின் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம் (1918), 1928ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டம், 1944, 48ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தங்கள்.*

'சீர்திருத்தக்காரர்' (Reformer) என்ற பெயரெடுக்க விரும்பிய நான்காம் வில்லியத்தின் ஆட்சிக்காலம் உண்மையில் பல சீர்திருத்தங்களுக்குப் புகழ்பெற்று விளங்குகிறது. அவைகளுள் முதன்மையானதாகக் கருதப்படக்கூடியது பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தமாகும். 1832-ல் ஏற்பட்ட பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டம் (Parliamentary Reform Act) நாட்டில் புதியதொரு சகாப்தத்தையே தோற்றுவித்தது. ஏனெனில், அதுவரை செல்வச் சீமான்களாகிய ஒரு சிலரின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த இங்கிலாந்து அச் சட்டம் நிறைவேறிய பின்னர்தான் சாதாரண, நடுத்தர வகுப்பினரின் ஆட்சிக்குள் வந்தது. 1688ஆம்

ஆண்டுவரை இங்கிலாத்தில் கட்டற்ற வல்லரசு நிலவியது. அதன்பின் வரம்பிற்குட்பட்ட முடியரசு நாட்டில் ஏற்பட்ட தெனினும், செல்வந்தர்களான பிரபுக்களே உண்மையில் நாட்டை ஆண்டுவந்தனர். கோனாட்சி பெயரளவில் இருந்ததேயன்றி, உண்மையில் உயர்குடிப் பெருமக்களாட்சியே (Aristocracy) நாட்டில் நிலவியது. முதலில் விக்குகளும், பின்னர் டோரிகளும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு மன்னரையும் பாராளுமன்றத்தையும் தங்கள் விருப்பம்போல் ஆட்டிவந்தனர். 1832ஆம் ஆண்டிலிருந்துதான் பிரபுக்களாட்சி மாய்ந்து நாட்டில் மக்களாட்சி அல்லது ஜனநாயகம் (Democracy) தழைக்கத் தொடங்கியது. அவ்வப்போது ஏற்பட்ட பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டங்களின் காரணமாக நாட்டின் தொழிலாளர்களும், ஏனைய பாமர மக்களும், பெண்டிரும் சட்ட சபையில் இடம்பெற்றனர். பொதுமக்கள் சபை உண்மையிலேயே பொதுமக்கள் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்ததாக இக் காலத்தில்தான் மாறியது.

பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தத்தின் அவசியம்

பிரதிநிதித்துவ முறையில் குறைபாடுகள் (Defects in the System of Representation)

1689ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற புரட்சியின் விளைவாகத் தனது தனித்தலைமையைப் (Supremacy) பாராளுமன்றம் நன்கு நிலைநாட்டிய போதிலும், அது நாட்டின்கண் வாழ்ந்த பல்வேறு வகுப்பாரின் பிரதிநிதிகளையும் கொண்டதொரு சபையாக விளங்கவில்லை. ஏற்கெனவே கூறியபடி, பணம் படைத்த நிலப் பிரபுக்களின் பிரதிநிதிகளே அதில் மிகுதியாக இருந்தனர். ஆக்கத் தொழிற்புரட்சியின் விளைவாக நாட்டில் தோன்றிய புதுப் பட்டணங்களுக்கும், புதிய வகுப்பாருக்கும் அதில் இடமில்லை. ஆலைத்தொழில் அதிபர்களும் தொழிலாளர்களும் நிலப் பிரபுக்களைப் போன்றே தங்களுக்கும் பாராளுமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டுமெனக் கூறலாயினர்.

பாராளுமன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் எப்போதோ ஏற்பட்ட பழைய முறையின்படியே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மக்கள் தொகைக்கும், பிரதிநிதித்துவத்துக்கும் எந்தவித சம்பந்தமுமில்லை. கார்ன்வால் என்ற சிறு பிரதேசமானது 45 பிரதிநிதிகளைப் பாராளுமன்றத்தில் பெற்றிருக்க, அதைவிட எட்டு மடங்கு பரப்புள்ள ஸ்காட்லாந்து 46 உறுப்பினர்களையே பெற்றிருந்தது. 658 உறுப்பினர்கள் அடங்கிய பொதுமக்கள் சபையில் வேல்சும் இங்கிலாந்தும் சேர்ந்து 513 உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தன. அயர்லாந்து

100 உறுப்பினர்களையும், ஸ்காட்லாந்து 45 உறுப்பினர்களையும் தேர்ந்தெடுத்தன. இங்கிலாந்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 513 உறுப்பினர்களில் 419 பேர் பரோக்களிலிருந்தும்,[1] 94 பேர் கவுன்டிகளிலிருந்தும்,[2] தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். பரோக்களோடு ஒப்பிடப்பட்டபோது, கவுன்டிகளின் பிரதிநிதித்துவம் மிகவும் குறைவாகக் காணப்பட்டது. உண்மையில் கவுன்டிகளே பரோக்களைவிடப் பரப்பளவிலும் ஜனத்தொகையிலும் பெரியவை. கவுன்டிகளிலும் ஒருசில பெரிதாகவும், சில சிறிதாகவும் இருந்தன. இருந்தும், எல்லாக் கவுன்டிகளும் இரண்டிரண்டு உறுப்பினர்களை மட்டுமே பொதுமக்கள்சபைக்கு அனுப்ப உரிமை பெற்றிருந்தன. பரோக்கள் என்ற நகரங்களுக்கும் மக்கள் தொகைக்கேற்ப பிரதிநிதித்துவம் இல்லை. அளவுக்கு ஏற்ப இன்றி, ஒவ்வொரு பரோவும் ஒரே மாதிரியாக இரண்டிரண்டு உறுப்பினர்களைப் பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பின. டியூடர் வல்லரசர்கள் தங்களுக்குச் சாதகமான உறுப்பினர்களைப் பாராளுமன்றத்தில் நிரப்பவேண்டிப் பல பரோக்களைப் புதிதாக ஏற்படுத்தினர். அவைகளில் ஒருசில நாளடைவில் மிகவும் முக்கியத்துவமடைந்தன வென்றாலும், பல நகரங்கள் நசித்துவிட்டன. சான்றாகப் பழைய சாரம் (Old Sarum) என்ற பரோவானது மக்கள் நடமாட்டமில்லாத ஒரு புல்மேடாகக் கிடந்தது. காட்டன் (Gatton) என்பது பூங்காவில் நின்ற ஒரு நெடுஞ்சுவரைக் குறித்தது. டன்விச் (Dunwich) என்ற பரோவைக் கடல் விழுங்கிவிட்டது. அப்படி எல்லாமிருந்தும் அப் பரோக்கள் இரண்டிரண்டு உறுப்பினர்களைப் பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பிவந்தன. அப்படிப்பட்ட சிறு நகரங்கள் எல்லாம் பணம் படைத்த பெரும் பிரபுக்களின் கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்டு இருந்தன. நசித்துப்போன பரோக்களில் ஒரு சிலரே வசித்து வந்தமையால், அவர்களின் வாக்குகளைப் பெரும் பிரபுக்கள் பணம் கொடுத்து விலைக்கு வாங்க முடிந்தது. பிரபுக்களுக்கே சொந்தமாயிருந்த சில பரோக்களிலிருந்து தங்கள் விரும்பம் போல் அவர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை நியமித்து வந்தனர். அத்தகு பரோக்களுக்குச் சட்டைப்பைப் பரோக்கள் (Pocket Boroughs) என்று பெயர் வழங்கப்பட்டது. பொதுமக்கள் சபையில் ஏறத்தாழ மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் இங்ஙனம் பெரும் பிரபுக்களால் நியமிக்கப்பட்டவர்களாகவே 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் விளங்கினர்.

1 பரோக்கள் (Boroughs) மன்னரிடம் உரிமைப் பத்திரங்கள் பெற்றுத் தங்களைத் தாங்களே ஆண்டுவந்த நகரங்கள்.

2 கவுன்டிகள் (Counties) என்பன அயர்லாந்திலும் இங்கிலாந்திலும் நிர்வாகத்துக்காக வகுக்கப்பட்ட பிரதேசங்களாகும். நம் நாட்டு மாவட்டங்களைப் போன்றவை அவை

வாக்குரிமையில் குறைபாடுகள் (Defects in Franchise)

1832ஆம் ஆண்டுக்கு முன் இங்கிலாந்தில் வாக்குரிமை பெற்றிருந்தவர்கள் வெகு சிலரேயாவர். கவுன்டிகளில் சொந்த நிலம் படைத்த உரிமை மானியதார்களே (Free holders) வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர். அவர்களிலும் ஆண்டொன்றுக்கு 40 ஷில்லிங்குகள் குத்தகை பெறத் தக்க நிலம்படைத்தவர்களுக்கே வாக்குரிமை யிருந்தது. சொந்த நிலமில்லாத குத்தகைச் சாகுபடியாளருக்கும், வியாபாரிகளுக்கும், ஆலைத்தொழிலதிபர்களுக்கும் வாக்குரிமையில்லை. நகரங்களிலும் வாக்குரிமை பழைய மரபுகளையொட்டி இடத்துக்கு இடம் மாறிக் காணப்பட்டது. ஒரு பானையை மட்டுமே அடுப்பிலிட்டிறக்கத் தகுந்த ஓரடுப்பிருந்த சிறு வீட்டில் குடியிருந்தோர்க்கும் சில இடங்களில் வாக்குரிமை இருந்தது. அத்தகையோர் பாட்வலோப்பர்கள் (Potwallopers) எனப்பட்டனர். வேறு சில நகரங்களில் பண்டைய குடியிருப்புகள் (Ancient tenements) என்ற இடங்களில் வசித்தவர்க்கு மட்டுமே வாக்குரிமை யிருந்தது. இன்னும் சிலவிடங்களில் சுயேச்சைக் குடிமக்கள் (Freemen) என்போருக்கும், நகரசபை உறுப்பினர்களுக்கும் மட்டுமே வாக்குரிமை யிருந்தது.

தேர்தல் முறையில் காணப்பட்ட ஊழல்கள்

தேர்தல் காலங்களில் எங்குப் பார்த்தாலும் லஞ்சம் தாண்டவமாடியது. பயமுறுத்தியோ, பணம் கொடுத்தோ வாக்குகள் பெறுவது சாதாரண வழக்கமாகிவிட்டது. இந்தியாவிலிருந்து திரும்பிய நவாபுகள் (Nabobs) என்ற புதுப் பணக்காரர்கள் தங்கள் பொருளைக் கொண்டு நசித்துப்போன பல பரோக்களை விலைக்கே வாங்கிக்கொண்டனர். தேர்வாளர்களும் (Electors), அவர்களின் ஆதரவாளர்களும் (Patrons) தங்கள் தேர்தல் தொகுதிகளின் விலையை ஏலம்போடுமளவுக்கு நிலைமை மோசமானது. நிலச்சுவான்தார்களும் முதலாளிகளும் தங்களிடம் வேலை செய்வோரை அச்சுறுத்தி வாக்குகளை வாங்கினர். கடை வைத்திருந்தவர்கள் தங்கள் வியாபாரம் குறையக் கூடாது என்பதற்காகத் தங்களது வாடிக்கைக்காரர்களின் (Customers) விருப்பப்படியே வாக்களித்தனர். மேலும், வாக்குகள் வெளிப்படையாக வழங்கப்பட்டதால், தேர்தலில் போட்டியிடும் நபர்கள், வாக்காளர்கள் யாருக்கு வாக்குகளை வழங்குகிறார்கள் என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. தேர்தல்கள் பல நாட்கள் நடந்தன. தேர்தல் முடிவுகள் அன்றாடம் அறிவிக்கப்பட்டதால், தோல்வியடைவதுபோல் காணப்படும் நபர்கள் வாக்காளர்களைப் பயமுறுத்தியும் பணம் கொடுத்தும் வாக்குகளைத் திரட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட வசதியிருந்தது. அதனால், கடைசிக்காலத்தில் வாக்களிக்கும் சிலரை அபேட்சகர்கள் மொய்த்துக்கொண்டனர். தேர்தலில் போட்டியிடுவோர்

ஏராளமாகப் பணம் செலவு செய்ய நேர்ந்தது. 1807-ல் யார்க் கவுன்டியில் நடைபெற்ற தேர்தலுக்கு மட்டும் 2,00,000 பவுன்கள் செலவானதாகக் கணக்கிட்டுள்ளனர்.

சீர்திருத்தத்துக்கான கிளர்ச்சிகள்

இங்ஙனம், ஊழல் நிறைந்த பாராளுமன்றத்தைச் சீர்திருத்தப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே பல முயற்சிகள் நடைபெற்றன. கவுன்டி உறுப்பினர்களின் தொகையை அதிகரித்து அதன் மூலம் நசித்துப்போன பரோக்களின் சொந்தக்காரர்களின் செல்வாக்கைக் குறைக்க வேண்டுமென 1766ஆம் ஆண்டிலேயே பிட் என்னும் சர்த்தாம் பிரபு ஒரு யோசனை கூறினார். ஆனால், அதை ஏற்றுக்கொள்வார் எவருமிலர். 1780–ல் ரிச்மண்ட் பிரபு என்பவர் சமமான தேர்தல் தொகுதிகள் வேண்டுமென்றும், வாக்கு அளிக்கும் உரிமை ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டுமென்றும் கூறினார். 1785–ல் பிட் பல நசித்துப்போன பரோக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை ஒழிக்கவும், லண்டன் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையையும் கவுன்டிகளின் உறுப்பினர் தொகையையும் அதிகரிக்கவும் முயன்றார். ஆனால், முடியவில்லை. அதன் பின் ஃபிரெஞ்சுப் புரட்சி காரணமாகவும், நெப்போலியப் போர்கள் காரணமாகவும் மேற்சொன்ன சீர்திருத்த முயற்சியானது ஓர்அளவு நின்றது. 1820-க்குப் பின், மீண்டும் அவ்வியக்கம் தழைத்தது. பர்டட் (Burdett), ஜான் ரஸ்ஸல் பிரபு (Lord John Russell) போன்றவர்கள் அவ்வியக்கத்திற்குப் புத்துயிரூட்டினர். பர்மிங்ஹாம் யூனியன் போன்ற சீர்திருத்தக் கழகங்கள் ஆங்காங்கே தோன்றின. அவர்களது கிளர்ச்சியின் காரணமாக 1821–ல் கிராம்பவுண்டு (Grampound) என்ற நசித்துப்போன பரோவின் வாக்குரிமை ரத்துசெய்யப்பட்டு, அவ்வுரிமையானது யார்க்ஷையருக்கு வழங்கப்பட்டது. இம் முதல் வெற்றிக்குப்பின் ரஸ்ஸல் பிரபு தொடர்ந்து பல முயற்சிகளைச் செய்தார். 1827–ல் பென்ரின் (Benryn) என்ற பரோவின் வாக்குரிமை ரத்துக்குப் பொதுமக்கள்சபையின் அனுமதி பெற்றார். ஆனால், அவரது தீர்மானம் சட்டமாகவில்லை. அங்ஙனமே, கிழக்கு ரெட்ஃபோர்டு (East Retford) என்ற பரோவின் வாக்குரிமையை ஒழிக்க அவர் செய்த முயற்சியும் வெற்றியளிக்கவில்லை. 1830ஆம் ஆண்டு ஃபிரான்சில் நடைபெற்ற ஜூலை மாதப் புரட்சியானது சீர்திருத்த முயற்சிகளுக்கு ஒரு புதிய தெம்பையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டியது. பத்தாம் லூயி என்னும் கொடுங்கோலரை மக்கள் அரியணையினின்றும் அகற்றிவிட்டு, அவர்களது அன்புக்குப் பாத்திரமான லூயி பிலிப் என்னும் குடிமக்கள் மன்னரை (Citizen King) அவர்கள் அரசராக்கினர். அதே போன்று, சாத்வீக முறையில் இங்கிலாந்தில் மக்கள் தங்களது குறைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள முயன்றனர். பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தம் செய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட சங்கம் ஒன்றை

ஆட்வுட் (Atwood) என்ற டோரிப் பொருளாதார நிபுணர் நிறுவினர். வயதுவந்தோர் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கவேண்டுமெனக் காபெட் (Cobbett) என்னும் தலைவர் ஓயாது கூறிவந்தார். இரவலர்ச் சட்டங்கள், தானியச் சட்டங்கள் முதலியவைகளால் பாதிக்கப்பட்ட விவசாயிகளும், தொழிற் புரட்சியால் இன்னலுற்ற தொழிலாளர்களும் தங்கள் குறைகள் எல்லாம் தீர ஒரே வழி பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தமே யன்றி வேறு இல்லை என நம்பினர். ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் கூலி உயர்வு வேண்டும், வரிகள் குறையவேண்டும் எனக் கூவிக்கொண்டு ஆங்காங்கே வீதிகளில் வலம் வந்தனர். கென்ட் (Kent) பிரதேசத்தில் ஒரு தொழிலாளர் கலகம் தோன்றி, மெல்ல அது மேற்கேயும் வடக்கேயும் பரவியது.

சீர்திருத்த மனப்பான்மையுள்ள கிரே மந்திரிசபை

இச் சமயத்தில் சீர்திருத்தத்தை அறவே வெறுத்துவந்த நான்காம் ஜார்ஜ் இறந்து, நான்காம் வில்லியம் பட்டமெய்தினர். வில்லியம் சீர்திருத்தப் பிரியர் என அறிந்த சீர்திருத்தவாதிகள் மேலும் ஊக்கமுற்றனர். அதற்கேற்றாற் போல 1830-ல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் சீர்திருத்தவாதிகள் பெருவாரியாக வெற்றியடைந்தனர். அவர்களது கூச்சலுக்குப் பயந்தே வெலிங்டன் பிரபு என்னும் பிற் போக்கு வாதியின் மந்திரி சபையும் கலைந்தது. அவருக்குப்பின் பிரதமராக வந்த கிரே (Grey) என்னும் விக் பிரபு பணக்காரராயிருந்தும் தாராளக்கொள்கையுடையவராயிருந்தார். பாராளுமன்றத்தைச் சீர்திருத்தியே தீருவோம் என்று மார்தட்டித் தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற கூட்டத்தார்க்கு அவர் தலைவராய்த் திகழ்ந்தார். அவர் விக்குகளையும் டோரிகளையும் கொண்ட ஒரு கலப்பு மந்திரி சபையை உருவாக்கினர். அதில் இடம் பெற்ற அனைவரும் அவரது கருத்துக்களை ஏறக்குறைய ஏற்றுக்கொள்பவர்களாகவே இருந்தனர். ஹஸ்கிஸன் என்பார் ஒருவர் மட்டுமே பாரர்ளுமன்றச் சீர்திருத்தத்தைச் சற்றும் விரும்பாதவர், அவரும் லிவர்ப்பூல் மாஞ்செஸ்டர் ரயில்வேயைத் திறந்துவைத்த போது ஒரு விபத்துக்குள்ளாகி மாண்டுவிட்டார். பாமர்ஸ்டன் என்னும் அமைச்சர் சீர்திருத்தத்தை விரும்பாதவரேனும், நாட்டு மக்கள் விருப்பத்தின் வழியே நடக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையினராயிருந் தார். ஹாலண்ட் (Holland), லான்ஸ்டௌன் (Lansdowne), ஜான் ரஸ்ஸல் (John Russel), ஆல்த்தார்ப் (Althorp) என்ற தாராளக் கொள்கையுள்ள அமைச்சர்கள் கிரேக்குத் தக்க பக்கபலமாயிருந்தனர். அவரது மருமகன் டர்ஹாம் (Durham) என்பவரும், ப்ரோஹாம் (Brougham) என்பவரும் தீவிரச் சீர்திருத்தவாதிகள். காடரிச், மெல்போர்ன், பாமர்ஸ்டன் என்போர் கானிங்கைப் பின்பற்றிய தாராளவாதிகள். ரிச்மண்ட் என்பார் டோரியே யாயினும், சீர்திருத்தத்தை விரும்பியவர். இங்ஙனம் பல்வேறு கொள்கைகளைக் கொண்ட ஒரு கேபினட்டின்

தனித்தலைவராகக் கிரே பிரபு திகழ்ந்தார். அவர் அறிவும் திருவும் ஒருங்கே பெற்றவர். தமது சகாக்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் அபார மான திறமையை வெளிப்படுத்தினர். மாறுபட்ட குணங்களையுடைய டர்ஹாம், ப்ரோஹாம் போன்ற மந்திரிகளைக் கட்டியாண்டு சமாதான முறையில் அவர்களை வழிநடத்துவதில் அவர் வல்லவர். அதனால்தான் அவர் ஆங்கிலேய வரலாற்றில் ஓர் அழியா இடம் பெற்றார். ஃபாக்ஸ், பர்க் போன்ற அறிஞர்களின் கருத்துக்களை நன்கு அறிந்திருந்த அவர், மக்கள் தக்க காரணங்களின்றிக் கிளர்ச்சியில் இறங்கமாட்டார்கள் என்று கருதினர். எனவே, மக்களை மகிழ்விக்க நிலையான பல மாற்றங் களைப் பாராளுமன்றத்தில் ஏற்படுத்த அவர் விழைந்தார். அதற்காக டர்ஹாம் என்பவரின் தலைமையில் ஒரு குழுவினை அவர் நியமித்தார். அதில் ரஸ்ஸல், கிரஹாம், டன்கானன் (Duncannon) என்போரும் இடம் பெற்று இருந்தனர்.

1832ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டம்
(Reform Act of 1832)

சட்டத்துக்கிட்டுச்சென்ற சூழ்நிலை

டர்ஹாம் கமிட்டியின் சிபாரிசுகளுக்கேற்பத் தயாரிக்கப்பட்ட சீர்திருத்த மசோதா ஒன்று பொதுமக்கள் சபையில் 1831ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம், ரஸ்ஸல் பிரபுவால் கொண்டுவரப்பட்டது. பழைய பிரதிநிதித்துவ முறையில் காணப்பட்ட ஊழல்களை ரஸ்ஸல் விவரித் தார். பழைய சாரம் போன்ற பரோக்கள் இரண்டு உறுப்பினர்களைப் பிரதிநிதிகளாக அனுப்ப உரிமை பெற்றிருந்தபோது, மாஞ்செஸ்டர், பர்மிங்ஹாம் போன்ற பெரும் கைத்தொழிற் பட்டணங்களுக்கு ஓர் உறுப்பினர்கூடத் தேர்ந்தெடுக்கப்படாததை அவர் சுட்டிக் காட்டினர். அதன்பின் அவர் மசோதாவின் அமிசங்களை விளக்கினர். அறுபது சிறு பரோக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அறவே அகற்ற வேண்டு மென்றும், 46 பரோக்களிலிருந்து ஒரே ஒரு பிரதிநிதி மட்டுந்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டுமென்றும், அதன்மூலம் மிஞ்சிய பாராளு மன்ற இடங்களைப் பெரும் கைத்தொழிற் பட்டணங்களுக்கும், கவுன்டி களுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் அம் மசோதா கூறியது. வாக்குரிமையிலும் அம் மசோதா சில மாறுதல்களை வற் புறுத்தியது. பரோக்களில் எல்லாம் ஒரே மாதிரித் தகுதியுள்ளவர் கள்தான் வாக்காளர்களாக இருக்கவேண்டும் எனவும், 10 பவுனுக் குக் குறைவாக வாடகை பெறக்கூடிய வீடுகளில் வசிக்கும் யாவரும் வாக்குரிமை பெறவேண்டும் என்றும் அது கூறியது. கவுன்டிகளில் 40 ஷில்லிங் குத்தகை மதிப்புள்ள நிலங்களைச் சொந்தமாக உடையவர்களே

அன்றி, 10 பவுன் மதிப்புள்ள பத்திர மானியதாரர்களும் (Copyholders),[1] 50 பவுன் மதிப்புள்ள குத்தகைச் சாகுபடியாளர்களும் (Lease holders)[2] வாக்குரிமை பெறவேண்டுமென்றும் அம் மசோதா கூறியது. மசோதா புரட்சிகரமானதெனவும், அது நிறைவேறினல் ஏழைகள் சேர்ந்துகொண்டு பிரபுக்களைக் கொள்ளையடிப்பதில் இறங்கிவிடுவரென்றும் வெலிங்டன் போன்ற டோரிகள் தங்கள் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். ஒரே ஒரு வாக்கினை அதிகப்படியாகப் பெற்று மசோதா பொதுமக்கள்சபையில் நிறைவேறியது. ஆனல், கமிட்டியில் அது பரிசிலனை செய்யப்பட்டபோது பெரும்பான்மையோரால் அது எதிர்க்கப்பட்டு நிராகரிக்கப்பட்டது. அதைக் கண்ட கிரே பிரபு பொதுமக்கள்சபையைக் கலைத்து மீண்டும் பொதுத்தேர்தல் நடத்தும்படி மன்னரை வேண்டினர். மன்னரும் அவ்வாறே செய்து பொதுத்தேர்தல் நடத்த உத்தரவிட்டார். வாக்காளரிடையே என்றும் காணு உணர்ச்சியும் உத்வேகமும் காணப்பட்டன. திருத்தப்படாத முழு மசோதாவை யன்றி வேறெதையும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ('The Bill, the whole Bill and nothing but the Bill') என்ற கோஷம் நாட்டின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் கேட்டது. சீர்திருத்தவாதிகள் பெருவாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

சட்டம் நிறைவேறல்

1831ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் ரஸ்ஸல் பிரபு இரண்டாம் முறையாகத் தமது சீர்திருத்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்தார். பழைய மசோதாவில் ஒருசில திருத்தங்களே அதில் செய்யப்பட்டன. திருத்தப்பட்ட மசோதா 136 வாக்குகள் அதிகம் பெற்றுப் பொதுமக்கள் சபையில் நிறைவேறிது. ஆனல், பிரபுக்கள் சபையினர் அதைத் தோற்கடித்துவிட்டனர். பிரபுக்களின் இச் செய்கையைக் கேள்வியுற்ற மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். அரசாங்கத்தை ஆதரித்துக் கூட்டங்கள் ஆங்காங்கே நடைபெற்றன. பொதுமக்கள்சபையில் மெக்காலே என்னும் வரலாற்றறிஞர் (இரண்டாம் ஜேம்ஸ், மூன்றும் வில்லியம் ஆகியோர் கால வரலாற்றை வரைந்தவர்) மக்களின் ஆதரவு அரசாங்கத்திற்கு இருப்பதைக் காட்டிச் சீர்திருத்த முயற்சிகளில் உறுதியாய் நின்று மக்களை வழிநடத்துவதன் அவசியத்தை வற்புறுத்திஞர். சீர்திருத்தத்துக்கு முட்டுக்கட்டை போட்ட பிரபுக்களின்

1 பத்திரமானியதாரர்களின் பயிர் செய்யுமுரிமை, மேனர் பண்ணை நீதிமன்றப் பத்திரங்களில் (copy) காணப்பட்டதற்கேற்ப அமைந்திருந்தது. சிலகட்டணங்களைச் செலுத்திய பின் அவர்கள் நிரந்தரமாகத் தங்கள் நிலங்களைச் சாகுபடி செய்து வந்தனர்.

2 குத்தகைச் சாகுபடியாளர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு மட்டுமே நிலங்களைப் பயிர்செய்யு முரிமை பெற்றவர்கள்,

மீது மக்களுக்கு வெறுப்பேற்பட்டது. பலாத்கார வழிகளால் அவர்களைப் பணியவைக்கப் பலர் நினைத்தனர். பர்மிங்ஹாம் யூனியனைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் மசோதா நிறைவேறினாலன்றித் தாங்கள் வரி செலுத்தப் போவதில்லை எனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றினர். வேறு பலர் மன்னரையும், அவரது இராணியாரையும் குறை கூறி முடியரசு ஒழிக எனக் கூச்சலிட்டனர். வேறு சிலர் பிஷப்புக்களைக் கண்டித்தனர். நாட்டிங்ஹாம் என்னுமிடத்தில் மக்கள் பலாத்காரத்திலிறங்கினர். நியூகாஸிலில் பிரபுவின் வீட்டை அவர்கள் தாக்கினர். பிரிஸ்டல் நகரையும் அவர்கள் சூறையாடினர். இக் கலவரங்களைக் கண்டு கிரே பிரபு மீண்டும் மூன்றும் முறையாகச் சீர்திருத்த மசோதாவைப் பொது மக்கள்சபையில் கொண்டுவந்தார் (1831ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 12ஆம் தேதி). 1832ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 23ஆம் தேதி அது பொது மக்கள்சபையில் நிறைவேறியது. ஆனால், பிரபுக்கள் சபை அதை எளிதில் ஏற்றுக்கொள்வதாக இல்லை. லிண்ட்ஹர்ஸ்ட் பிரபு (Lord Lyndhurst) என்பவரால் கொணரப்பட்ட ஒரு பெருந்திருத்தத்தைப் பிரபுக்கள் சபை ஏற்றுக்கொண்டது. சில பரோக்களின் வாக்குரிமை ரத்துசெய்யப்படுவதை அஃது ஒத்திவைக்கும்படி கூறியது. இதைக் கண்ட கிரே பிரபு ஐம்பது புதிய விக் பிரபுக்களைப் பிரபுக்கள் சபையில் உடனே நியமித்து அங்கு மசோதா நிறைவேறச்செய்யும்படி மன்னரைக் கேட்டுக்கொண்டார். மன்னர் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்கவே, கிரே பிரபு தமது சகாக்களுடன் ராஜினாமா செய்தார். வெலிங்டன், பீல் என்ற இருவரையும் மன்னர் அழைத்து மந்திரி சபையை அமைக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். பீல் ஏற்கெனவே கத்தோலிக்கர் விடுதலையை ஆதரித்துக் கெட்ட பெயரைத் தேடிக்கொண்டது போன்று, மீண்டும் தன் கட்சிக் கொள்கைகளுக்குத் துரோகம் செய்ய விரும்பவில்லை. எனவே, வெலிங்டன் பிரபுவோடு ஒத்துழைக்க மறுத்துவிட்டார். நாடெங்கும் வெலிங்டனை எதிர்த்துக் கூச்சல்கள் கிளம்பின. வெலிங்டன் பதவியேற்றால் வரிகொடுப்பதை நிறுத்தப் போவதாயும், பாங்குகளில் போடப்பட்டிருந்த தங்கத்தையெல்லாம் எடுத்துப் பொருளாதாரத்தைக் குலைக்கப் போவதாயும் பலாத்காரத்தில் இறங்கப் போவதாயும் சீர்திருத்தவாதிகள் கூறினார்கள். பொது மக்கள்சபை கிரே பிரபுவை மீண்டும் அழைத்து மந்திரி சபையை அமைக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டது. அவசியமானால், புதிய பிரபுக்களை நியமிக்க அரசர் ஒப்புக்கொண்டாலன்றி பதவியேற்க முடியாது எனக் கிரே பிரபு அறுதியிட்டுக் கூறினார். அரை மனத்துடன் வில்லியம் அவ் வாக்குறுதியைக் கொடுத்தார். அதன் பின் வெல்லிங்டன் பிரபு தம் பிடிவாதத்தைக் கைவிட்டார். புதிய பிரபுக்கள் நியமிக்கப்படுவதைத் தடுக்க மசோதா பிரபுக்கள் சபைக்கு வந்தபோது அவரும்

அவரது சகாக்களும் சபைக்கு வராமலேயிருந்துவிட்டனர். மன்னர் விருப்பமும் அதுவாகவே யிருந்தது. எனவே, ஜூன் மாதம் 4ஆம் நாள் சீர்திருத்த மசோதா பிரபுக்கள் சபையில் நிறைவேறியது. அப்போது டோரிக் கட்சியினர் யாரும் அங்கு இல்லை. ஜூன் மாதம் 7ஆம் தேதி அரசரது அங்கீகாரம் பெற்று மசோதா சட்டமாக மாறியது.

1832ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் முக்கிய அமிசங்கள்

இச் சட்டமானது ஒரேயடியாக 56 பரோக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அறவே அகற்றியது. வேறு 31 பரோக்களுக்கு ஒரே ஓர் உறுப்பினரை மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்க அனுமதித்தது. 2,000-க்குக் குறைந்த ஜனத்தொகையுள்ள பரோக்கள் தம் பிரதிநிதித்துவத்தை இழந்தன. 2,000-க்கு மேற்பட்டும், 4,000-க்குக் குறைந்ததுமான மக்கள் தொகையுடைய பரோக்கள் ஓர் உறுப்பினரை இழந்தன. இச் சீர்திருத்தத்தால் பாராளுமன்றத்தில் 143 இடங்கள் மிஞ்சின. அவைகள் கவுன்டிகள், புதிய ஆலைத்தொழிற் பட்டணங்கள், ஸ்காட்லாந்து, அயர்லாந்து ஆகிய தொகுதிகளிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. கவுன்டிகள் 65 உறுப்பினர்களை அதிகமாகப் பெற்றன. ஜனத்தொகை மிகுந்த 54 பெரும் பட்டணங்கள் இரண்டு உறுப்பினர்களையும், 21 சிறிய பட்டணங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஓர் உறுப்பினரையும் பாராளுமன்றத்தில் பெற்றன. ஸ்காட்லாந்தும் அயர்லாந்தும் முறையே எட்டு, ஐந்து உறுப்பினர்களை அதிகமாகப் பெற்றன. ஆனால், ஜனத்தொகைக்கேற்ப இப் பிரதிநிதித்துவம் எல்லாப் பட்டணங்களுக்கும் வழங்கப்படவில்லை.

வாக்குரிமையைப் பொறுத்தவரையில் இச் சட்டம் பல்லாயிரம் மக்களுக்கு அவ்வுரிமையை விஸ்தரித்தது. 40 ஷில்லிங் குத்தகை மதிப்புள்ள உரிமை மானியதாரர்களும், ஆண்டுக்குப் பத்துப் பவுன் மதிப்புள்ள பத்திர மானியதாரர்களும், 50 பவுன் மதிப்புள்ள குத்தகைச் சாகுபடியாளர்களும் வாக்குரிமை பெற்றனர். நகரங்களில் ஆண்டுக்குப் பத்துப் பவுன் வாடகை மதிப்புள்ள வீடுகளில் குடியிருப்பவர்களெல்லாம் வாக்குரிமை பெற்றனர்.

இச் சட்டத்தின் விளைவுகள்

'1832ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் வெற்றியானது ஜனநாயகத்தின் வெற்றியன்று. ஆனால், அது பொதுமக்கள்சபையும் நடுத்தர மக்களும் பெற்ற வெற்றியாகும். அரசரும் பிரபுக்களும் பெற்ற வெற்றியென்று அதைக் கூற முடியாது. ஆனால், அது பொதுமக்கள்சபையின் விருப்பத்தை உண்மையிலேயே பிரதிபலித்த காபினெட்டின் வெற்றியாகும், எனக் கீத் ஃபீலிங் என்னும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்'[1] அவர் கூற்று

1 Keith Feiling–Histoy of England, p. 826

முற்றிலும் உண்மையே; ஏனெனில் இச் சட்டத்தின் விளைவாகக் கவுன்டிகளிலும் நகரங்களிலுமிருந்த ஓரளவு செல்வாக்குள்ள நடுத்தர வகுப்பினர் வாக்குரிமை பெற்றனரேயன்றிச் சாதாரண ஆலைத்தொழிலாளிகளும் விவசாயத் தொழிலாளிகளும் எவ்வித அரசியலுரிமையும் பெற்றாரல்லர். எனவேதான், அச் சட்டத்தால் ஜனநாயகம் வெற்றி பெற்றதாகக் கூற முடியாததாயிருக்கின்றது. விக்குகளும், தாராளக் கொள்கையுடைய மிதவாதிகளும் ஒன்றுசேர்ந்த ஒரு நடுத்தர வகுப்பார் கூட்டம், 1832 முதல் 1868 வரை அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு தன் பிரியம்போல் ஆட்சிசெலுத்திவந்தது. பொதுமக்கள்சபையில் அவர்கள் வைத்ததே சட்டமாயிருந்தது. விக்குகள் பலர் இச் சட்டத்தை ஆதரித்ததற்குக் காரணம் ஜனநாயக இயக்கம் மேலும் வளராமல் தடுக்கவே யாகும். அதற்கு மேலும், வாக்குரிமை விஸ்தரிப்பு செய்யப்படுவதை அவர்கள் முழுமுச்சோடு எதிர்க்கத் தயாராயிருந்தனர். பாராளுமன்றம் சீர்திருத்தப்படுவது அதுவே கடைசி முறையாக இருக்கும் என ரஸ்ஸல் பிரபுவே கூறுவது வழக்கம். அதனால், அவருக்குக் 'கடைசி ஜாக்கி' (Finality Jack) என்ற கேலிப் பெயரும் ஏற்பட்டது.

இச் சட்டம் நிறைவேறியதால் இங்கிலாந்தின் வடபகுதியிலும், மத்தியப் பகுதியிலும் இருந்த ஆலைத்தொழிற் பட்டணங்கள் பல அரசியல் முக்கியத்துவம் பெற்றன. அவைகளின் செல்வாக்கு ஏனைய நகரங்களைவிட அதிகமாக வளரத் தொடங்கியது. வாக்குரிமை பெரிதும் விஸ்தரிக்கப்பட்டும் நாட்டுப்புறங்களில் இருந்த நிலப் பிரபுக்களின் ஆதிக்கம் குறையவில்லை. அச் செல்வர்கள் மீண்டும் பாராளுமன்றத்தில் தங்கள் செல்வாக்கை நிலைநாட்டிக் கொண்டனர்.

இச் சட்டம் நிறைவேறிய முறையானது பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் மரபுகள் சிலவற்றை நன்கு நிலைநாட்டியது. பொதுமக்கள் விருப்பத்தைப் புறக்கணிக்க மன்னனுக்கோ அல்லது பிரபுக்கள் சபைக்கோ எவ்வித உரிமையுமில்லை என்பது நன்கு நிறுவப்பட்டு விட்டது. சீர்திருத்தத்தை மறுத்த மன்னனும் பிரபுக்களும் முடிவில் மக்கள் விருப்பத்துக்குத் தலைவணங்கியதை நாம் காண்கிறோம். மேலும், காபினெட் எனும் அமைச்சர் அவை மன்னரின் விருப்பப்படி அவரது கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் ஓர் அவையாக இருக்கக் கூடாதென்பதும், பொதுமக்கள்சபையின் ஆதரவைப் பெற்றதாயும், அதன் விருப்பத்தை அப்படியே பிரதிபலிப்பதாயும் இருக்கவேண்டும் என்பதும் நிலைநாட்டப்பட்டது. மன்னரின் ஆசியைப் பெற்றும், பொதுமக்கள் சபையின் ஆதரவைப்பெறாத வெலிங்டன் அமைச்சரவை வீழ்ச்சியுற்றதும், பொதுமக்கள்சபை ஆதரவைப் பெற்ற கிரே மந்திரி சபை வெற்றி பெற்றதும் மேற்சொன்ன உண்மைக்குத்தக்க சான்றுகளாகும்.

பொதுமக்கள்சபையே பிரபுக்கள் சபையைவிட அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதும் நிலைநாட்டப்பட்டது. இரு சபைகளுக்கும் அதுகாறும் இருந்த ஒற்றுமை பெரிதும் குறைந்தது. பொதுமக்கள் சபையும் காபினெட்டும் சேர்ந்து பிரபுக்கள் சபையையும், மன்னரையும் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்ற உண்மையும் நடைமுறையிலும் நாட்டப்பட்டது.

கட்சிகளின் அமைப்பிலும் மேற்படி சீர்திருத்தமானது சில மாற்றங்களைச் செய்தது. விக்குக் கட்சியில் பணம் படைத்த நிலப் பிரபுக்களோடு பணக்கார ஆலைத் தொழிலதிபர்களும், சில தீவிரச் சீர்திருத்தவாதிகளும் (Radicals) சேர்ந்தனர். டோரிக் கட்சியிலும் ஒரு பிளவு ஏற்பட்டது. பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தங்களை வெளிப்படையாக ஆதரித்த கூட்டம் அக் கட்சியில் பெருகியது. பீல் அத்தகைய சீர்திருத்தங்களை வரவேற்று ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டார். அவரைப் பின்பற்றியவர்களெல்லாம் கன்சர்வேடிவ் கட்சியினர் என்று பெயர் பெற்றனர். இச் சீர்திருத்தச் சட்டம் ஏற்பட்டதானது நாட்டில் மேலும் பல துறைகளில் சீர்திருத்தம் ஏற்படச் சாதகமான ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கியது. பயனீட்டுவாதம் (Utilitarianism), ஜீவகாருண்யவாதம் (Humanitarianism) போன்ற சீர்திருத்தங்கள் நாட்டில் தோன்றவும், அவைகளின் அடிப்படையில் பல சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படவும் இச் சட்டம் ஒரு வழிகாட்டியாய் அமைந்தது எனலாம்.

சட்டத்தின் குறைகள்

இங்ஙனம் பல சிறப்புகளைக் கொண்ட சீர்திருத்தச் சட்டத்தில் சில குறைகளு மிருப்பதாகச் சிலர் கூறுவர். ஆங்கில அரசியல் அமைப்பில், தொன்றுதொட்டுக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட கொள்கைக்கு இச் சட்டம் முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டது என்றும், அதனுல், புதிதாக நல்ல பலன் எதுவும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை என்றும் சிலர் கூறுவர். பணம் படைத்தவர்களே நாட்டையாளத் தகுதியுள்ளவர்களென்பதும், அவர்கள் தம் அதிகாரத்தை மக்கள் நலன் கருதியே செலுத்தவேண்டும் என்பதும், தொன்றுதொட்டு நாட்டில் உலவிவந்த கொள்கை என்றனர் சிலர். ஆனல், அவை தாம் சிறந்த கொள்கைகள் என்பதை எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. பழைய முறையே சிறந்தது என்றும், அம் முறையில் நல்ல திறமை பெற்ற ஒரு சில ஏழை அறிவாளிகள், கனவானெருவனல் ஒரு சில பரோக்களுக்குப் பிரதிநிதிகளாக நியமிக்கப்படுவதற்கும், அவர்கள் தொடர்ந்து நாட்டிற்குச் சேவை செய்வதற்கும் வழியிருந்தது என்றும், புதிய முறையில் ஏழைகளான அறிவாளிகளுக்குப் பாராளுமன்றத்தில் இடமே கிடைக்காது எனவும் அவர்கள் கூறினர். ஒருவகையில் அது உண்மையே. பிட், பீல் போன்ற பேரமைச்சர்கள் முன்னுக்கு வர முடிந்தது பழைய முறையில்தான்

என்றாலும், அதற்காகப் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு அரசியலுரிமையை மறுப்பதை உசிதமாக யாரும் கருதுதற்கில்லை. புதிய முறையினால், பல ஆலைத்தொழிலதிபர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இடம் பெறலாம். ஆனால், அவர்களுக்கு முன்பிருந்த அறிவாளிகளைப்போல் அவர்கள் நாட்டுக்குப் பணியாற்ற இயலாது எனச் சிலர் கூறினர். மேலும், பழைய முறையில் அமைந்த டோரிக் காபினெட்டும், பாராளுமன்றமும் தேச சேவையிலும் தேச பக்தியிலும் சற்றும் குறைந்துவிடவில்லை என்றும், புரட்சியும் போர்களும் ஐரோப்பாவில் நிறைந்திருந்த காலத்தில், இங்கிலாந்தை வெற்றிப்பாதையில் நடத்திச் சென்ற பெருமை அவற்றிற்கே உரியதாகும் என்றும், சீர்திருத்தப்பட்ட பாராளுமன்றமும் காபினெட்டும் அதைவிட உயர்ந்த சேவைகளைச் செய்ய முடியாதென்றும் வேறு சிலர் வாதாடினர். இவையெல்லாம் மாறுபட்ட சூழ்நிலைகளை நன்கு புரிந்துகொள்ளாதவர்களின் கூற்றாகும். நன்கு ஆண்டார்கள் என்பதற்காகச் செல்வர்களையே பதவிகளில் வைத்திருக்கவேண்டுமென்பதும், அதிலும், பணக்கார முதலாளிகளையும் வணிகர்களையும் புறக்கணித்துவிட்டு, நிலப் பிரபுக்களை மட்டுமே அதிகாரத்திலிருக்கச் செய்யவேண்டும் என்பதும், ஆட்களேயில்லாத பரோக்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கிவிட்டு, ஜனநெருக்கம் மிகுந்த புதிய ஆலைத்தொழிற் பட்டணங்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதித்துவமும் அளிக்கக்கூடாது என்பதும் ஜனநாயகக் கருத்துக்களுக்கு முற்றிலும் முரண்பாடானவை.

நடுத்தர வகுப்பினருக்கு இச் சட்டம் முழுமையான அதிகாரத்தைத் தரவில்லை என்று ட்ரெவெல்யான் என்ற ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். 10 பவுன் வாடகை பெறுமான வீடுகளில் குடியிருப்போருக்கு நகரங்களில் வாக்குரிமை யளிக்கப்பட்டதே யன்றிக் கவுன்டிகளில் அது விஸ்தரிக்கப்படவில்லை. அதனால், நடுத்தர வகுப்பினரில் ஏறக்குறைய பாதிப்பேர் வாக்குரிமை யில்லாது வாடினர். கவுன்டிகளில் வாக்குரிமை யளிக்கப் பெற்ற குத்தகைச் சாகுபடியாளர்கள் (Tenant Farmers), உண்மையில் தங்களது நிலப்பிரபுக்களின் கையாட்களாக இருந்தனரே யன்றி, எவ்வித உரிமையையும் சுதந்திரமாகச் செலுத்த இயலாதிருந்தனர். எனவே, பிரபுக்களின் செல்வாக்கு கவுன்டிகளில் மேலும் வளரவே இச் சட்டம் துணை புரிந்தது எனலாம். சொத்துள்ளவர்கள் தான் அரசியல் அதிகாரத்தைச் செலுத்தத் தகுதியுள்ளவர்கள் என்ற கொள்கை மாய்ந்துவிடவில்லை. வேறு வடிவத்தில் அது தொழில் புரிந்தது. மற்றும், பழைய முறைகள் முற்றும் சீர்திருத்தப்படவில்லை. மக்கள் தொகைக்கேற்றபடி பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படவில்லை. பல சிறு பட்டணங்களின் பிரதிநிதித்துவம் அகற்றப்படவில்லை. பல பெரிய பட்டணங்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவமே வழங்கப்படவில்லை. எனவே, 1832ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் ஓரளவுதான் சீர்திருத்தத்தைச் செய்தது

எனலாம். கவுன்டிகளில் பணம் படைத்த நிலப் பிரபுக்களின் செல்வாக்கை அது குறைக்கவில்லை. பட்டணங்களில் மட்டுமே நடுநிலை வகுப்பினர், அதுவும் ஓரளவு பணக்கார வகுப்பினர் செல்வாக்குப் பெற்றனர். எனவேதான், இச் சட்டம் பணக்காரரின் ஆதிக்கத்தைக் குலைக்கவில்லை என்றும், அவ்வாதிக்கத்தை நாட்டுப்புறச் சீமான்களும் நகர்ப்புறச் செல்வர்களும் தமக்குள் பங்கு போட்டுக்கொள்ளவே வகை செய்தது என்றும் சிலர் கூறுவர். எனினும், அப்போதிருந்த சூழ்நிலையில் அதற்குமேல் ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாதென்பதை எவரும் மறுக்க இயலாது. ஆனால், ரஸ்ஸல், கிரே போன்றவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி, அதுவே முடிவான சீர்திருத்தமாய் அமையவில்லை. விரைவிலேயே, மேலும் பல சீர்திருத்தங்களுக்கான கிளர்ச்சிகள் நாட்டில் தோன்றலாயின. அவைகள் யாவும், நான்காம் வில்லியத்தின் ஆட்சிக் காலத்துக்குள் ஏற்படாதவையெனினும், வரலாற்றுத் தொடர்பை முன்னிட்டு அவற்றையும் ஈண்டு ஆராய்வோம்.

பாராளுமன்றச் சீர்திருத்த இயக்கம் (1832-1948)

சார்ட்டிஸ்ட் இயக்கம் (Chartist Movement)

*1832*ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டம் தங்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குமென எதிர்பார்த்த தொழிலாளி வர்க்கத்தினர் அறவே ஏமாந்தனர். சீர்திருத்தத்திற்காகக் கிளர்ச்சி செய்தவர்கள் பெரும் பாலும் தொழிலாளிகளேயாவர். ஆனால், அதன் பலனை அனுபவித்த வர்கள் எல்லாம் நடுத்தர வகுப்பினராகவேயிருந்தனர். கரையான்கள் புற்றெடுக்கக் கருநாகம் குடிபுகுந்த கதையாயிற்று அவர்கள் முயற்சி எல்லாம். சீர்திருத்தப்பட்ட பாராளுமன்றம் நன்றியுணர்ச்சி காரண மாகத் தங்களுக்கு ஏதாவது நன்மை செய்யுமென அவர்கள் எதிர் பார்த்ததும் வீணாய்ப் போயிற்று. அவர்களது நிலை நாளுக்கு நாள் கேவலமாகிக்கொண்டே வந்தது. அவர்களது கூலியோ குறைவாக இருந்தது. ஆனால், பொருள்களின் விலையோ விஷம்போல் ஏறிக் கொண்டே சென்றது. தங்கள் குறைகளை அரசாங்கத்துக்கு அறிவித்து நிவர்த்தியைத் தேடிக்கொள்ள அவர்கள் *1836*–ல் சார்ட்டிஸ்ட் இயக்கம் என்றதோர் இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தனர்.

சார்ட்டிஸ்ட் இயக்கத்தினர் *1838*ஆம் ஆண்டில் தங்கள் கோரிக்கைகளை யெல்லாம் புலப்படுத்த சாசனம் ஒன்றை வெளி யிட்டனர். மக்கள் சாசனமென (People's charter) அழைக்கப்பட்ட அச் சாசனத்தில் ஆறு கோரிக்கைகள் காணப்பட்டன. அவை:

1. வயதுவந்தோரனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்படல் வேண்டும்.

2. ஆண்டுக்கு ஒரு முறை பாராளுமன்றம் கூட்டப்படல் வேண்டும்.

3. இரகசிய வாக்களிப்பு முறை கையாளப்படல் வேண்டும்.

4. ஒரே எண்ணிக்கையுள்ள பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடிய சம தேர்தல் தொகுதிகளாக நாடு பிரிக்கப்படல் வேண்டும். (equal electoral district)

5. பாராளுமன்ற உறுப்பினராவதற்கு இவ்வளவுதான் சொத்துரிமை யிருக்கவேண்டுமென்ற நிபந்தனை அகற்றப்படல் வேண்டும்.

6. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்குச் சம்பளம் வழங்கப் பெற வேண்டும்.

தங்களுக்கென ஒரு வீடோ நிலமோ இல்லாத தொழிலாளிகளும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்க ளாகவேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலேயே அவர்கள் கடைசி இரண்டு கோரிக்கைகளை வெளியிட்டனர். முதலாளிகளின் பயமுறுத்தலின்றி வாக்குரிமை வழங்கவே அவர்கள் இரகசிய வாக்களிப்பு முறையைக் கோரினர். அவர்கள் கேட்டதெல்லாம் மிக நியாயமான கோரிக்கைகளே யென்பது பிற்காலத்தில் அவற்றில் ஐந்து கோரிக்கைகள் ஒவ்வொன்ருக வெற்றிபெற்றதனின்றும் நன்கு விளங்கும். ஆனல், 1838ஆம் ஆண்டில் அவைகள் தொழிலாளர்களின் பேராசையில் முளைத்தவையாகக் கருதப்பட்டன.

சார்ட்டிஸ்ட்டுகள் தங்கள் இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து பத்து ஆண்டுகள் நடத்தினர். 1848-ல் அவர்கள் தங்கள் விண்ணப்பத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கவேண்டி ஒரு மாபெரும் ஊர்வலத்தை ஏற்பாடுசெய்தனர். மக்கள் சாசனத்தைப் பாராளுமன்றம் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டுமென்று கூறிய அவ் விண்ணப்பத்தில் ஏராளமான பேர் கையெழுத்திட்டனர். அம் மாபெரும் விண்ணப்பத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு ஓர் ஊர்வலம் கென்னிங்டன் (Kennington) என்னும் இடத்திலிருந்து புறப்பட்டு, வெஸ்ட் மின்ஸ்டரை நோக்கிச் சென்றது. எங்குக் கலவரம் ஏற்பட்டுவிடுமோ எனப் பயந்த அரசாங்கம் போலீஸ் படையொன்றைத் தயாராக வைத்திருந்தது. நிலைமை முற்றிப்போனல் அதைச் சமாளிக்கப் போதிய துருப்புக்களை வெலிங்டன் பிரபுவின் தலைமையில் அனுப்ப அரசாங்கம் சித்தமாக இருந்தது. ஆனல், ஊர்வலம் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் நகரை அடையும் முன்பே கலைந்தது. விண்ணப்பத்தை மட்டும் சிலர் பாராளுமன்றத்துக்கு எடுத்துச் சென்று சமர்ப்பித்தனர். அதில் காணப்பட்ட கையெழுத்துக்கள் பல பொய்க் கையெழுத்துக்களாயிருந்ததைக் கண்ட பாராளுமன்றம் அதை எளிதில்

நிராகரித்துவிட்டது. சார்ட்டிஸ்ட் இயக்கம் இங்ஙனம் கேலிக் கூத்தாய்ப் போயிற்று. சிறிது சிறிதாக அவ்வியக்கம் நிலைகுலைந்தது. ஆண்டுக்கொருமுறை பாராளுமன்றம் கூட்டப்படவேண்டும் என்பதைத் தவிர, அவர்களது ஏனைய கோரிக்கைகளெல்லாம் நியாயமானவைதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதனால்தான், அவ்வொரு கோரிக்கையைத் தவிர, மற்றவை யாவும் நாளடைவில் அமலுக்கு வந்தன.

விக்டோரியா இராணியார் காலத்தில் எங்கும் சீரும் சிறப்பும் நிலவினமையால் பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தத்துக்காகக் கிளர்ச்சிகளில் யாரும் இறங்கவில்லை. எனினும், 1858ஆம் ஆண்டில் வாக்காளர்கள் சொத்துரிமையுடையவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்ற நிபந்தனை அகற்றப்பட்டது. அதே ஆண்டில் யூதர்கள் பொதுமக்கள் சபையில் உறுப்பினராவதற்கும் வழிசெய்யப்பட்டது. 1859-ல் டிஸ்ரேலி பிரபு வாக்குரிமையை ஓரளவு கல்வியறிவும், பாங்கியில் பண இருப்பும் உடையவர்களுக்கெல்லாம் வழங்கலாம் எனப் பொதுமக்கள் சபைக்கு ஓர் ஆலோசனை கூறினர். ஆனல், அவ் ஆலோசனை சபைக்கு உதவாதவை எனக் கருதப்பட்டுத் தோற்கடிக்கப்பட்டது. பாமர்ஸ்டன் பிரபு பிரதமராயிருந்த காலத்தில் சீர்திருத்தங்களைப்பற்றிய பேச்சே யில்லை. ஏனெனில், 1832ஆம் ஆண்டுச் சட்டமே இறுதியான சீர்திருத்தச் சட்டம் என நம்பிய விக்குகளில் பாமர்ஸ்டன் ஒருவராவர். விக்குக் கட்சியினரில் இன்னெரு பகுதியினர் ஓரளவு முற்போக்குக் கொள்கைகளை யுடையவர்களாக இருந்தனர். ஜான் ரஸ்ஸல் பிரபு என்பார் அத்தகையோர்களில் ஒருவர். அவரது தலைமையில் அமைந்த மந்திரி சபை (1865–66) பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தத்தை ஆதரித்தது. அதில் கருவூலத் தலைவராயிருந்த கிளாட்ஸ்டன் என்பார் 1865-ல் (பாமர்ஸ்டன் இறந்த பின்) வாக்குரிமையை விஸ்தரிக்கும் தீர்மான மொன்றைப் பொதுமக்கள் சபையில் கொண்டுவந்தார். நகரங்களில் ஆண்டொன்றுக்கு 7 பவுன்கள் வாடகை செலுத்துபவர்களுக்கும், கவுன்டிகளில் 14 பவுன்கள் வாடகை செலுத்துபவர்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்படவேண்டும் என அவர் வாதித்தார். ஆனல், விக்குகளில் பலர் அவரது தீர்மானத்தை ஆதரிக்காததால் அது தோல்வியுற்றது. விக்குகள் பதவியைவிட்டு நீங்கினர். கன்சர்வேடிவ் கட்சியினர் ஆட்சிப்பீடத்தில் அமர்ந்தனர். ஜான் பிரைட் (John Bright) என்ற தீவிர சீர்திருத்தவாதி பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தத்தின் அவசியத்தை ஓயாது எடுத்தோதிவந்தார்.

இரண்டாவது பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டம் (1867)

டெர்பி (Derby) பிரபுவால் கூட்டப்பட்ட மந்திரி சபையில் மிகவும் செல்வாக்குடன் விளங்கிய டிஸ்ரேலி, எதிர்க்கட்சியினரின் கொள்கைகளைத் தாமே நடைமுறையில் கொண்டுவர விரும்பினர்.

அதன்மூலம் எதிர்க்கட்சியின் செல்வாக்கைக் குறைக்கலா மென்பது அவரது எண்ணம். அதன்படியே அவர் 1867ஆம் ஆண்டில் இரண்டாவது சீர்திருத்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்தார். பல திருத்தங்களுடன் அம் மசோதா சட்டமாக நிறைவேறியது. அதன்படி நகரங்களில் சொந்த வீடுகளில் குடியிருந்த எல்லா ஆண்களும், கவுன்டிகளில் ஆண்டுக்குப் 12 பவுனுக்குக் குறையாமல் வாடகை செலுத்துவோரனைவரும் வாக்குரிமை பெற்றனர். நகரங்களில் சொந்த வீடில்லாமல் வாடகை இல்லங்களில் வசிப்பவர்களாக இருப்பினும், அவர்கள் ஆண்டுக்குக் குறைந்தது 10 பவுன்களாவது வாடகை செலுத்துகின்றவர்களாகயிருந்தால், அத்தகையோருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. பல சாதாரண பரோக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை நீக்கிவிட்டு, அதன் மூலம் கிடைத்த இடங்களை, அச் சட்டம் ஜனத்தொகை நிரம்பிய பல முக்கியப் பட்டணங்களுக்கும் கவுன்டிகளுக்கும் வழங்கிற்று. ஸ்காட்லாந்து, அயர்லாந்துப் பிரதிநிதித்துவங்களைச் சீர்திருத்த ஒரு தனிச் சட்டம் 1868-ல் கொண்டுவரப்பட்டது. பிரதிநிதித்துவ முறையில் காணப்பட்ட பல ஊழல்களைக் களைய இங்ஙனம் 1867–68ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் முயன்றது. எனினும், சீர்திருத்தப்படவேண்டிய அமிசங்கள் இன்னும் எவ்வளவோ பாராளுமன்றத்தில் இருந்தன. குடியிருப்புவசதி யுள்ளவர்களுக்கெல்லாம் வாக்குரிமை அளித்ததன்மூலம் இச் சட்டம் தொழிலாளர்களுக்குப் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் உரிமையளித்தது. ஆரம்பத்தில் அவர்களது பிரதிநிதிகளாகச் சில பிரபுக்களே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். எனினும், நாளடைவில் தகுதியுள்ள ஒருவனைத் தங்களிலிருந்தே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள அவர்கள் முன்வந்தனர்.

இரகசிய வாக்களிப்புச் சட்டம் (Ballot Act)–1872

மேற்சொன்ன முறையில் வாக்குரிமையைப் பெற்ற தொழிலாளிகள் தங்களது எஜமானர்களின் பயமுறுத்தலுக்கு அஞ்சி, அவர்கள் விருப்பப்படியே வாக்களித்துவந்தனர். இவ் அநீதி நீங்க வேண்டுமானல், தொழிலாளர்கள் மறைவிடத்திற் சென்று இரகசியமாக வாக்களிக்கவேண்டும் எனப் பல அறிஞர்கள் நினைத்தனர். அதற்கேற்ப 1872ஆம் ஆண்டில் மறைவு வாக்கீட்டுத் தேர்தல் (Ballot Act) சட்டமொன்று பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியது. அதனல், வாக்காளர்கள் தாங்கள் விரும்புவோர்க்குப் பயமின்றி வாக்களிக்க முடிந்தது. வாக்காளர்களுக்கு ஏராளமாக லஞ்சம் கொடுக்கும் வழக்கமும் இச் சட்டத்தால் பெரிதும் குறைந்தது. ஏனெனில், தொழிலாளர்கள் பணத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு, வாக்கையும் வழங்காது போய்விடக்கூடும் எனப் பணக்காரர்கள் அஞ்சினர். 1883ஆம் ஆண்டில் தேர்தல் காலங்களில் பதவி விரும்பும் பணக்காரர்கள் சட்ட விரோதமாக ஊழல்களில் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கும் சட்டமொன்று

(Corrupt and Illegal Practices Act) கொணரப்பட்டது. அச் சட்டப்படி தேர்தல் காலங்களில் லஞ்சங் கொடுத்தோர், வாக்காளர்களைப் பய முறுத்தினோர், ஆள்மாருட்டஞ்செய்தோர் (Impersonation) அனைவரும் கடுமையான தண்டனைகளுக் குட்படுத்தப்பட்டனர்.

மூன்ருவது பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டம் (1884)

கிளாட்ஸ்டன் என்னும் அமைச்சர் 1884-ல் பாராளுமன்றத்தைச் சீர்திருத்தவேண்டி வாக்குரிமைச் சட்டம் (Franchise Act), மறு வினியோகச்சட்டம் (Re-distribution Act) என்ற இரு சட்டங்களைக் கொண்டு வந்தார். முதற் சட்டப்படி கவுன்டிகளில் குடியிருப்பு வசதியுள்ள அனைவருக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. அதன்மூலம் விவசாயத் தொழிலாளர்களும் வாக்குரிமை பெற்றனர். இரண்டாவது சட்டப்படி 15,000 மக்களுக்குக் குறைந்த ஜனத்தொகையுள்ள நகரங்களெல்லாம் பாராளுமன்றத்துக்கு உறுப்பினர்களை அனுப்பும் உரிமையை முற்றிலும் இழந்தன. 15,000 முதல் 50,000 வரை ஜனத்தொகையுள்ள நகரங்கள் ஒவ்வொரு உறுப்பினரையும், 50,000 முதல் 1,65,000 வரை ஜனத்தொகையுள்ள நகரங்கள் இரண்டிரண்டு உறுப்பினர்களையும் பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பும் உரிமையைப் பெற்றன. கவுன்டிகளும் பெரிய நகரங்களும், ஒவ்வொரு உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பக்கூடியதும், ஏறக்குறைய சமமான அளவுடையதுமான சிறு தேர்தல் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. என்ருலும், சமத்துவப் பிரதிநிதித்துவமென்பது நடைமுறையில் ஏற்படவில்லை. 16,000 மக்களைக்கொண்ட ஒரு நகரம் ஓர் உறுப்பினரை அனுப்ப உரிமை பெற்றிருந்தபோது, 1,60,000 பேர்களைக் கொண்ட ஒரு நகரம் இரண்டு உறுப்பினர்களைமட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை பெற்றது. எனவே, ஜனத்தொகைக் கேற்றபடி பிரதிநிதித்துவம், இச் சட்டத்தாலும் வழங்கப்படவில்லை. எனினும், வயல்களில் வேலைசெய்த ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்கும் வாக்குரிமையை விஸ்தரித்ததால், இச் சட்டமானது ஜனநாயக வளர்ச்சிக்குப் பெருமளவு துணைபுரிந்ததெனக் கூறலாம்.

1911ஆம் ஆண்டுப் பாராளுமன்றச் சட்டம்

19ஆம் நூற்ருண்டில் பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தம் என்ருல், பொதுமக்கள் சபையைப்பற்றிய சீர்திருத்தமாகவே அது பலராலும் கருதப்பட்டது. ஆனல், 20ஆம் நூற்ருண்டில் அது பொதுமக்கள் சபை, பிரபுக்கள் சபை இரண்டுக்கும் உள்ள உறவுகளைச் சீர்திருத்துவதாகக் காட்சியளித்தது. 1911ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பாராளுமன்றச் சட்டப்படி பிரபுக்கள் சபையின் அதிகாரங்கள் பெரிதும் குறைக்கப் பட்டன. பண மசோதாக்களைத் (Money Bills) திருத்தவோ, நிராகரிக்

கவோ பிரபுக்கள் சபைக்கு ஒருவித அதிகாரமுமில்லை என்றும், ஏனைய மசோதாக்களை நிறுத்திவைக்கும் அதிகாரமேயன்றி, நிராகரிக்கும் உரிமையும் அதற்குக் கிடையாதென்றும் அச் சட்டம் கூறியது. சாதாரண மசோதாக்களைப் பிரபுக்கள் சபை இரண்டு முறை நிராகரிக்கலாம். அதன் பின்னர், மூன்றும் முறையும் பொதுமக்கள் சபையில் அது நிறைவேறி, பிரபுக்கள் சபையால் நிராகரிக்கப்படுமானால், அம் மசோதா தானாகவே சட்டமாகிவிடும். இங்ஙனம் அச் சட்டம் பொது மக்கள் சபையின் முக்கியத்துவத்தைப் பெருக்கிப் பிரபுக்கள் சபையின் வல்லமையைக் குறைத்தது. மேலும், பாராளுமன்றத்தின் காலவரையறை ஏழாண்டுகளிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகளாகக் குறைக்கப்பட்டது. இச் சட்டத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவந்த ஆஸ்குவித் பிரபு, சட்டத்தைப் பிரபுக்கள் சபையில் நிறைவேற்ற 500 புதிய பிரபுக்களை நியமிக்குமாறு மன்னரைக் கேட்டுக்கொள்ளலாமென எண்ணினார். ஆனால், அதற்கு அவசியமில்லாதபடி பிரபுக்கள் சபை நடந்து கொண்டது. 1832ல் அவர்கள் செய்ததுபோல் மசோதா பிரபுக்கள் சபையில் வந்தபோது, அதை விரும்பாதவர்களெல்லாம் சபைக்கு வராமல் தங்கள் தங்கள் வீடுகளிலேயே தங்கிவிட்டனர்.

மக்களின் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம் (Representation of the People Act) 1918

மக்கள் தொகைக் கேற்றபடி பிரதிநிதித்துவம் அமையவேண்டுமென்ற கருத்தை மேற்சொன்ன சீர்திருத்தச் சட்டங்களெவையும் நடைமுறையில் கொண்டுவரவில்லை. இக் குறையை நீக்க, 1918-ல் மக்களின் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியது. அதன்படி நகரங்களும் கவுன்டிகளும் ஒன்றுபோல் மக்கள் தொகைக் கேற்பப் பிரதிநிதிகளை அனுப்பும் உரிமையைப் பெற்றன. 70,000 ஜனத்தொகைக்கு ஓர் உறுப்பினர் வீதம் தேர்ந்தெடுக்க அவை உரிமை பெற்றன. ஒரு தொகுதியிலுள்ள மக்கள் தொகையினை 70,000-த்தால் வகுக்கும்போது எஞ்சியுள்ள எண்ணிக்கை 50,000-க்கும் அதிகமாக இருப்பின் அதற்கும் ஓர் உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுக்க அத் தொகுதி உரிமை பெற்றது. 50,000-க்கும் குறைந்த மக்கள் தொகையுள்ள நகரங்கள் உறுப்பினரைப் பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பும் உரிமையை இழந்தன. 50,000-க்கும் 1,20,000-க்கும் இடைப்பட்ட மக்கள் தொகையுள்ள தொகுதிகள் ஒவ்வொரு உறுப்பினரையும், 1,20,000 முதல் 1,90,000 வரை மக்கள் தொகையுள்ள பிரதேசங்கள் இரண்டிரண்டு உறுப்பினர்களையும் அனுப்பும் தகுதிகளைப் பெற்றன. இச் சட்டம், மேலும் ஒரு புரட்சிகரமான மாறுதலையும் தேர்தலில் ஏற்படுத்தியது. அதுவரை ஏற்பட்ட சட்டங்களெல்லாம் பெண்களுக்கு வாக்குரிமையளிக்க முன்வரவில்லை. அதைக் கண்டித்து பென்தாம் (Bentham), மில் (Mill) போன்றவர்கள் எவ்வளவோ

எழுதியும் பயனில்லை. 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பெண்களே தங்கள் உரிமைகளுக்காகக் கிளர்ச்சிசெய்தனர். வாக்குரிமை வாதிகள் (Suffragetts) என்ற பெண்கள் சங்கத்தை ஏற்படுத்தி, அவர்கள் தங்கள் உரிமைக்காகப் போராடினார்கள். சில சமயங்களில் அவர்கள் பாராளுமன்றத்தின்மேல் படையெடுத்துக் கடைகளின் ஜன்னல்களையும் உடைத்தனர். இதைக் கண்ட லாயிட் ஜார்ஜ என்னும் பிரதமர் 1918ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து, அதன்வழி 30 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கினார். இச் சட்டத்தின்மூலம் பொதுமக்கள் சபையில் இடம்பெற்ற பெண்கள் ஒரு சிலரே யாவர். பால்டுவின் (Baldwin) என்பாரது அமைச்சரவையில் ஆத்தோல் கோமகள் (Dutchess of Atholl) என்பவர் ஒரு துணையமைச்சர் பதவியைப் பெற்றார். மாக்டனல்ட் (Macdonald) மந்திரி சபையில் குமாரி மார்க்கரெட் பாண்ட்பீல்ட் (Margaret Bondfield) என்ற மங்கை காபினெட் அமைச்சர் பதவிபெற்றார்.

1928ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டம்

1928ஆம் ஆண்டில் பால்டுவின் என்பார் கொணர்ந்த ஒரு சட்டப்படி ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை சமமாக வழங்கப்பட்டது. 21 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் ஆண்களாயினும், பெண்களாயினும் சரிநிகர் சமமாக வாக்குரிமை பெற்றனர். வயது வந்த எல்லா ஆண்களும் பெண்களும் இங்ஙனம் நாட்டின் தேர்தலில் கலந்துகொள்ள உரிமை பெற்றனர்.

1944, 48ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தங்கள்

1944ஆம் ஆண்டில் நாட்டின் மக்கள் தொகையில் ஏற்பட்ட பல மாறுதல்களால் மீண்டும் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவ முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ஆனால், உலகப் போர் காரணமாகத் திட்டமாக எதையும் செய்ய முடியாத நிலையில் அரசாங்கமும் பாரளுமன்றமும் இருந்தன. எனினும், பெரிய தொகுதிகள் இரண்டு மூன்று சிறிய தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரைப் பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பும் உரிமையை அரசாங்கம் வழங்கியது. 1948-ல் மீண்டும் பாராளுமன்ற இடப்பங்கீட்டு முறையில் ஒரு பெருஞ் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டது. அதன் பின்னரும், அவ்வப்போது ஏற்படும் மக்கள் தொகை மாறுதல்களுக்கேற்ப அவைகள் பங்கிடப்படுதற்கும் அச் சீர்திருத்தம் வகைசெய்தது.

நான்காம் வில்லியம் (தொடர்ச்சி) (1833-37)
சீர்திருத்த சகாப்தம் (1833-50)
(Era of Reforms)

சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள்; அடிமை முறை ஒழிப்பு (1833); தொழிற்சாலைச் சட்டம் (1833); புகைக் கூண்டு துடைப்போர் சட்டம் 1840–சுரங்கங்கள் சட்டம் 1842–1844, 1847, 1867, 1878, 1880, 1901ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட தொழிற்சாலைச் சட்டங்கள்; கல்விச் சீர்திருத்தம் (1833); இரவலர் சட்டத் திருத்தம் (1834-35); பொருளாதாரச் சீர்திருத்தம்; மதத் துறைச் சீர்திருத்தங்கள்; தல ஆட்சித் துறைச் சீர்திருத்தங்கள்; இதர சீர்திருத்தங்கள்; தடையிலா வாணிபம்.

நான்காம் வில்லியத்தின் ஆட்சிக் காலத்தில் பிரிட்டனில் பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டதையொட்டி, வேறுபல நல்ல சீர்திருத்தங்களும் வெவ்வேறு துறைகளில் ஏற்பட்டன. 1832ஆம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டமானது, அதுகாறும் அடைபட்டுக்கிடந்த சீர்திருத்தப் பாதையைத் திறந்துவிட்டதெனக் கூறலாம். அதன் பின்னர், தாராளக் கொள்கையினர் என்ற புகழ்பெற்ற விக்குக் கட்சியினர் வெகு வேகமாக அச் சீர்திருத்தப் பாதையிலே முன்னேற லாயினர். அவர்கள் முன்னேறினர் என்று சொல்வதைவிடச் சூழ்நிலை அங்ஙனம் அவர்களை முன்னேறும்படி வற்புறுத்தியது எனக் கூறலாம். எனினும், இங்கிலாந்தின் வரலாற்றில் 1833 முதல் 1837 வரையுள்ள காலமானது சீர்திருத்த சகாப்தம் என அழைக்கப்படுவதற்குப் பெரிதும் காரணமானவர்கள் விக்குக் கட்சியினரும் வில்லியமுமே யாவர் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. 1837–க்குப் பின்னரும் டோரிகள், விக்குகள் சென்ற வழியைப் பின்பற்றிச் சில சீர்திருத் தங்கள் செய்தனர்.

சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள்

19ஆம் நூற்ருண்டுக்கு முன்னர் இங்கிலாந்தில் உலவிவந்த கருத்துக்கள் சீர்திருத்தங்களுக்கு முற்றிலும் முட்டுக்கட்டை போடு வனவாக அமைந்திருந்தன. ஆடம் ஸ்மித் போன்ருரின் தலையிடாக் கொள்கையானது (Laissez Faire Theory) அரசாங்கமோ, அதன் சட்டங்களோ தனி மனிதர்களின் செயல்களில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தலையிடாதிருக்கின்றனவோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நாட்டு நலனுக்கு நல்லது என்று பறைசாற்றிவந்தது. அதே போன்று மால்த்தஸ் (Malthus) என்பார் நாட்டின் ஜனத்தொகையைப்பற்றி ஒரு விதியை வெளியிட்டார். அதன்படி நாட்டின் உணவு உற்பத்தியானது ஜனத் தொகைப் பெருக்கத்தைவிட என்றுமே மிகமிகக் குறைவாகவே இருக்குமென்றும், ஜனத்தொகையானது பிணி, மரணம் போன்ற இயற்கை அபாயங்களாலும், போர் போன்ற செயற்கை இன்னல் களாலும் குறைவதே முறையென்றும், இல்லாவிடில், ஜனத்தொகைப் பிரச்சினை தீரவே தீராது எனவும் கூறனர். நாட்டின் செல்வநிலை ஒரு மாருத நிதிக்குவை எனப் பலர் நினைத்தனர். அதிலிருந்தே தொழிலாளர்கள் தங்கள் கூலியைப் பெறுகிருர்களாதலால், தொழிற் சங்கங்களின் கிளர்ச்சியாலும், வேறு பல பரோபகாரிகளின் முயற்சி யாலும் ஒரு சாரார் அதிகக் கூலிபெற்ருல், அதற்கேற்ப மற்ருெரு சாராரின் கூலிகள் குறைந்துவிடும் என்றும் அன்னுர் கருதினர். அதேபோல் ஏழைகள், அனுதைகள் முதலியோரைக் காப்பாற்றுவதும் தவறு என்றும், அதனுல், ஜனத்தொகை பெருகி எல்லோர் ஊதியமும் குறைந்துவிடும் என்றும் அவர்கள் கூறினர். இத்தகையோரின் கொள்கைக்குக் கூலி நிதிக் கொள்கை (Wage Fund Theory) எனப் பெயர். இத்தகைய கொள்கைகளால் நாட்டின் தொழிலாளர்கள் நிலையை உயர்த்துவதும், சுகாதார நலன்களை வளர்ப்பதுங்கூடத் தவறு என மக்கள் நினைத்துவந்தனர். ஆனுல், 19ஆம் நூற்ருண்டில் இக் கொள்கைகள் எல்லாம் ஒவ்வொன்ருகத் தவிடுபொடியாயின. மெத்தடிஸ்டுகளும், சுவிசேஷ நற்செய்தி பரப்புவோரும் (Evangelicals) உயிர்களுக்குச் செய்கிற சேவையே இறைவனுக்குச் செய்யும் உயர்ந்த வழிபாடாகும் என்ற கொள்கையை வற்புறுத்த லாயினர். ஆனுல், அரசாங்கம் பலவந்தப்படுத்தி மக்களைத் தர்மம் செய்யச் சொல்லக்கூடாதென அவர்கள் கூறினர். அல்லல்படும் மக்களைக் காத்து அவர்தம் இன்னல்களைத் தீர்ப்பதே அரசாங்கத்தின் கடமையாகும் என வேறு சிலர் வற்புறுத்தினர். பென்தாம் (Bentham), மில் (Mill) போன்ற பயனீட்டு வாதிகள் (Utilitarians) எந்தக் கொள்கை யையும், அது விளைவிக்கும் பயனைக்கொண்டே மதிப்பிடவேண்டு மெனக் கூறலாயினர். முன்னையோர் மொழிந்தது என்பதற்காகவோ,

பண்டைய மரபு என்பதற்காகவோ எதையும் நல்லது எனக் கருதக் கூடாதென்றும், பெரும்பான்மையான மக்களுக்குப் பெரியதொரு நன்மையை விளைவிப்பவை எவையோ அவை மட்டும் நல்லவை என்றும், மற்றவை எல்லாம் தீயவை என்றும் அவர்கள் போதித்தார்கள். கிரிமினல் சட்டச் சீர்திருத்தங்கள், சிறைச்சாலைச் சீர்திருத்தங்கள் முதலியன ஏற்படுவதற்கெல்லாம் அவர்கள் பெரிதும் காரணமாயிருந் தனர். நாட்டில் பரோபகாரிகளின் (Humanitarians) தொகை நாளுக்கு நாள் பெருகியது. மக்களை மாக்களாய் மதிப்பதை நிறுத்தி, மக்களாக மதித்து அவர்தம் வாழ்வை வளம்படுத்த வேண்டும் என வில்பர் ஃபோர்ஸ் (Wilberforce) போன்ற பரோபகாரவாதிகள் சதா கூச்ச லிட்டுவந்ததும் நாட்டில் நல்ல பல சீர்திருத்தங்கள் ஏற்படக் காரணமாயிருந்ததெனலாம்.

அடிமை முறை ஒழிப்பு (1833)
(Abolition of Slavery)

1832ஆம் ஆண்டுச் சட்டப்படி சீர்திருத்தப்பட்ட பாராளுமன்ற மானது 1833ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் கூடியது. அதில் ஏறக் குறைய 150 டோரிகளும், 320 விக்குகளும், 70 தீவிர சீர்திருத்த வாதிகளும் (Radicals) பிரதிநிதிகளாக வீற்றிருந்தனர். விக்குகள் பெரும்பான்மையினராகவிருந்தும் அவ்வவ் வமயங்களில் அவர்கள் தீவிர சீர்திருத்தவாதிகள், ஐரிஷ் பிரதிநிதிகள் ஆகிய இரு வகுப் பாரின் தயவையும் எதிர்பார்க்கவேண்டியிருந்தது. பொதுமக்கள் சபையிலும் பிரபுக்களின் செல்வாக்கே அதிகமாக இருந்தது. அதில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் பிரபுக்களின் புதல்வர்களாகவே யிருந்தனர். ஏனையோரும் விக்குகளின் ஆதரவாளர்களாகவே யிருந்தனர். எனவே, விக் மந்திரிகளும், தீவிர சீர்திருத்தவாதிகளும், டோரிகளுள் பீல் போன்றவர்களும் ஒத்துழைத்துப் பல நல்ல சீர்திருத்தச் சட்டங் களை இயற்றினர். அவற்றுள் முதன்மையாக வைத்து எண்ணப் படத்தக்கது அடிமைமுறை ஒழிப்புச் சட்டமாகும்.

மனிதன் மனிதனுக்கு இழைத்துவந்த தீங்குகளில் எல்லாம் தலையாயது அடிமை வியாபாரமாகும். இவ் வியாபாரத்தில் முதன் முதல் ஈடுபட்டவர்கள் ஸ்பானியர்களும் போர்த்துக்கீசியர்களும் ஆவர். 16ஆம் நூற்றூண்டுமுதல் அவர்கள் ஆப்பிரிக்காவுக்குச் சென்று நீக்ரோக்களை மிருகங்கள் போன்று வேட்டையாடிப் பிடித்துப் புழுக்கம் நிறைந்த சிறு கப்பல்களில் அடைத்து, அமெரிக்காவிலும் மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும் விற்றுப் பெரும் பொருள் ஈட்டினர். இதைக் கண்ட ஆங்கிலேயர்களும் இவ் வியாபாரத்தில் மெல்ல ஈடுபடலாயினர்,

எலிசபெத் இராணியார் போன்ற ட்யூடர்களும், ஜேம்ஸ் போன்ற ஸ்டுவர்ட்டுகளும் அவ் வியாபாரத்திற்கு ஊக்கம் அளித்தனர். ஆனால், இதை எதிர்த்து தாமஸ்கிளார்க்சன் (Thomas Clarkson), வில்லியம் வில்பர்போர்ஸ் (William Wilberforce) என்ற இரு அறிஞர்கள் ஓயாது பிரசாரம்செய்தனர். அவர்களும், அவர்களது நண்பர்கள் பத்துப்பேரும் சேர்ந்து அடிமை வியாபார ஒழிப்பை வற்புறுத்த வென்றே 1788-ல் ஒரு கழகத்தைத் தோற்றுவித்தனர். 1792-ல் வில்பர் போர்ஸின் முயற்சியால் அடிமை வியாபார ஒழிப்பு மசோதா பொது மக்கள் சபையில் நிறைவேறியது. பிரபுக்கள் சபை அதை நிராகரித்து விட்டது. கடைசியாக 1807-ல் அம் மசோதாவானது ஃபாக்ஸ் (Fox) என்பவரது முயற்சியால் சட்டமாயிற்று. ஆனால், அச் சட்டம் அடிமை வியாபாரத்தைமட்டும் ஒழித்ததே யன்றி, அடிமை முறையை ஒழிக்க வில்லை. எனவே, கள்ளத்தனமாக அடிமை வியாபாரம் நடக்க ஆரம் பித்தது. அமெரிக்காவிலும் மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும் கரும்பு, பருத்தி முதலிய பொருள்களை விளைவித்தவர்கள் நீக்ரோ அடிமை களாதலால், அங்கிருந்த ஐரோப்பியர்களுக்கு அடிமைகளில்லாமல் வாழ முடியவில்லை. பிரிட்டிஷ் கப்பல்கள் அமெரிக்கக் கப்பல்களைச் சோதிப் பதை அவர்கள் கண்டித்தனர். ட்ரினிடாட் (Trinidad) போன்ற ஆங்கிலக் குடியேற்றத் தீவுகளில் அடிமை வியாபாரம் ஓரளவு நின்றது மன்றி, அடிமைகளைக் கொடுமைப்படுத்தும் தீய பழக்கமும் நின்றது. ஆனால், ஜமைகா போன்ற தீவுகளில் 1807ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் அமல்நடத்தப்படவே இல்லை. இதைக் கண்ட பிரிட்டிஷ் மந்திரிகள் அடிமை முறையையே ஒழிப்பது என்ற தீர்மானத்திற்குவந்தனர். குடியேற்றநாட்டு அலுவலகத்தில் உயர் பதவியிலிருந்த ஜேம்ஸ் ஸ்டீபன் என்பார் வில்பர்போர்ஸின் புதல்வராகையால் அக்கொள் கையை ஆதரித்தார். ஸ்டேன்லி (Stanley) என்ற அமைச்சரும் மேற் படிக் கொள்கையை வற்புறுத்தினர். எனவே, 1833ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதத்தில் அடிமை முறை ஒழிப்புச் சட்டம் பாராளுமன்றத் தில் நிறைவேறியது. அதன்படி, ஆறு அல்லது ஆறு வயதிற் குட்பட்ட சிறுவர்கள் விடுதலை அளிக்கப்பட்டனர். ஏனையோர் 7 ஆண்டுகளுக்குத் தங்கள் எஜமானர்களிடம் ஊழியம் செய்த பின் விடுதலை பெறுவர் எனக் கூறப்பட்டது. இந் நிபந்தனையும் 1838-ல் நீக்கப்பட்டது. அடிமை களை வைத்திருந்தோர்க்கு இழப்பீடு (நஷ்டயீடு) அளிக்க 20 லட்சம் பவுன் களைப் பாராளுமன்றம் ஒதுக்கியது. உண்மையில் இச் சட்டம் நிறை வேறியதால் பிரிட்டிஷ் மக்களுக்கு எவ்வித இலாபமுமில்லை. அதற்குப் பதிலாக நஷ்டமே ஏற்பட்டது. மேற்கிந்தியத் தீவுகளின் செல்வமும் வியாபாரமும் அதனால் குறைந்தன. ஏராளமான இழப்பீட்டைக் கொடுத்தே பிரிட்டிஷார் தங்களது பேரரசில் அடிமைமுறையை ஒழிக்க முடிந்தது. அதனால் அவர்களது மனச்சாட்சி அமைதி யடைந்தது. மரணப் படுக்கையில் கிடந்த வில்பர்போர்ஸின் உள்ளம்

குளிர்ந்தது. சுயநலம் கருதாது வெறும் நல்லெண்ணம் காரணமாகவே பிரிட்டிஷார் இயற்றிய சட்டங்களுள் இச் சட்டம் தலைசிறந்ததென்பதில் ஐயமில்லை.

தொழிற்சாலைச் சட்டம் (1833)
(Factory Act)

19ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர், பேராசை பிடித்த முதலாளிகள் தங்களது தொழிற்சாலைகளில் சிறுவர்களை ஏராளமாக அமர்த்தி அதிக வேலைவாங்கிக்கொண்டு குறைந்த ஊதியம் கொடுப்பது வழக்கமாக விருந்தது. இந் நிலையை முதன்முதல் மாற்ற முயன்றவர் பீல் என்னும் லங்காஷையர் பஞ்சாலை அதிபராவார். 1802-ல் அவர் 'சுகாதார ஒழுக்கச் சட்டம்' (Health and Morals Act) என்ற ஒரு சட்டத்தைக் கொணர்ந்து சிறுவர்கள் 12 மணி நேரத்திற்குமேல் ஆலைகளில் வேலைசெய்வதைத் தடுத்தார். 1819ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இரண்டாவது தொழிற்சாலைச் சட்டமொன்று 9 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்கள் தொழிற்சாலைகளில் சேர்க்கப்படுவதைத் தடுத்தது; வயது வந்த சிறுவர்களுங்கூட 12 மணி நேரத்திற்குமேல் வேலைசெய்வதை அது தடுத்தது. 1825-ல் ஏற்பட்ட 'ஹாப் ஹவுஸ் சட்டம்' (Hob-House Act) சிறுவர்கள் உணவருந்தக் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் வெளியே விடப்படவேண்டும் எனவும், சனிக் கிழமைகளில் ஓய்வு அளிக்கப்படவேண்டும் எனவும் கூறியது. 1832-ல் இப் பிரச்சினைபற்றி அதிக ஊக்கம் எடுத்துக்கொண்டவர் ஆஷ்லி பிரபு (Lord Ashly) ஆவார். அவருக்கு ஷாப்ட்ஸ்பரி பிரபு (Earl of Shaftsbury) என்ற பெயரும் உண்டு. 1833-ல் அவர் தமது மசோதாவைப் பொதுமக்கள் சபையில் கொண்டு வந்து, ஆல்தார்ப் (Althorp) என்னும் சபாநாயகரின் பெயரில் அதைச் சட்டமாக்கினர். அதன்படி, 9 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்களை எந்தத் தொழிற்சாலையும் வேலைக்கு நியமிக்கக்கூடாது. 9 வயதிற்கு மேற்பட்ட, ஆனல் 13 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்கள் நாளொன்றுக்கு 9 மணிகளுக்கு மேலும், 13 வயதிற்கு மேலும் 18 வயதிற்குமுட்பட்ட இளம் வாலிபர்கள் (Youngsters) நாளொன்றுக்கு 12 மணிகளுக்கு மேலும் வேலைவாங்கப்படக்கூடாது; இந் நிபந்தனைகளைத் தொழிற்கூடங்கள் கடைப்பிடிக்கின்றனவா என்பதைக் கண்காணிக்க அரசாங்கம் பல கண்காணிப்பாளர்களை நியமித்தது. தனி மனிதர்களின் வாழ்வில் அரசாங்கம் இப்படித் துணிந்து தலையிட ஆரம்பித்தது இதுவே முதன் முறை.

புகைக்கூண்டு துடைப்போர் சட்டம் (1840)

ஷாப்ட்ஸ்பரி பிரபு தொழிலாளார்களின் நண்பர். அவர்களது நன்மைக்காக இடைவிடாது பாடுபட்டவர். 48 புகைக்கூண்டுகளைத் துப்புரவுசெய்யும் அபாயகரமான தொழிலில் சிறுவர்கள் ஈடுபடுத்தப் படுவதை அவர் வன்மையாகக் கண்டித்து, அதை ஒழிக்க ஓயாது முயன்ருர். 1840ஆம் ஆண்டில் கொணரப்பட்ட ஒரு சட்டம் அவரது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றியது. அவரது தூண்டுதலால் சுரங்கத் தொழிலாளிகளின் நிலையை ஆராய ஒரு ராயல் கமிஷன் 1840-ல் ஏற்பட்டது. அதன் சிபாரிசுகளையொட்டி 1842-ல் சுரங்கங்கள் சட்டம் (Mines Act) ஏற்படுத்தப்பட்டது. பெண்களும் 13 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்களும் சுரங்கங்களில் வேலைசெய்யக் கூடாதென அச் சட்டம் கூறியது. இவ் வெற்றிகளால் உற்சாகம் பெற்ற ஆஷ்லி, தொழிற் சாலைச் சட்டங்கள் மேலும் சிலவற்றை ஏற்படுத்த முயன்ருர். 1844-ல் அவரது முயற்சியால் ஏற்பட்ட ஒரு சட்டம், பெண்களும் இளம் வாலி பர்களைப்போன்றே நடத்தப்படல் வேண்டுமென்றும், ஓடும் இயந்திரங் களைத் துப்புரவுசெய்ய அவர்களைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்றும் குறிப்பிட்டது. 1847-ல் அவரது மற்ருெரு சட்டம், பெண்களும் இளம் வாலிபர்களும் 10 மணிகளுக்குமேல் ஆலையில் தொழில்செய்யக்கூடாது எனக் கூறியது. இதைத் தொடர்ந்து 19ஆம் நூற்ருண்டில் வேறு பல சட்டங்களும் உருவாயின. 1867-ல் ஏற்பட்ட ஒரு சட்டம் தொழிற் சாலைக் கண்காணிப்பாளர்களின் அதிகாரத்தை அதிகமாக்கியதுடன், பெண்களையும் சிறுவர்களையும் அபாயகரமான தொழில்களில் நியமிக்கக் கூடாது எனவும் வரையறுத்தது. 1878-ல் கிராஸ் (Cross) என்பவர் கொணர்ந்த ஒரு சட்டம், அதற்கு முன் இயற்றப்பெற்ற சட்டங்களை யெல்லாம் ஒன்றுசேர இணைத்தது. 1880ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட சட்டம், தொழிலாளர்கள் விபத்துக்குள்ளாஞல் அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு வழங்கு வது முதலாளிகளின் பொறுப்பு எனக் கூறியது. 1901ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட சட்டம் தொழிலாளர்களின் சுகாதார வசதி போன்றவற்றைக் குறிப்பிட்டது.

கல்விச் சீர்திருத்தம் (1833)

சீர்திருத்தப் பாராளுமன்றமானது கல்வித் துறையிலும் கவனத் தைச் செலுத்திப் புகழ்பெற்றது. அதுவரையிலும் ஏழைகளின் கல்வி யைக் கவனித்துவந்தவர்கள் திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர்களே. ஆஞல், 1833ஆம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஆரம்பக் கல்விக்கென ஆண்டொன்றுக்கு 20,000 பவுன்கள் வீதம் ஒதுக்கப்பட்டது. அதைக் கொண்டு புதிய கல்விக்கூடங்கள் கட்டலாமென அச் சட்டம் கூறியது. 1839-ல் இவ்வுதவிப் பணமானது 30,000 பவுன்களாக உயர்த்தப்பட்டது.

இவ்வுதவிப் பணத்தை வழங்கும் அதிகாரம் பிரிவி கவுன்சில் கமிட்டி ஒன்றுக்குத் தரப்பட்டது. அக் கமிட்டி பள்ளித் தணிக்கையாளர்களை நியமித்தது.

இரவலர் சட்டத் திருத்தம் (1834-35)

(Poor Law Amendment Act)

ஆக்கத் தொழிற்புரட்சியினால் ஏற்பட்ட பல தீய விளைவுகளில் வறியோர் தொகை நாளுக்கு நாள் பெருகியதும் ஒன்றாகும். முதலாளிகள் வேண்டுமென்றே தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த ஊதியம் கொடுத்தனர். மழையின்மையால் நாட்டின் விளைச்சல் குன்றியது. நெப்போலியப் போர்களினால் நாட்டின் வறுமை வளர்ந்தது. இவ்வாறு வறுமையுற்ற மக்களின் அவதியைப் போக்க 1795-ல் பர்க்ஷயர் மஜிஸ்ட்ரேட்டுகள் சிலர் ஒன்றுகூடி ஒரு திட்டம் தயாரித்தனர். அதற்கு 'ஸ்பீன்ஹாம்லாந்து திட்டம்' என்று பெயர். அத் திட்டமானது வாழ்க்கைக்குப் போதிய அளவு ஊதியம் பெறாத தொழிலாளர்களுக்கு உதவிப்பணம் (Dolls) வழங்கவேண்டும் எனவும், அதற்குரிய பணத்தைத் திரட்ட அந்தந்த பாரிஷ் (Parish) மக்களே 'வறியோர் வரி' ஒன்றைக் கொடுக்கவேண்டு மெனவும் கூறியது. இத் திட்டம் நாளடைவில் பல கவுன்டிகளுக்கும் பரவியது.

இங்ஙனம், இத் திட்டம் ஏழைகளுக்குப் பண உதவி அளித்து வந்தது எனினும், உண்மையில் அதனால் நன்மைக்குப் பதில் தீங்கே விளைந்தது. இத் திட்டத்தால் குறைந்த ஊதியம் பெறும் ஏழைகளுக்கு, அவர்தம் குடும்பத் தேவைக் கேற்ப உதவிப் பணம் (Doll) அளிக்கப்பட்டு வந்ததால் அவர்கள் வேலை அதிகம் செய்து ஊதியம் அதிகம் பெற வேண்டுமென்ற கவலையின்றிக் காலங்கடத்தினர். உழைத்தாலும், உழைக்காவிட்டாலும் வேண்டிய அளவு பணம் கிடைக்கின்றது என்ற எண்ணத்தால் அவர்களில் பலர் சோம்பேறிகளாக மாறினர். தொழிலாளர் பற்றாக்குறையை அரசாங்கம் நிவர்த்திசெய்ததால், முதலாளிகளும் வேண்டுமென்றே ஊதியத்தைக் குறைத்தனர். அவர்கள் சுமக்கவேண்டிய பொறுப்பினை வரிசெலுத்துவோர் சுமக்க நேரிட்டது. இங்ஙனம் பல ஊழல்களைத் தோற்றுவித்த இரவலர் சட்டத்தைத் திருத்த கிரே பிரபுவின் மந்திரி சபை முயன்றது. ஆனால், நடைமுறையில் அதைக் கொண்டுவந்தது மெல்போர்ன் பிரபுவின் மந்திரி சபையேயாகும்.

1834-ல் ஏற்பட்ட இச் சட்டித்தின்படி உடலுரம் உள்ள ஏழைகளுக்குப் புறவுதவி (Out door Relief) வழங்குவது நிறுத்தப்பட்டது. அத்தகையோர் பலவந்தமாகத் தொழிலகங்களில் (Work Houses)

சேர்க்கப்பட்டுத் தொழில் செய்யும்படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். தொழிலகங்கள் ஏறக்குறைய சிறைச்சாலைகளைப்போல் பல அசௌகரியங்கள் கொண்டனவாக இருந்தன. சார்லெஸ் டிக்கென்ஸ் (Charles Dickens) என்ற ஆசிரியர் எழுதிய ஆலிவர் ட்விஸ்ட் (Oliwer Twist), டிஸ்ரேலி என்பாரெழுதிய 'சிபில்' (Sybil) போன்ற நூல்கள் தொழிலகங்களின் தன்மையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இக் கொடுமைகளுக்கு அஞ்சியாகிலும் சோம்பேறிகள் வெளியில் சென்று வேலைசெய்யட்டுமே என்பதுதான் மேற்படி சட்டத்தைக் கொணர்ந்தவர்களின் நோக்கமாகும். ஆனால், உண்மையில் அத் தொழிலங்களின் கொடுமையே 'சார்டிஸ்ட் இயக்கம்' போன்ற பயங்கர இயக்கங்கள் நாட்டில் தோன்றக் காரணமா யமைந்தது. உடல் நலமின்றி உண்மையாகவே பிச்சையெடுக்கத் தகுதியுள்ளவர்களுக்குமட்டும் மேற்குறித்த சட்டம் வெளியுதவி அளித்தது. பிச்சையெடுப்போர்க்கு உதவி வழங்க ஒவ்வொரு பாரிஷிலும் உள்ளவர்கள் பாரிஷ் கவுன்சிலுக்கு ஒரு வரி செலுத்துவது வழக்கம். 1834ஆம் ஆண்டுச் சட்டப்படி அப்படிப்பட்ட பாரிஷ்கள் பல ஒன்ருகச் சேர்க்கப்பட்டன. அப்படிப்பட்ட ஒன்றியங்கள் (Unions) சிலவற்றைக் கண்காணிக்க 'மத்திய இரவலர் சட்டக் குழு' (Central Poor Law Board) ஒன்றும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அது மத்திய பாதுகாப்பாளர் குழு (Central Board of Guardians) எனவும் அழைக்கப்பட்டது. ஆனால், அக் குழுவின் அதிகாரங்கள் மிகக் குறைவாகவேயிருந்தன. லண்டனில் வாழ்ந்த இரவலர் சட்ட ஆணையாளர்களே பாரிஷ் யூனியன்களைக் கட்டுப்படுத்தினர். இக் குழு நாளடைவில் தல அரசாங்கக் குழுவாக (Local Government Board) மாறியது. தற்போது அது சுகாதார மந்திரி சபை (Ministry of Health) எனப் பெயர்பெற்றுள்ளது.

சட்டத் துறையில் டோரிகள் ஏற்கெனவே பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தனர் என்பதை நாம் சென்ற அத்தியாயத்திலே கண்டோம். 1833-ல் ப்ரோஹாம் (Brougham) என்பவர் பல சீர்திருத்தங்களை அத்துறையில் ஏற்படுத்தினர். நீதிபதிகள் லஞ்சம்வாங்குவதை ஒழித்தார். பொதுச் சட்டம் அமல்நடத்தப்பெறும்போது ஏற்படும் பல ஊழல்களை நீக்கினர். பிரிவி கவுன்சில் என்ற சபையில் முக்கியமான ஒருசிலர் அடங்கிய குழு ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதை மத வழக்குகள், கப்பற் படை வழக்குகள் முதலானவற்றை விசாரிக்கும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக (Appeal Court) அமைத்தார்.

பொருளாதாரச் சீர்திருத்தம்

1833-ல் ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் சாசனம் திருத்தி வெளியிடப்பெற்றது. அதன்படி அக் கம்பெனி சீன வியாபாரத்தில் பெற்றிருந்த தனியுரிமை (Monopoly) நீக்கப்பட்டது. இந்திய மத்திய

அரசாங்கம் இந்தியா முழுமைக்கும் சட்டமியற்றலாமென்று கூறப் பட்டது. மெக்காலே பிரபு சட்ட உறுப்பினராகக் (Law Member) கவர்னர் ஜெனரலின் நிர்வாக சபையில் நியமிக்கப்பட்டார்.

1834-ல் லண்டனிலும், ஏனைய சுற்று மாவட்டங்களிலும் ஜாய்ன்ட் ஸடாக் பாங்குகள் (Joint Stock Bank) ஏற்பட அரசாங்கம் அனுமதித் தது. இங்கிலாந்து பாங்கானது (Bank of England) வட்டிகளை விருப்பம் போல் மாற்றிக்கொள்ளவும் அனுமதித்தது. அதோடு 5 பவுன் மதிப் புள்ள தாள்-நோட்டுகளை வெளியிடவும் அப் பாங்கு உரிமைபெற்றது. 1836-ல் செய்தித்தாள்களின்மீது விதிக்கப்பெற்ற முத்திரைக் கட்டணம் (Stamp Duty) நான்கு பென்ஸிலிருந்து ஒரு பென்னியாகக் குறைக்கப்பட்டது. தபால் கட்டணத்தைக் குறைக்க கிரே மந்திரி சபை நடவடிக்கையொன்றும் எடுக்கவில்லை. ஆனால், மெல்போர்ன் மந்திரி சபையின்போது 1840-ல் இங்கிலாந்தில் ஒரு பென்னித் தபால் முறை (Penny Postage) ஏற்பட்டது. அதனால், ஒரு பென்னி செல வழிக்கக்கூடிய வறியோர்களும் தபால்முறையின் நன்மைகளைப் பெற முடிந்தது.

மதத் துறைச் சீர்திருத்தங்கள்

ஆங்கிலத் திருச்சபையின் பொருளாதார அமைப்பில் ஒரு சிறிது மாற்றம் தேவைப்பட்டது. மதகுருமார்கள் தங்கள் ஆளுகைக் குட்பட்ட இடங்களில் வாழ்ந்த குடியானவர்களிடமிருந்து 'டைத்' (Tithes) என்னும் ஒரு வரியைப் பெற்றுவந்தனர். அறுவடைக் காலங் களில் அவர்கள் வயல்களுக்குள் நுழைந்து 10-ல் ஒரு பங்கு தானியத்தை அறுத்துக் கொண்டுவருவது வழக்கம். இந்த வழக்கத்தை மாற்றித் தானியத்திற்குப் பதிலாக ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை கொடுத்தால் போதும் எனக் கூறும் சட்டம் 1836-ல் ஏற்பட்டது. பதில் மாற்றுச்சட்டம் (Commutation Act) என அஃது அழைக்கப்பட்டது. தானியங்களுக் குப் பதிலாகக் கொடுக்கப்படவேண்டிய தொகையானது சென்ற ஆண்டுகளில் நிலவிய சராசரித் தானிய விலையையொட்டிக் கணக்கிடப் படல்வேண்டுமென அச் சட்டம் கூறியது. மேலும், 'சமய ஆணைக் குழு' (Ecclesiastical Commission) ஒன்றும் இச் சட்டத்தால் ஏற்படுத்தப் பட்டது. இக் குழு சில பிஷப்புகளையும் வேறு சில பிரமுகர்களையும் கொண்டதாயிருந்தது. ஓரளவு வருமானத்தைத் தேடிக் கொள்ளவும், அவ் வருமானத்தைக் கல்வி, சமய அறிவு இவற்றைப் பரப்பப் பயன்படுத்தவும் இந்த ஆணைக்குழுக்கள் அதிகாரம் பெற்றி ருந்தன. திருக்கோயில்களும் அவற்றின் வருமானங்களும் இவ்வாறு ஒரு மத்திய நிறுவனத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தன. மேலும், திருச் சபையானது ஒருசில விஷயங்களில் தனது கொள்கையை விட்டுக் கொடுத்தது. ஆங்கிலிக மதச் சோதனைகளின்றிப் பட்டம் வழங்கும்

உரிமையை லண்டன் பல்கலைக்கழகம் பெற்றது. இதனால், ஆங்கிலிகர் அல்லாதாரும் பட்டங்கள் பெற ஏதுவாயிற்று. 1836-ல் ஏற்பட்ட திருமணச் சட்டத்தின்படி ஆங்கிலிகத் திருச்சபைக்கு இணங்காதார் (dissentors) தங்கள் தங்களது திருக்கோயில்களிலேயே திருமணம் புரிந்துகொள்ளவும், ரிஜிஸ்திரார்கள் முன்னிலையில் திருமணம் புரிந்து கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

தல ஆட்சித் துறைச் சீர்திருத்தங்கள்
(Reforms pertaining to Municipal Corporations)

நகர ஆட்சிக் கழகங்களில் ஊழல்கள் மிகவும் மலிந்திருந்தன. சில நகரங்களில் தேர்தல்களே நடப்பதில்லை. ஒரு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நகரமன்ற உறுப்பினர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் பதவி வகித்தனர். ஒரு உறுப்பினர் பதவி காலியானால், உடனே மற்ற உறுப்பினர்கள் தாமே புதிய உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். ஒற்றுமையாக இருந்துகொண்டு அந் நகர மன்றங்கள் தங்கள் விருப்பம் போல் மக்களைக் கொள்ளையடித்தன. 1832-ம் ஆண்டுச் சட்டப்படி நகரங்களில் குடியிருப்பு வசதியுள்ளவர்கள் எல்லாம் வாக்குரிமை பெற்றனர். தல ஆட்சிச் சபைக்கும் அம்மாதிரியே வாக்குரிமை பெற வேண்டுமென அவர்கள் துடித்தனர். அதற்கேற்ப, 1835-ல் நகராண்மைக் கழகங்களின் சீர்திருத்தச் சட்டமானது (Municipal Corporations Act) பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியது. அதன்படி நகரமன்ற உறுப்பினர்கள் வரிசெலுத்தும் குடிமக்களால் மூன்றாண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல்வேண்டும். மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரும் அவர்கள் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். பழைய முறைகளையே போற்றிவந்த பலர் இத்தகைய தேர்தல் முறையை எதிர்த்தனர். அவர்களை மகிழ்விக்கவேண்டி சபையின் 4-ல் ஒரு பங்கினரை அவர்களது சகாக்களே பார்த்துத் தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்ற திருத்தம் சட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டது. அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் ஆல்டர்மென்கள் (Aldermen) எனப்படுவர். ஆறு ஆண்டுகளுக்கு அவர்கள் பதவி வகிப்பர். அதன் பின்னர் மீண்டும் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். நகர சபைகளில் பல்லாண்டுகள் பயிற்சி பெற்றவர்களையே ஆல்டர்மென்களாக நியமித்தல் நாளடைவில் மரபாக ஏற்பட்டுவிட்டதால், மேற்சொன்ன முறை நல்ல பலன்களையே தந்தது. நகர சுயாட்சி முறையானது உண்மையிலேயே இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்டது 1835ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பின்னர்தான் எனலாம்.

இதர சீர்திருத்தங்கள்

1836-ல் பிறப்பு இறப்புக் கணக்கெடுக்கும் முறையானது சீர்திருத்தப்பட்டது. சிறுவர்கள் தொழிற்சாலைகளில் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவதைத் தடுக்க வேண்டுமானால், அவர்கள் வயது சரிவரத் தெரிய

வேண்டும். எனவே, பிறந்த குழந்தைகள் எல்லோருடைய பிறந்த தேதிகளையும் பதிவு செய்யும் முறை கையாளப்பட்டது. மேலும், திருமணமான தேதிகளையும், இறந்த தேதிகளையும் பதிவு செய்யவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. முதலாளிகள் தொழிலாளிகளுக்குக் கூலி கொடுப்பதற்குப் பதிலாகப் பண்டங்களை மிக உயர்ந்த விலைக்கு விற்று வந்த பழக்கமும் நிறுத்தப்பட்டது. ஆல்தார்ப் என்பவரது முயற்சியால் வேட்டைச் சட்டங்கள் சீர்திருத்தப்பட்டன. அனுமதிச் சீட்டைப் பெற்றவர்களெல்லாம் அதனால் வேட்டையாடும் உரிமை பெற்றனர். விக்குகள் மக்களின் கருத்து வெளியீட்டுரிமையைப் பேணி வளர்த்தார்கள். பலாத்காரத்தில் இறங்கினாலன்றிக் கூட்டங்கள் எதையும் கலைக்க அவர்கள் முற்படவில்லை. சார்ட்டிஸ்டுகள் நடத்திய எந்தப் பத்திரிகையையும் அவர்கள் தடுக்கவில்லை.

1837-ல் 4ஆம் வில்லியம் இறந்து, விக்டோரியா மகாராணியார் பட்டத்துக்கு வந்தபின் விக்குகள் சில ஆண்டுகள் வாளாவிருந்தனர். அதன்பின்னர் டோரிகள் சீர்திருத்தங்களில் ஊக்கங் காட்டலாயினர். 1842, 1847ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட தொழிற்சாலைச் சட்டங்களைக் கொணர்ந்தவர்கள் டோரிகளேயாவர்.

தடையிலா வாணிபம்

பீல் என்பாரின் மிகப் பெரிய சாதனை தடையிலா வாணிபத்தை வளர்த்ததாகும். 1842-ல் அவர் இங்கிலாந்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட கச்சாப்பொருள்கள், செய்பொருள்கள் மீதிருந்த சுங்க வரிகளை நீக்கினார். அதனால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை ஈடுகட்ட அவர் ஒரு வருமான வரியை மக்கள்மீது சுமத்தினார். 1845-ல் அவர் மேலும் பல வரிகளைக் குறைத்தார். 1845-ல் அயர்லாந்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தின் காரணமாக பீல் தமது கட்சிக் கொள்கைகளை முற்றிலும் மாற்றவேண்டுமென எண்ணினார். 1846-ல் அவர் தானியச் சட்டங்களை ரத்து செய்து விட்டார். அதனால் விவசாயம் மேலும் வளர்ச்சியடைந்ததேயன்றிக் குன்றவில்லை.

மேற்கண்ட பல சீர்திருத்தங்களால், எல்லோரும் எச்சரித்தபடி, தீயபலன்கள் ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. மக்களின் செல்வாக்கு நாற்புறமும் வளர்ந்தது; கூலிகள் உயர்ந்தன; வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் பெரிதும் குறைந்தது; கைத்தொழிலும் விவசாயமும் வளர்ந்தன.

1850-க்குப் பின் மக்களின் நலன் கருதி அரசாங்கம் சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய அதிகமாக முன்வரவில்லை. 1868-ல் கிளாட்ஸ்டன் பிரதமர் ஆன பின்னர்தான் மேலும் சில சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால், மிக இன்றியமையாத சீர்திருத்தங்கள் எல்லாம் ஏறக்குறைய 1850-க்குள்ளாகவே இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்டுவிட்டன எனக் கூறலாம்.